ΝΕΑ

ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗ

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΑ ΕΙΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ ΓΝΩΣΤΑΣ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1880

1. Πρόσκλησις εἰς τὸ ᾄδειν.

Μετρίως

1. Παῖ-δες, συ-να-χθῆ-τε, κά-με-τε χο - ρόν.
2. Μου-σι-κὴ μορ-φό-νει, δί-δει ἀ-ρε - τήν.

Πάν-τες τρα-γῳ-δεῖ-τε ᾆ-σμα ἡ-χη - ρόν.
Τὴν ψυ-χὴν ὑ -ψό-νει πρὸς τὸν Ποι-η - τήν.

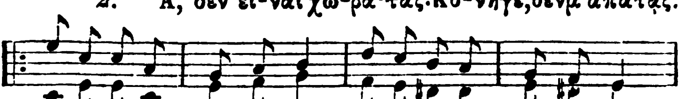
3. Φθόγγων ἁρμονία εἶναι θελκτική.
Ὄντως δόσις θεία εἶν' ἡ μουσική.

2. Λαγὸς καὶ κυνηγός.

Μετρίως

1. Λα-γουδά-κι μου κα-λό, ἄσπρο, ἀσπροπαχουλό.
2. Ἄ, δὲν εἶ-ναι χω-ρα-τᾶς. Κυ-νηγέ, δὲν μ' ἀπατᾷς.

Δέν με λέ-γεις, δι - ὰ τί τό-σος φό-βος σὲ κρα-τεῖ;
Τὸ τουφέ-κι, τὰ σκυ-λιὰ εἶ-ναι ἄ-σχη - μη δου-λιά.

Ἔλα 'δῶ ποῦ σ' ἀ-γα-πῶ. Ἔ-χω κά-τι νὰ σοῦ 'πῶ.
Ἡ ἀ-γά-πη σου πολ-λή, πλὴν ἐ-μὲ δὲν ὠ - φε-λεῖ.

3. Γνωμικά.

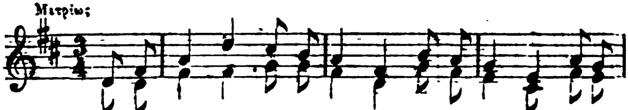

4. Ἡ μηλέα.

5. Ὁ καλὸς ποιμήν.

Μετρίως

1. Εἰς τὰ φύλ-λα, ὦ παι-δί-ον, τοῦ βιβλί-ου τοῦ χρυ-
2. Πρὸς αὐ-τὸν ἔ-πρεπε καλοῦσι τὰ παιδί-α ὁ Χρι-

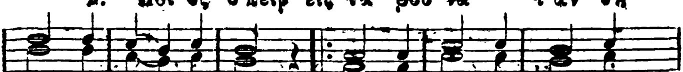
σοῦ ἀ-να-γι-νώ-σκε τὸν βί-ον τοῦ Σωτῆ-ρος Ἰ-η-σοῦ.
στός. Ὡς ἀρ-νί-α τ'ἀ-γα-ποῦ-σε, ὁ βοσκὸς τῶν ὁ πιστός.

6. Ὁ μόνος ποιητής.

Μετριώτατα

1. Ποῖ-ος κά-μνει τὰ φυ-τά, καὶ δι-
2. Ποῖ-ος σπείρ' εἰς τὰ βου-νὰ τ'ἄν-θη

α-τη-ρεῖ αὐ-τά, κ'ἐκ τοῦ ὕ-ψους τὴν αὐ-
τὰ ἐ-α-ρι-νά, καὶ τὸν κῆ-πον τὸν ξη-

γὴν χύ-νει δρό-σον εἰς τὴν γῆν;
ρὸν κά-μνει πά-λιν ἀν-θη-ρόν;

3. Μάθε, τέκνον, μάθε, τίς εἶναι μόνος ποιητής.
Εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ ἐκεῖ εἰς τὰ ὕψη κατοικεῖ.

7. Τὸ σύμπαν εὐλογεῖ τὸν Θεόν.

1. Βου-νά, δρυμοί, ςοιχεῖ - α ὑ -μνοῦ-σι τὸν Θε-
2. Ὁ ἥ-λι -ος, τὸ σκό -τος, τὰ γέ -νη τῶν θνη-

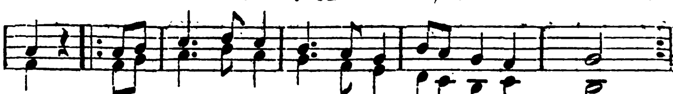
όν. Ὑ-μνεῖ τὸν κραται-όν πτη-νῶν χο-ρεί - α.
τῶν Δο -ξά-ζουσιν αὐτὸν πο - λὺ εὐγλώτ - τως.

3. Τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος, ἡ θάλασσα, ἡ γῆ,
[:τὸν Πλάστην εὐλογεῖ ὁ κόσμος ὅλος :]

8. Παιδίον παρήκοον.

1. Μιὰ 'μέ-ρα κε-φάλι μὲ λίγο μυαλό, μὲ λίγο μυα-
2. Σκαλόνει ςὸ βράχο, πετιέται ψηλά, πε-τιέ-ται ψη-

λὸ ὑ - πῆ-γε νὰ παί-ξῃ παι-δὶ στὸ για - λό.
λά· στὴν θά-λασ-σαν ρίχνει λι- θά-ρια πολ - λά.

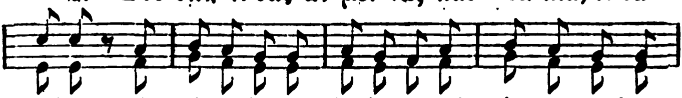
3. Παιδάκι μου, εἶναι [:ἡ θέσις κακή:]
[:Γλιστρᾷς καὶ θὰ πέσῃς· μὴ μένῃς ἐκεῖ. :]
4. Καὶ τρέχει· σκαλόνει, [:πηδᾷ τὸ τρελλό:],
[:καὶ πέφτει.καὶ μένει νεκρὸ 'ς τὸ γιαλό :].

9. Ὁ σπουργίτης.

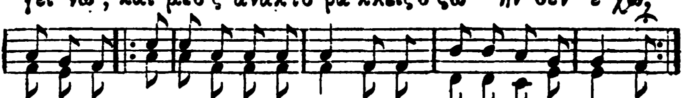
Μετρίως

1. Ἀ-νό-η-τε σπουργίτη, δὲν σὲ χω-ρεῖ τὸ
2. Στὸ σπή-τι σας ἂν μεί-νω, παι-δά-κια, τί θὰ

σπή-τι; νὰ φύγῃς θέλεις ἀ-πὸ μᾶς καὶ στὸ πα-ρά-θυ-
γεί-νω; καὶ μέσ' ς' ἀνάκτο-ρα κλειςὸ ζω-ὴν δὲν ἔ-χω,

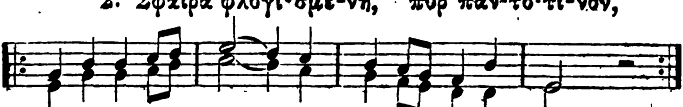
ρον ὁρμᾷς. Τὸ ἔ-χομε κλεισμένο, που-λά-κι μου καϋ-μέ-νο.
δὲν βα-ςῶ. Δὲν θέλω τὴν δουλείαν. Ζη-τῶ ἐ-λευ-θε-ρί-αν.

10. Ἀνατολὴ ἡλίου.

Ἀργῶς

1. Ἥ-λι-ος ἐ-φά-νη, τοῦ φω-τὸς πη-γή,
2. Σφαῖρα φλογι-σμέ-νη, πῦρ παν-το-τι-νόν,

Καὶ χρυσοῦν λαμ-βά-νει ἔν-δυ-μα ἡ γῆ.
Ἥ-λι-ος θερ-μαί-νει γῆν καὶ οὐ-ρα-νόν.

3. Ὀφθαλμὸς Κυρίου, βλέπει πανταχοῦ
[:Καὶ αὐλὴν πλουσίου καὶ σκηνὴν πτωχοῦ:].
4. Τῶν θνητῶν τὸ γένος, ᾄσατ' ἐν χορῷ·
[:«Τῷ Ὑψίςτῳ αἶνος ἐν παντὶ καιρῷ.»:]

11. Ἡ ἀπὸ τοῦ βουνοῦ θέα.

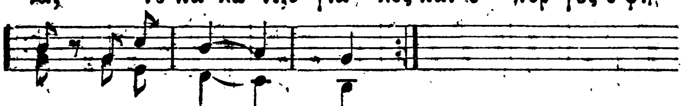
Γοργῶς

1. Πά-με, πά-με 'ς τὸ βου-νό, 'ς τὸ βου - νὸ τ' ἀντικρυ-
2. Ζω-γρα-φι' ἀ-λη-θι-νά πό-λις δένδρα καὶ βου-

νό. Ὅ-λα φαίνοντ' ἀπ' ἐ - κεῖ, ζωγρα - φι-α θελκτι-
νά, τὸ κα-λά-τι, ὁ για - λὸς καὶ ὁ πύρ-γος ὁ ὑψη-

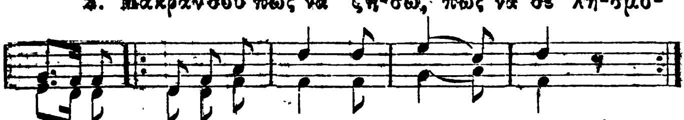
κή, ζω-γρα-φί - α.
λὸς καὶ ὁ πύρ - γος.

12. Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος.

Μετριώτατα

1. Σὲ ἀ-γα-πῶ, πα - τρίς μου, ἡ τέρ-ψις τῆς ψυ-
2. Μακρὰν σου πῶς νὰ ζή-σω, πῶς νὰ σὲ λη-σμο-

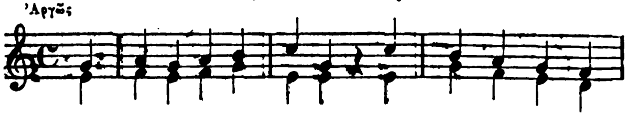

χῆς μου. Σὲ ἀ - γα - πῶ, πα - τρίς μου.
νή - σω.

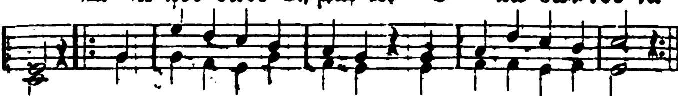
3. Πρὸς σέ, πατρίς, λατρείαν θὰ φέρω αἰωνίαν.
[: Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου :].
4. Ἑλλάς, τὸ καύχημά μου, καὶ δόξα καὶ χαρά μου!
[: Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου :].

13. Ἆσμα Κυριακῆς.

Ἀργῶς

1. Ἡ-μέ-ρα τοῦ Κυ-ρί-ου! προσ - έλ-θε -τε πι-
2. Ἀ-κού-σατε ση-μαί-νει ὁ κώ-δων τοῦ να-

στοί· Πα -τρὸς ἐ-πουρα -νί-ου ἡ - μέ-ρα σεβα-στή.
οῦ. Μᾶς κράζει, μᾶς προσμένει ὁ οἶ-κος τοῦ Θε-οῦ.

3. Τίς δῶρ' ἀγάπης φέρων δὲν σπεύδει πρὸς αὐτόν;
Τίς δὲν λατρεύει χαίρων τὸν μόνον λατρευτόν;

14. Ἡ ἀποχώρησις τοῦ χειμῶνος.

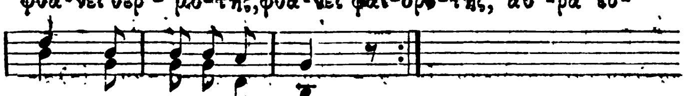
Μετριώτατα

1. Ὅ-ταν μα-κράν μας φεύ-γῃς, χει-μών,
2. Φεύ-γεις καὶ λάμ-πουν οἱ οὐ-ρα - νοί,

ἄ-νοι-ξις φθά-νει, χλό-η βλα-στά - νει, θάλ-λει τὸ
φθά-νει θερ - μό-της, φθά-νει φαι-δρό-της, αὔ -ρα εὐ-

δά - σος καὶ ὁ λει -μών.
φραί-νει ἐ- α-ρι - νή.

3. Ὕπαγε, φύγε· ὥρα καλή!
[:Καὶ ἂν ξεχάσῃς, πάλιν νὰ φθάσῃς,
δὲν μᾶς πικραίνεις τόσον πολύ. :]

15. Χριστός.

Ἀργῶς

1. Ὁ - πό-τε, ὦ Μεσ-σί - α, κατῆλθες εἰς τὴν
2. Ἀλ - λά, ὦ χά-ρις θεί - α, τὴν γῆν κατα-λι-

γῆν, ἠ-γάπας τὰ παιδί - α μὲ τρυφε-ρὰν ϛορ-γήν.
πών, καὶ πά-λιν τὰ παιδί - α δὲν παύεις ἀ-γα-πῶν.

3. Χριστὸς ὁ λυτρωτής μου, ἡ δόξα μου Χριστός.
Αὐτῷ ἐπὶ ζωῆς μου θ' ἀκολουθῶ πιστῶς.

16. Εὐχὴ τέκνου πρὸς τοὺς γονεῖς.

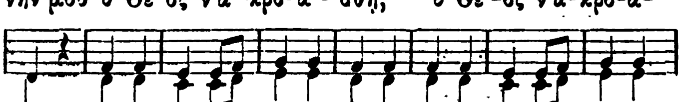
Μετρίως

1. Ὦ γονεῖς μου, ἦλθα πάλιν μὲ ψυ-χῆς χαρὰν με-
2. Εἴ-θε τὴν πα-ράκλησίν μου καὶ τὴν ἀ-σθενῆ φω-

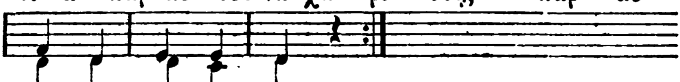
γά-λην καὶ χαρδί-αν ἱ- λα - ρὰν, καὶ χαρ-δί-αν ἱ-λα-
νήν μου ὁ Θε-ὸς ν'ἀ-κρο-α - σθῇ, ὁ Θε -ὸς ν'ἀ-κρο-α-

ράν, καὶ σᾶς εὔ χο-μαι ὑ - γείαν, σταθε-ρὰν εὐ - δαι-μο-
σθῇ, κ'εἰς ὑ-μᾶς ἐν ἀ-φθο-νί-ᾳ πᾶ-σα δό-σις οὐ-ρα-

νί-αν καὶ δι - η- νε -κῆ χα - ράν καὶ δι-
νί - α παρ' αὐ -τοῦ νὰ χα - ρι - σθῇ, παρ' αὐ-

η - νε - κῆ χα -ράν.
τοῦ νὰ χα -ρι - σθῇ.

17. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰ παιδία.

Ἀργῶς

1. Ἰ - η-σοῦ, Θε-οῦ σο - φί-α, πῶς ἠγάπας τὰ παιδί -α.
2. Τώρα τῶν μικρῶν παι-δί-ων δὲν σὲ βλέπομεν πλησί-ον·

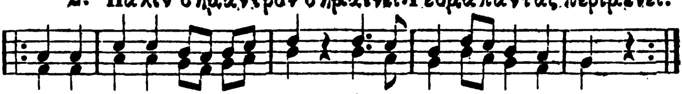
πῶς ἠ - γά-πας νὰ τὰ βλέπῃς κ' εἰς καλὸν νὰ τὰ προτρέπῃς!
ὅ-μως κ' ἐκ τοῦ πα-ρα δεί-σου ἀ-γα-πᾷς ἡ-μᾶς ἐ - ξί-σου.

18. Τὸ σήμαντρον.

Μετρίως

1. Ἐ-ξυ-πνή-σατε, παι-δί-α! Προσευχὴ καὶ ἐργασία.
2. Πάλιν σήμαντρον σημαίνει. Γεῦμα πάντας περιμένει.

Προσκα-λεῖ φωνὴ Θε - οῦ, σήμαντρον ἐκ τοῦ να-οῦ.
Ὁ Θε-ὸς εὐ-λο-γη - τός· δί-δει τὴν τροφὴν αὐτός.

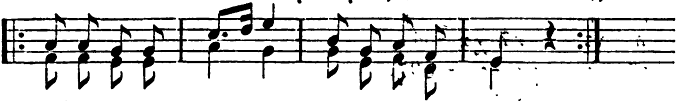
3. Ὅταν σκότος πλησιάζῃ, ἡ φωνή του πάλιν κράζει·
[: «Τὸν Θεὸν ἐν προσευχῇ, πᾶσα ὕμνησον ψυχή.» :]

19. Εἰς τὸν Πλάστην.

'Αργῶς

1. Σύμ-πα-σα ἡ φύ-σις, Πλάσα, σ' εὐλο -γεῖ·
2. Πάν-τες σὲ ὑ -μνοῦμεν, Πλάσα τοῦ παντός,

δέν-δρον, λόφος, βρύ-σις, οὐ-ρα-νὸς καὶ γῆ.
καὶ δο-ξο-λο -γοῦ -μεν σὲ δι-ὰ παν-τός.

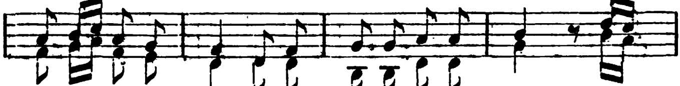
3. Τὰ δωρήματά σου δίδεις ἐν στοργῇ,
[:Πλάστα, τ' ὄνομά σου τίς δὲν εὐλογεῖ; :]
4. Πλάστα τῶν ἀγγέλων, Πλάστα τοῦ φωτός,
[:νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον εἶσ' εὐλογητός:].

20. 'Η ἐπάνοδος τοῦ ποιμνίου.

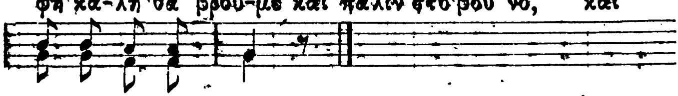
'Αργῶς

1. 'Αρ-νά-κια εἶ-ναι ὥ-ρα, τὸ σκότος ἀρ-χινᾷ, νὰ
2. Καὶ ὅ-ταν ξα-ναϊδοῦμε χρυσὸ τὸν οὐρανό, τρο-

κα-τα-βῆ-τε τώ-ρα ἀπ' τὰ 'ψηλὰ βου-νά, ἀπ'
φὴ κα-λὴ θὰ βροῦ-με καὶ πάλιν στὸ βου νό, καὶ

τὰ 'ψη-λὰ βου-νά.
πά-λιν στὸ βου - νό.

3. Οὐδ' ἄλλο περιμένουν τὰ ζῶα τὰ καλά,
καὶ νά τα, καταβαίνουν, [:ἀφίνουν τὰ 'ψηλά:].

4. Ἐμπρὸς ὁ Μὐῤῥγος πάγει σὰν γέρων γνωστικός.
Ἀκολουθοῦν στὸ πλάγι [:μαγγούρα καὶ βοσκός:].

21. Ἡ πεταλοῦδα.

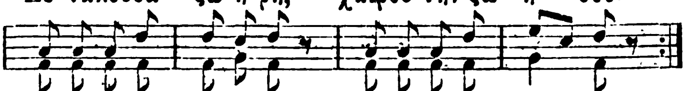
Μετρίως

Ἐ-λα-φρόπτε-ρη πε-τᾷ πε-τα-λούδα πάλιν,
Τὸ παι-δὶ τὴν χαιρετᾷ μὲ χα-ρὰν μεγάλην:

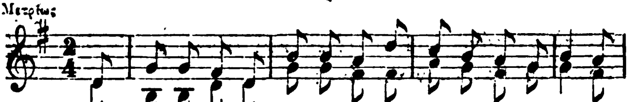
«Πε-ταλούδα ζω-η ρή, χαίρου τὴν ζω -ή σου.

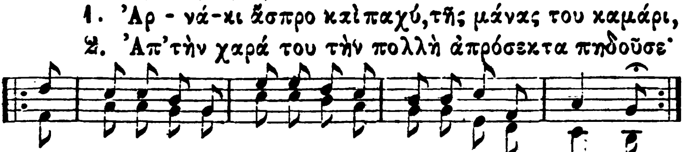
Ὅλ' ἡ φύ-σις ἀν-θη-ρὴ εἶ-ναι ἴ-δι - κή σου.»

22. Τὸ ἀρνάκι.

Μετρίως

1. Ἀρ - νά-κι ἄσπρο καὶ παχύ, τῆς μάνας του καμάρι,
2. Ἀπ' τὴν χαρά του τὴν πολλὴ ἀπρόσεκτα πηδοῦσε·

ἐβ - γῆ-κεν εἰς τὴν ἐ-ξοχὴ κ' εἰς τὸ χλωρὸ χορ-τά - ρι.
Τῆς μά-νας του τὴν συμβουλὴ καθόλου δὲν ψη-φοῦ -σε.

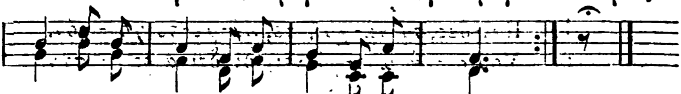
3. «Καθώς, παιδί μου, προχωρεῖς καὶ σὰν ἐλάφι τρέχεις,
[:Νὰ κακοπάθῃς ἠμπορεῖς, καὶ πρέπει νὰ προσέχῃς.» :]
4. Χαντάκι βρέθηκε βαθὺ ὁρμᾷ σὰν παλληκάρι
[:Νὰ τὸ πηδήσῃ προσπαθεῖ καὶ σπάζει τὸ ποδάρι:].

3. Γνωμικά.

Μετρίως

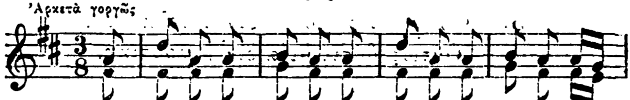
1. Παῖς εὐ-πει-θής, φι-λο-μα-θής γο-
2. Ἀμ-πε-λουρ-γοὶ καὶ γε-ωρ-γοὶ μᾶς

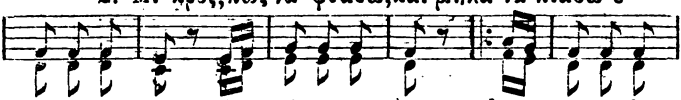
νέ-ων χα-ρὰ κ᾽εὐ-τυ-χί᾽ ἀ-λη-θής.
λέγουν δὲν πρέ-πει νὰ ζῶ-μεν ἀρ-γοί.

4. Ἡ μηλέα.

Ἀρκετὰ γοργῶς

1. Τὰ πρά-σι-να φύλλα, τὰ κόκ-κι-να μῆλα μ᾽ἀ-
2. Μι-κρός, πῶς νὰ φθάσω, καὶ μῆλα νὰ πιάσω ἐ-

ρέσουν πο-λύ, μ᾽ἀ-ρέσουν πο-λύ. Ὠ-ραί-α, ὠ-
κεῖ ςὰ κλα-διά; ἐ-κεῖ ςὰ κλα-διά; Χα-ρὰ εἰς ἐ-

ραί-α σὲ βλέ-πω μη-λέ-α, τοῦ κή-που στο-λή, τοῦ
μέ-να, ἂν μ᾽ἔ-πε-φτεν ἕ-να ἐ-δῶ στὴν πο-διά, ἐ-

κή-που στο-λή.
δῶ στὴν πο-διά.

5. Ὁ καλὸς ποιμήν.

Μετρίως

1. Εἰς τὰ φύλ-λα, ὢ παι-δί-ον, τοῦ βιβλί-ου τοῦ χρυ-
2. Πρὸς αὐ-τὸν ἔ-πρεπε καλοῦσε τὰ παιδί - α ὁ Χρι-

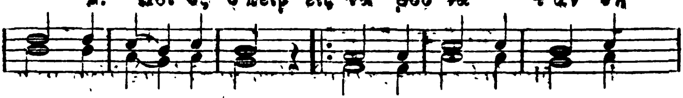
σοῦ ἀ-να-γί-νω-σκε τὸν βί-ον τοῦ Σωτῆ-ρος Ἰ-η-σοῦ.
στός. Ὡς ἀρ-νί - α τ' ἀ-γα-ποῦ-σε, ὁ βοσκὸς των ὁ πιστός.

6. Ὁ μόνος ποιητής.

Μετριώτατα

1. Ποῖ-ος κά - μνει τὰ φυ-τά, καὶ δι-
2. Ποῖ-ος σπείρ' εἰς τὰ βου-νὰ τ' ἄν -θη

α - τη - ρεῖ αὐ-τά, κ' ἐκ τοῦ ὕ - ψους τὴν αὐ-
τὰ ἐ - α - ρι - νά, καὶ τὸν κῆ - πον τὸν ξη-

γὴν χύ - νει δρό - σον εἰς τὴν γῆν;
ρὸν κά - μνει πά - λιν ἀν - θη - ρόν;

3. Μάθε, τέκνον, μάθε, τίς εἶναι μόνος ποιητής.
Εἶν' ἐκεῖνος, ποῦ ἐκεῖ εἰς τὰ ὕψη κατοικεῖ.

7. Τὸ σύμπαν εὐλογεῖ τὸν Θεόν.

Ὀλίγον ἀργῶς

1. Βου-νά,δρυμοί,ςοιχεῖ - α ὑ -μνοῦ-σι τὸν Θε-
2. Ὁ ἥ-λι -ος,τὸ σκό -τος,τὰ γέ -νη τῶν θνη-

όν. Ὑ-μνεῖ τὸν κραται-ὸν πτη-νῶν χο-ρεί - α.
τῶν Δο -ξά-ζουσιν αὐτὸν πο - λὺ εὐγλώτ - τως.

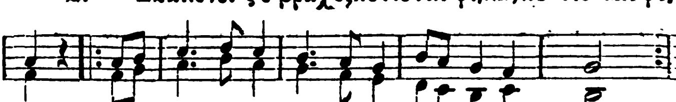
3. Τοῦ οὐρανοῦ ὁ θόλος, ἡ θάλασσα, ἡ γῆ,
[:τὸν Πλάστην εὐλογεῖ ὁ κόσμος ὅλος :]

8. Παιδίον παρήκοον.

Μετρίως

1. Μιὰ ᾽μέ-ρα κε-φάλι μὲ λίγο μυαλό, μὲ λίγο μυα-
2. Σκαλόνει ςὸ βράχο,πετιέται ψηλά,πε-τιέ-ται ψη-

λὸ ὑ - πῆ-γε νὰ παί-ξῃ παι-δὶ στὸ για - λό.
λά· στὴν θά-λασ-σαν ῥίχνει λι- θά-ρια πολ - λά.

3. Παιδάκι μου, εἶναι [:ἡ θέσις κακή:]
[:Γλιστρᾷς καὶ θὰ πέσῃς· μὴ μένῃς ἐκεῖ. :]
4. Καὶ τρέχει· σκαλόνει, [:πηδᾷ τὸ τρελλό:],
[:καὶ πέφτει.καὶ μένει νεκρὸ ᾽ς τὸ γιαλό :].

9. Ὁ σπουργίτης.

Μετρίως

1. Ἀ - νό-η-τε σπουργίτη, δὲν σὲ χω-ρεῖ τὸ
2. Στὸ σπή-τι σας ἂν μεί-νω, παι - δά-κια, τί θὰ

σπή-τι; νὰ φύγῃς θέλεις ἀ-πὸ'μᾶς καὶ στὸ πα-ρά-θυ-
γεί-νω; καὶ μέσ' ς' ἀνάκτο-ρα κλειςὸ ζω - ὴν δὲν ἔ-χω,

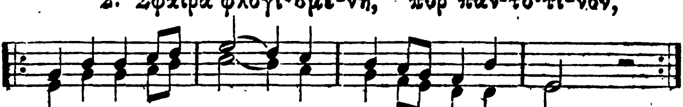
ρον ὁρμᾷς. Τὸ ἔ-χομε κλεισμένο, που-λά-κι μου καϋ-μέ-νο.
δὲν βα-ςῶ. Δὲν θέλω τὴν δουλείαν. Ζη-τῶ ἐ-λευ-θε-ρί - αν.

10. Ἀνατολὴ ἡλίου.

Ἀργῶς

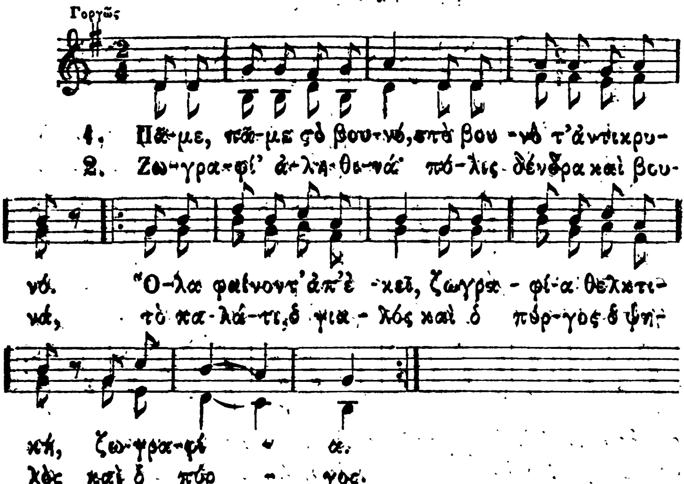
1. Ἥ-λι-ος ἐ-φά - νη, τοῦ φω-τὸς πη-γή,
2. Σφαῖρα φλογι-σμέ-νη, πῦρ παν-το-τι-νόν,

Καὶ χρυσοῦν λαμ-βά - νει ἔν-δυ-μα ἡ γῆ.
Ἥ- λι-ος θερ -μαί - νει γῆν καὶ οὐ-ρα - νόν.

3. Ὀφθαλμὸς Κυρίου, βλέπει πανταχοῦ
[:Καὶ αὐλὴν πλουσίου καὶ σκηνὴν πτωχοῦ:].
4. Τῶν θνητῶν τὸ γένος, ᾄσατ' ἐν χορῷ·
[:«Τῷ Ὑψίςτῳ αἶνος ἐν παντὶ καιρῷ.»:]

11. Ἡ ἀπὸ τοῦ βουνοῦ θέα.

12. Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος.

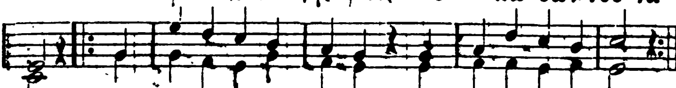
3. Πρὸς σέ, πατρίς, λατρείαν θὰ φέρω αἰωνίαν.
[: Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου :].
4. Ἑλλάς, τὸ καύχημά μου, καὶ δόξα καὶ χαρά μου!
[: Σὲ ἀγαπῶ, πατρίς μου :].

13. Ἄσμα Κυριακῆς.

Ἀργῶς

1. Ἡ-μέ-ρα τοῦ Κυ-ρί-ου! προσ-έλ-θε-τε πι-
2. Ἀ-κού-σατε ση-μαί-νει ὁ κώ-δων τοῦ να-

στοί· Πα-τρὸς ἐ-πουρα-νί-ου ἡ-μέ-ρα σεβα-στή.
οῦ. Μᾶς κράζει, μᾶς προσμένει ὁ οἶ-κος τοῦ Θε-οῦ.

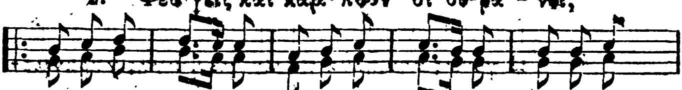
3, Τίς δῶρ' ἀγάπης φέρων δὲν σπεύδει πρὸς αὐτόν;
Τίς δὲν λατρεύει χαίρων τὸν μόνον λατρευτόν;

14. Ἡ ἀποχώρησις τοῦ χειμῶνος.

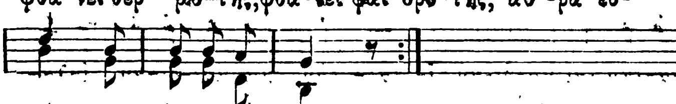
Μετριώτατα

1. Ὅ-ταν μα-κράν μας φεύ-γῃς, χει-μών,
2. Φεύ-γεις καὶ λάμ-πουν οἱ οὐ-ρα-νοί,

ἄ-νοι-ξις φθά-νει, χλό-η βλα-στά-νει, θάλ-λει τὸ
φθά-νει θερ-μό-της, φθά-νει φαι-δρό-της, αὖ-ρα εὐ-

δά-σος καὶ ὁ λει-μών.
φραί-νει ἐ-α-ρι-νή.

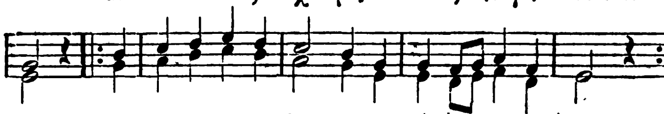
3. Ὕπαγε, φύγε· ὥρα καλή!
[: Καὶ ἂν ξεχάσῃς, πάλιν νὰ φθάσῃς,
δὲν μᾶς πικραίνεις τόσον πολύ. :]

15. Χριστός.

Ἀργῶς

1. Ὁ - πό-τε, ὦ Μεσ-σί - α, κατῆλθες εἰς τὴν
2. Ἀλ - λὰ, ὦ χά-ρις θεί - α, τὴν γῆν κατα-λι-

γῆν, ἠ-γάπας τὰ παιδί - α μὲ τρυφε-ρὰν στορ-γήν.
πών, καὶ πά-λιν τὰ παιδί - α δὲν παύεις ἀ-γα-πῶν.

3. Χριστὸς ὁ λυτρωτής μου, ἡ δόξα μου Χριστός.
Αὐτῷ ἐπὶ ζωῆς μου θ' ἀκολουθῶ πιστῶς.

16. Εὐχὴ τέκνου πρὸς τοὺς γονεῖς.

Μετρίως

1. Ὦ γονεῖς μου, ἦλθα πάλιν μὲ ψυ-χῆς χαρὰν με-
2. Εἴ-θε τὴν πα-ράκλησίν μου καὶ τὴν ἀ-σθενῆ φω-

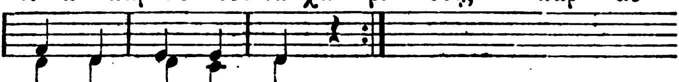
γά-λην καὶ καρδί-αν ἱ- λα - ρὰν, καὶ καρ-δί-αν ἱ-λα-
νήν μου ὁ Θε-ὸς ν' ἀ-κρο-α - σθῇ, ὁ Θε-ὸς ν' ἀ-κρο-α-

ράν, καὶ σᾶς εὔ χο-μαι ὑ - γείαν, σταθε-ρὰν εὐ - δαι-μο-
σθῇ, κ' εἰς ὑ-μᾶς ἐν ἀ-φθο-νί-ᾳ πᾶ-σα δό-σις οὐ-ρα-

νί-αν καὶ δι - η- νε -κῆ χα - ράν καὶ δι-
νί - α παρ' αὐ -τοῦ νὰ χα - ρι - σθῇ, παρ' αὐ-

η - νε - κῆ χα -ράν.
τοῦ νὰ χα -ρι - σθῇ.

17. Ἡ ἀγάπη τοῦ Ἰησοῦ πρὸς τὰ παιδία.

Ἀργῶς

1. Ἰ - η-σοῦ,Θε-οῦ σο - φί-α,πῶς ἠγάπας τὰ παιδί -α.
2. Τώρα τῶν μικρῶν παι-δί-ων δένσε βλέπομεν πλησί-ον·

πῶς ἠ - γά-πας νὰ τὰ βλέπης κ'εἰς καλὸν νὰ τὰ προτρέπῃς!
ὅ-μως κ'ἐκ τοῦ πα-ρα δεί-σου ἀ-γα-πᾷς ἡ-μᾶς ἐ - ξί-σου.

18. Τὸ σήμαντρον.

Μετρίως

1. Ἐ-ξυ-πνή-σατε,παι-δί-α! Προσευχὴ καὶ ἐργασία.
2. Πάλιν σήμαντρον σημαίνει.Γεῦμα πάντας περιμένει.

Προσκα-λεῖ φωνὴ Θε - οῦ, σήμαντρον ἐκ τοῦ να-οῦ.
Ὁ Θε-ὸς εὐ-λο-γη - τός· δί-δει τὴν τροφὴν αὐτός.

3. Ὅταν σκότος πλησιάζῃ, ἡ φωνή του πάλιν κράζει·
[:«Τὸν Θεὸν ἐν προσευχῇ πᾶσα ὕμνησον ψυχή.»:]

19. Εἰς τὸν Πλάστην.

Ἀργῶς

1. Σύμ-πα-σα ἡ φύ-σις, Πλάςα, σ'εὐλο -γεῖ·
2. Πάν-τες σὲ ὑ -μνοῦμεν, Πλάςα τοῦ παντός,

δέν-δρον, λόφος, βρύ-σις, οὐ-ρα-νὸς καὶ γῆ.
καὶ δο-ξο-λο -γοῦ -μεν σὲ δι-ὰ παν-τός.

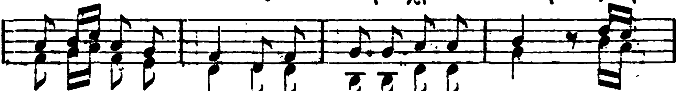
3. Τὰ δωρήματά σου δίδεις ἐν στοργῇ,
[:Πλάστα, τ' ὄνομά σου τίς δὲν εὐλογεῖ; :]
4. Πλάστα τῶν ἀγγέλων, Πλάστα τοῦ φωτός,
[:νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον εἶσ' εὐλογητός:].

20. Ἡ ἐπάνοδος τοῦ ποιμνίου.

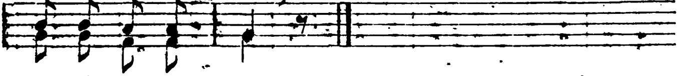
Ἀργῶς

1. Ἀρ-νά-κια εἶ-ναι ὥ-ρα, τὸ σκότος ἀρ-χινᾷ, νὰ
2. Καὶ ὅ-ταν ξα-να-δοῦμε χρυσὸ τὸν οὐρανό, τρο-

κα-τα-βῆ-τε τώ-ρα ἀπ' τὰ 'ψηλὰ βου-νά, ἀπ'
φὴ κα-λὴ θὰ βροῦ-με καὶ πάλιν στὸ βου νό, καὶ

τὰ 'ψη-λὰ βου — νά.
πά-λιν στὸ βου — νό.

3. Οὐδ' ἄλλο περιμένουν τὰ ζῶα τὰ καλά,
καὶ νά τα, καταβαίνουν, [:ἀφίνουν τὰ 'ψηλά:].

4. Ἐμπρὸς ὁ Μοῦργος πάγει σὰν γέρων γνωστικός.
Ἀκολουθοῦν στὸ πλάγι [:μαγγούρα καὶ βοσκός:].

21. Ἡ πεταλούδα.

Ἐ-λα-φρόπτε-ρη πε-τᾷ πε-τα-λούδα πάλιν,
Τὸ παι-δὶ τὴν χαιρετᾷ μὲ χα-ρὰν μεγάλην:

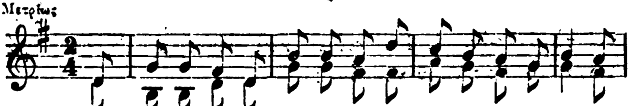

«Πε-ταλούδα ζω-η ρή, χαίρου τὴν ζω -ή σου.

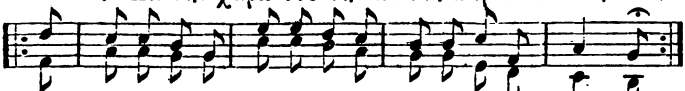

Ὅλ' ἡ φύ-σις ἀν-θη-ρὴ εἶ-ναι ἰ-δι - κή σου.»

22. Τὸ ἀρνάκι.

1. Ἀρ - νά-κι ἄσπρο καὶ παχύ, τῆς μάνας του καμάρι,
2. Ἀπ' τὴν χαρά του τὴν πολλὴ ἀπρόσεκτα πηδοῦσε·

ἐβ - γῆ-κεν εἰς τὴν ἐ-ξοχὴ κ' εἰς τὸ χλωρὸ χορ-τά - ρι.
Τῆς μά-νας του τὴν συμβουλὴ καθόλου δὲν ψη-φοῦ -σε.

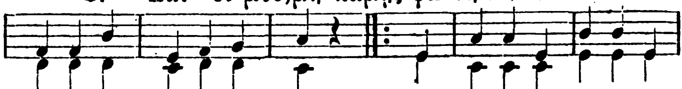
3. «Καθώς, παιδί μου, προχωρεῖς καὶ σὰν ἐλάφι τρέχεις,
[:Νὰ κακοπάθῃς ἠμπορεῖς, καὶ πρέπει νὰ προσέχῃς.» :]
4. Χαντάκι βρέθηκε βαθὺ ὁρμᾷ σὰν παλληκάρι
[:Νὰ τὸ πηδήσῃ προσπαθεῖ καὶ σπάζει τὸ ποδάρι:].

23. Τὸ ἀπειθὲς παιδίον.

Ἀρκετὰ ἀργῶς

1. Μη - τέ-ρα μου, εἶμαι πο -λὺ ἀ-σθε-νής· ἄχ,
2. Παι- δί·μου, μὴ κάμῃς φω-νὴ καὶ κα-κό· κα -

πῶς μοῦ κτυ·πᾷ ἡ καρ -διά. Κα -λὰ νὰ μὲ κά-μῃ δὲν
λὸς ἰ- α -τρὸς θὰ ἔλ -θῃ. Αὐ-τὸς θὰ σοῦ δώσῃ κα-

εἶ-ναι κα-νείς, νὰ τρέ-χω μὲ τ'ἄλλα παι-διά;
λὸ γιατρι -κό· ὁ πόνος εὐ - θὺς θὰ χα - θῇ.

3. Ἡ ἄτυχη μάνα τοῦ κάκου μιλεῖ, καὶ δίνει εὐχαῖς καὶ φιλιά. [:Δὲν θέλει ν' ἀκούσῃ αὐτὸ συμβουλή· δὲν βάζει στὸ στόμα σταλιά. :]

4. Τὸ πάθος αὐξάνει, προβαίνει γοργά. Στενάζει, θρηνεῖ τὸ μικρόν. [: Καὶ πίνει, καὶ πίνει, ἀλλ'ἦτον ἀργά· καὶ τώρα τὸ θάπτουν νεκρόν. :]

24. Ἡ μέλισσα.

Ὄχι πολὺ γοργῶς

1. Ἡ μέ-λισ σα πε - τᾷ, ἐ - πι -μελὴς·ἐρ-
2. Δὲν κά -θεται πο - τέ· ἀ - νοί-γει τὰ μι-

γα-τι-κή, πε - τᾷ ἐ -δῶ, πε-τᾷ ἐ-κεῖ, πε - τᾷ, πε-
κρὰ πτερά·ςὸ ἔρ-γον τρέχει μὲ χαρά. Πο -τέ, πο-

τῷ, ἡ μέ-λισ-σα πε - τῷ.
τέ, δὲν κά-θε-ται πο - τέ.

3. Καὶ σύ, καλὸ παιδί· ποτὲ μὴ χάνῃς τὸν καιρό· ποτὲ μὴν ἦσαι ὀκνηρό! [:Παιδί, παιδί, καὶ σὺ καλὸ παιδί :]

25. Ὁ διδάσκαλος τοῦ σπίνου.

Μετρίως

1. Σὲ φουντω- μέ - νο δένδρου κλω -νά - ρι
2. Σπί νε, μ'ἀ -ρέ - σει τὸ ψάλσι - μό σου.

κά-θε-ται σπί - νος καὶ κε-λα - δεῖ. Τόσην ἀ-
Τὰ λέ-γεις ὅ - λα, ὅ-λα κα - λά. Πλὴν ποῖ-ος

κού - ει τέ-χνη καὶ χά - ρι καὶ πλη-σι - ά - ζει
εἶ - ναι δι-δά-σκα-λός σου, ποῦ σὲ μα - θαί -νει

ἕ - να παι - δί.
τὸ φὰ σὸλ λά;

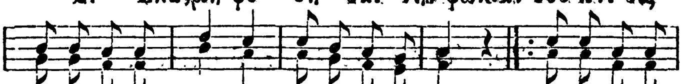
3. Μάθε, παιδάκι· διδάσκαλός μου, ποῦ μὲ μαθαίνει τὴν μουσική, [:εἶναι ὁ Πλάστης ὅλου τοῦ κόσμου· ἡ εὔνοιά του ἡ πατρική:].

26. Παιδίον καὶ χελιδόνι.

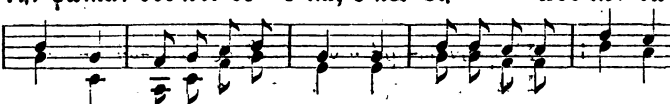
Μετριώτατα

1. Ἔλει-ψε τὸ χιό - νι, κ'ἦλθες, χελι - δό - νι,
2. Ἔλα, μὴ φο - βῆ - σαι· τὴν φωλιάν σου κτί-σε,

κ'ἦλ-θες, χελι - δό - νι, ἔ -ξυπνο πουλί. Ἡ μικρή μας
τὴν φωλιάν σου κτί-σε· ἔ-λα, ἐ-πει -δή Ἄσυ-λον θὰ

στέ - γη «καλῶς ἦλθες» λέ -γει, «καλῶς ἦλθες» λέ-γει,
εὕ - ρῃς· εἶ-μαι νὰ τὸ ξεύ-ρῃς, εἶμαι νὰ τὸ ξεύ-ρῃς,

καί σε προσκα - λεῖ.
εὔ -τα-κτον παι -δί.

27. Ἡ ὡραιότης τῆς φύσεως.

Ἀργῶς

1. Ὁ Πλάστης μὲ σο - φί - αν, ὁ Πλάστης μὲ σοφ-
2. Καὶ τίς νὰ μὴ θαυ -μά - σῃ θα-λάσσας, ποτα-

γὴν ὠ -ραίαν, θαυμα - σί - αν ἐ-ποί-η-σε τὴν γῆν.
μούς, λειμῶνας, λίμνας, δά - σῃ, κοι-λάδας καὶ δρυμούς.
3. Τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων κοσμεῖ χιὼν λευκή.

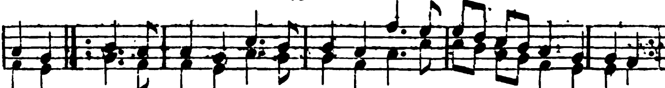
[:τῶν δένδρων, τῶν ἀνθέων ἡ ὄψις θελκτική:].
4. Ἀνατολὴ καὶ δύσις, ἀστέρες εὔλαμπεῖς,
[:Εἰκὼν λαμπρὰ ἐπίσης καὶ μεγαλοπρεπής:].

28. Ἡ δημιουργία.

Σχεδὸν ἀργῶς

1. Ὁ Θε - ὸς εἰς ἓξ ἡ-μέ-ρας ἔπλα - σε τὸν κό-σμον
2. Τὰ πτηνὰ καὶ τὰ χερσαῖα καὶ τὰ ζῶ -α τῶν ὑ-

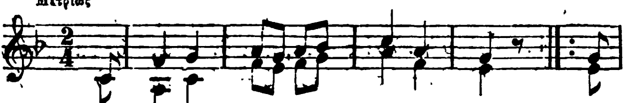

ὅ-λον. Χέρσον, ὕδωρ καὶ ἀ-στέ-ρας καὶ τοῦ οὐρα-νοῦ τὸν θόλον.
δάτων. Ποί-α γέ-νε-σις ὡ-ραί-α πλήρης θαυμασίων πλασμάτων

3. Τέλος ὁ Ἀδὰμ ἐφάνη, ἔργον τῶν χειρῶν τοῦ Πλάστου,
[:Καὶ τὴν ὕπαρξιν λαμβάνει ἡ γυνὴ ἐκ τῆς πλευρᾶς του:].
4. Εἰς αὐτοὺς πρὸς κατοικίαν ὁ παράδεισος ἐδόθη,
[:Καὶ τὸ ζεῦγος μ' ἀφθονίαν θείων δώρων ἠξιώθη. :]

29. Καλοκαιρία.

Μετρίως

1. Γε - λᾷ τοῦ θέ -ρους ὁ και - ρός· Ὁ
2. Τὴν γῆν κο -σμεῖ Θε - οῦ χα - ρά. Ὁ

λό - φος θάλλει ἀν - θη - ρός.
κύ - κνος παίζ' εἰς τὰ νε - ρά.

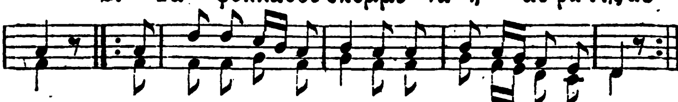
3. Χωρὶς νεφέλης κυανοί, [:τερπνοὶ προσβλέπουν οὐρανοί:]
4. Εἰς κήπους, δάση καὶ βουνὰ [:τὸν Πλάστην ψάλλουν τὰ πτηνά. :]

30. Τὰ πάντα φθαρτά.

Μετρίως

1. Ἀν - θύλλιον ὠ - ραῖ -ον, χθὲς ἔ-τι δρο-σε-
2. Τὰ φύλλα σου σκυμμέ -να ἡ αὔ-ρα τῆς αἰ-

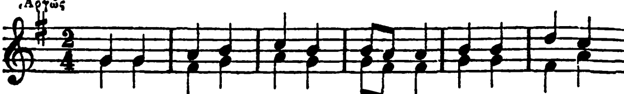

ρόν, Δὲν θάλλεις τώ-ρα πλέον. Ὦ τέλος λυ-πη-ρόν!
γῆς Τὰ ῥί-πτει ἕ-να ἕ-να ξη - ρὰ ἐ - πὶ τῆς γῆς.

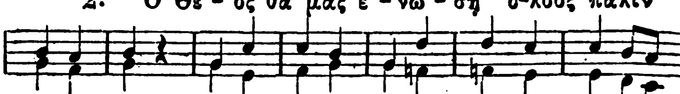
3. Μὲ βλέπεις τελευταῖον μὲ βλέμμα σκυθρωπόν.
[:Ἀνθύλλιον ὡραῖον, ἀπέθανες λοιπόν! :]
4. Ἰδού, ὁ νόμος ποῖος τῆς μοίρας τῆς κοινῆς.
[: Ὦ ἄνθος, αἰωνίως δὲν ἔζησε κἀνείς :].

31. Παρηγορία.

Ἀργῶς

1. Ὦ μὴ κλαί-ε - τε, παι-δί - α, ὅ-ταν βλέ-πε-
2. Ὁ Θε - ὸς θὰ μᾶς ἑ - νώ - σῃ ὅ-λους πάλιν

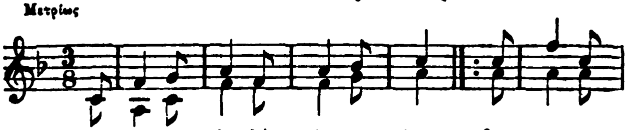
τε νε - κρόν. Εἶν' ἡ στέ-ρη -σις βρα -χεῖ - α· τὸ δι-
εὐ-τυ - χεῖς, κ'αἰ-ω - νί-αν θὰ μᾶς δώ -σῃ τὴν γα-

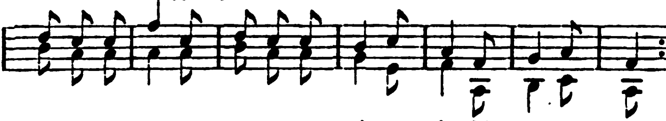
άστη - μα μι - κρόν, τὸ δι - άστη - μα μικρόν.
λήνην τῆς ψυ - χῆς, τὴν γα λή-νην τῆς ψυχῆς.

32. Ἐπάνοδος εἰς τὴν πατρίδα.

Μετρίως

1. Με-τὰ μι-κρὸν θὰ σά-σπα-σθῶ, Ἑλ-λὰς ἁ-
2. Μὲ χαι-ρε-τοῦν ἀ - πὸ μα-κρὰν ἡ θά-λασ-

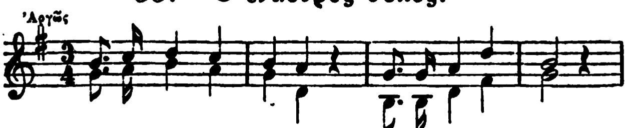

γί-α· Πατρὶς γλυ-κεῖ-α. Με - τὰ μι-κρὸν θὰ σ'ἀσπα-σθῶ.
σά σου καὶ τὰ βουνά σου. Μὲ χαιρε-τοῦν ἀ - πὸ μα -κράν.

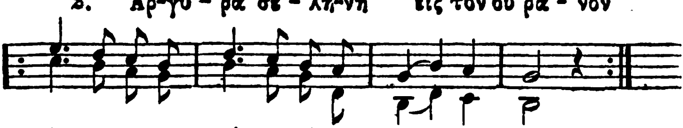
3. Θεοῦ πνοή, βορρᾶς φυσᾷ. Πετᾷ τὸ πλοῖον,
Ἡ γῆ πλησίον. Θεοῦ πνοή, βορρᾶς φυσᾷ.
4. Μετὰ χαρᾶς θὰ σ'ἀσπασθῶ, καλὴ μητέρα.
Καλὲ πατέρα. Μετὰ χαρᾶς θὰ σ'ἀσπασθῶ.

33. Ὁ ἔναστρος θόλος.

Ἀργῶς

1. Ἄστρον ἀ -να -τέλλει εἰς τὸν οὐ-ρα - νόν.
2. Ἀρ-γυ - ρᾶ σε - λή-νη εἰς τὸν οὐ ρα - νόν

Εἰς τὸν κόσμον στέλλει σέλας φα - ει - νόν.
Λάμψιν δι-α - χύ-νει, σέλας φα - ει - νόν.

3. Τοῦ αἰθέρος φῶτα, φῶτα διαυγῆ·
[:Ποῖον, ποῖον πρῶτα νὰ θαυμάσ' ἡ γῆ; :]

34. Φιλοστοργία.

'Αργῶς

1. Πε - τᾷς, πε-ρι - στε - ρά - κι, στὸν
2. Νο - μί -ζω, πῶς δὲν εἶ - σαι πο-

κῆ-πον, ςὴν αὐ - λή. Δὲν βλέ -πεις τὸ γε-
λὺ προσε - κτι - κόν. Πε - τᾷς, καὶ δὲν φο-

ρά - κι, τὰ ἄ -γρι-α που - λί;
βεῖ - σαι. Θὰ σ'εὔ-ρῃ τὸ κα - κόν.

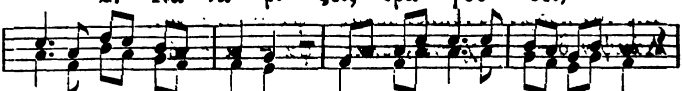
3. Φοβοῦμαι καὶ προσέχω, πλὴν μὲ κρατεῖ δουλιά.
|: Πουλάκια δύο ἔχω μικρὰ εἰς τὴν φωλιά. :|
4. 'Ανοίγω τὰ πτερά μου καὶ πρόθυμον πετῶ,
[: Καὶ φέρνω στὰ μικρά μου νερὸ καὶ φαγητό. :]

35. Μάνα καὶ παιδί.

'Αργῶς

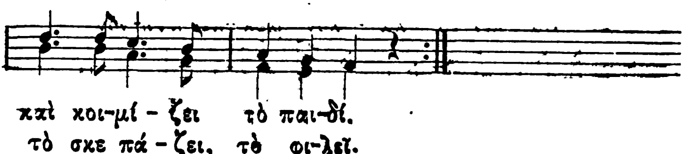

1. 'Α - ναμ-μέ - νο, φω - τει - νὸ
2. Να- να - ρί - ζει, τρα - γου - δεῖ,

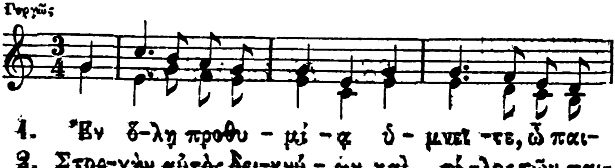
τοῦ Θε-οῦ φα - νά-ρι, ὑ - ψη - λὰ ςὸν οὐ-ρα - νὸ
καὶ ςὸ κρεβ-βα - τά-κι ἐ -κοι - μή-θη τὸ παι -δί,

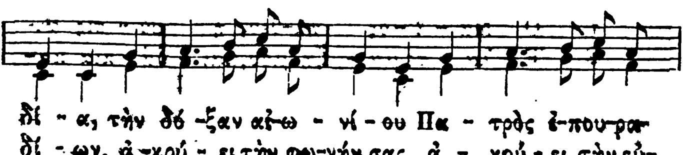

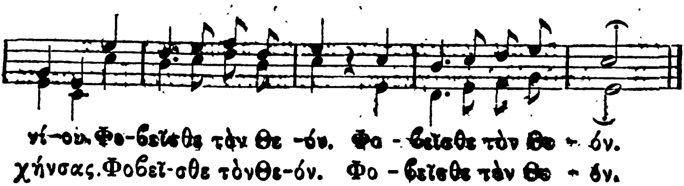

36. Φοβεῖσθε τὸν Θεόν.

Γοργῶς

3. Τὴν βούλησιν τοῦ Πλάστου, τὰς θείας ἐντολάς του, παιδί' ἀκολουθεῖτε, διὰ νὰ εὐτυχῆτε. Φοβεῖσθε τὸν Θεόν.

37. Ἡ πρωΐα.

Ἀργῶς

1. Φεύ-γει τὸ σκό - τος, φθάν' ἡ αὐ - γή.
2. Πά -λιν τὸ λά - λον μέλ -πει πτη-νὸν

Νέ - αν λαμ - δά - νει λάμψιν ἡ γῆ.
Ἆ - σμα καὶ ὕ - μνον ἑ - ω - θι - νόν.

3. Τ'ἄνθη ςολίζει δρόσος ςιλπνή, |:Αὔρα πρωΐας πνέει τερπνή:]

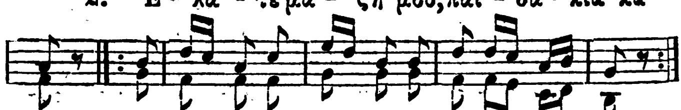
4. Χαίρει ὁ κόσμος· χαίρω κ' ἐγώ. [:Τὸν ζωοδότην ὑμνολογῶ.:]

38. Τὰ λουλούδια

Ἀρκετὰ γοργῶς

1. Ὁ Μά - ϊ -ος ἦλ-θεν, ἡ φύ - σις ἀν-
2. Ἐ - λᾶ - τε μα - ζῆ μου,παι - δά - κια κα-

θεῖ. Στὸν κῆ-πον τίς θέ -λει μ'ἐ-μὲ νὰ ἐλ - θῇ;
λά. Ἐ -κεῖ λου-λου-δά- κια θὰ 'δοῦμε πολ - λά.

3. Λουλούδι' ἀνοιγμένα, τοῦ κήπου στολή, [:Τ' ὡραῖόν σας χρῶμα μ' ἀρέσκει πολύ.:]

4. Χρυσῆ πεταλούδα σιμά σας πετᾷ, [: Καὶ «χαίρετε,» λέγει, «ὡραῖα φυτά.» :]

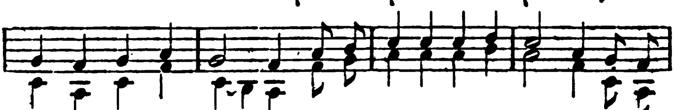
5. Ἀλλ' ὅμως ὁ φόβος αὐτὸς διὰ τί; [: Κανεὶς τὸ κακόν σας ἐδῶ δὲν ζητεῖ. :] 6. Δὲν ἔχετ' ἐμπρός σας παιδάκια τρελλά. [: Κανεὶς δὲν σᾶς κόπτει, λουλούδια καλά. :]

39. Ἡ σταύρωσις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Μετρίως

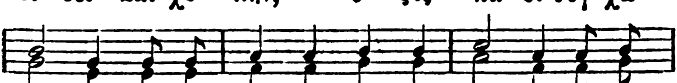
1. Ἤ-δη κρέ-ματ' ἐ - πὶ ξύ -λου τοῦ Θε-
2. Ὡς μι - σθὸν ἀ - γά -πης τό - σης ὕ-βριν,
3. Ἡ τῶν πα - ρα - νό-μων σπεῖ - ρα ὡς πο-

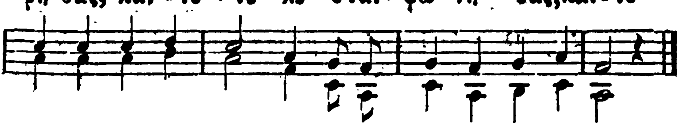
οῦ καὶ τῆς ἀ - σπί -λου, τοῦΘε-οῦ καὶ τῆς ἀ σπί-λου ὁ παν-
χλεύ-ην, μα-στι - γώ -σεις,ὕβριν,χλεύην,μαςιγώ-σεις,ςέμμ'ἀ-
τὸν εἰς τὸν Σω - τῆ - ρα, ὡς πο-τὸν εἰς τὸνΣωτῆρα ὄ -ξος

ἄ - μω-μος υἱ - ός. Ὑ - πὲρ τῶν ἀν-θρώπων
κάν -θι - νον εὑ - ρών, Ἐν τῷ μέ-σῳ τῶν ἀ-
δί - δει καὶ χο - λήν, ὅ - ςις πᾶ -σι συγ-χω-

θῦ - μα προσλα - βὼν ἀν -θρώ-που σχῆ - μα,προσλα-
νό -μων ἦ - ρεν ὁ Χρι-στὸς ἐπ' ὤ - μων, ἦ-ρεν
ρή-σας, καὶ «τε - τέ - λε - σται» φω -νή - σας,καὶ«τε-

βὼν ἀν-θρώ-που σχῆ -μα, ἤ-δη πάσχει ὁ Θε - ός.
ὁ Χρι-στὸς ἐπ' ὤ - μων τοῦ θα - νά -του τὸν ςαυρόν.
τέ -λε -σται»φω-νή - σας, ἔ -κλι - νε τὴν κε-φα- λήν.

40. Αἰνεῖτε τὸν Θεόν.

Ἀργῶς

1. Ὦ παι - δί - α, συμ - φώ -νως εὐ - λο-
2. Ὁ τὸν κό - σμον φυ - λάτ-των ἐ-που-

γεῖ -τε τὸν Θε - όν. Ὁ Θε -ὸς εἶ - ναι μό-νος ὁ θαυ-
ρά - νι-ος πα - τήρ, ἀ-γα-θῶν χα - ρι - σμάτων εἶ-ναι

μά - σι -α ποι-ῶν. Αἰ - νεῖ-τε, αἰ - νεῖ- τε τὸν Θε - όν.
πλού-σι-ος δο-τήρ. Αἰ - νεῖ-τε, αἰ - νεῖ -τε τὸν Θε - όν.

3. Ὁ Θεὸς αἰωνίως εἶναι πανταχοῦ παρών· καὶ μᾶς βλέπει κρυφίως πᾶσαν ὥραν καὶ καιρόν. Αἰνεῖτε, κλ.

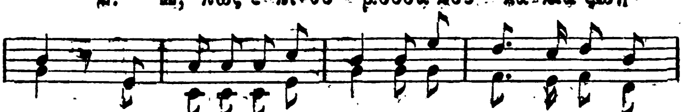
4. Τὸν Θεὸν ἂν φοβεῖσθε καὶ λατρεύετ᾽ ἐκ ψυχῆς, τότε μόνον θὰ ἦσθε εἰς τὸν κόσμον εὐτυχεῖς. Αἰνεῖτε τὸν Θεόν.

41. Τὰ πουλάκια.

Ἀργῶς

1. Τῆς ἐ-ξοχῆς που-λά-κια, ὠ - ραῖ- α ζω-η-
2. Ὦ, πῶς ἐ-πι-θυ - μοῦσα που - λά-κια ζωη-

ρά, στοῦ δένδρου τὰ κλα -δά -κια πε - τᾶ -τε μιὰ χα-
ρά, κ᾽ ἐ - γὼ νὰ ἔ-πε - τοῦ-σα στοὺς ὤμους μὲ πτε-

ρά. Καὶ χαίρε-σθε τὴν φύ-σιν, τὸν εὔμορφον και-
ρά. Εἰς πρά-σι-νον κλα-δά-κι νὰ παίζω ἀν-θη-

ρόν, καὶ πί-νε-τε ςὴν βρύσι νε - ρά-κι κα-θα - ρόν.
ρό; κ' ἐ - γὼ σὰν τὸ πουλάκι τὴν φύσιν νὰ χα - ρῶ.

42. Χριστὸς ἀνέστη.

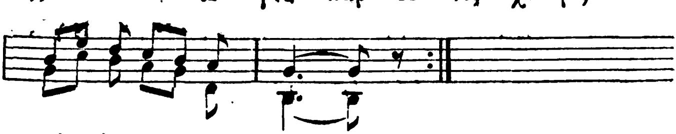
Μετρίως

1. Χαρᾶς καιρὸς ἐ-πέ-στη, ἡ - μέ-ρα ἑ - ορ-
2. Σκιρ-τῶν θυ-σί-αν φέ-ρε, λα - έ, πρὸς τὸν Θε-

τῆς. Χρι - στός, Χριστὸς ἀ - νέ - στη, Χρι-
όν· Ἁ - γνὴ παρ - θέ - νε, χαῖ-ρε, καὶ

στὸς ὁ λυ - τρω - τής.
χό - ρευ-ε Σι - ών.

3. Ὁ Ἅδης ἐνεκρώθη. Ἀγάλλεσθε λαοί, [: καὶ τοῖς νεκροῖς ἐδόθη ἀθάνατος ζωή. :]

43. Τὸ φιλεργὸν κοράσιον

Ἀργῶς

1. Ὢ ζω - ὴ εὐ - τυ - χι - σμέ - νη!
2. Ἀ - θυ - μεῖ, στε - νο - χω - ρεῖ - ται,

Τὸν Θε - ὸν δο - ξο - λο-γῶ, ὅ - τι εἶ - μαι
ὅ - στις ῥά - θυ - μος ἀρ-γεῖ. Καὶ τὰ θέλ -γη-

μα - θη-μέ -νη νὰ ἐρ-γά -ζω - μαι κ'ἐ-γώ.
τρα στε -ρεῖ-ται, ὅσ' αὐ -τῷ προσ - φέρ' ἡ γῆ.

3. Μῆτερ μου, ἀπὸ καρδίας καὶ ψυχῆς σ' εὐχαριστῶ·
[:Τἀγαθὰ τῆς ἐργασίας σοὶ εὐγνώμων χρεωστῶ. :]

4. Συμβουλὴ μητρὸς φρονίμου καὶ παράδειγμα καλὸν
[: Λυπηρῶν ἐν τῇ ζωῇ μου μὲ ἀπήλλαξαν πολλῶν. :]

5. Εἰς τὸ ἔργον, τέκνον, μεῖνε, μὴ φυγόπονον ἀργῇς,
|: Ὁ ἐχθρὸς τοῦ ἔργου εἶναι ἄχθος μάταιον τῆς γῆς. :]

44. Ὁ Μάϊος.

Γοργῶς

1. Ἐμ-πρός,μὴ χάνε -τε καιρόν. Τὸ δά- σος εἶ - ναι
2. Ἐ - κεῖ ὁ Μά- ϊ - ος γελᾷ, Τὰ χόρτ' αὔξά -νουν

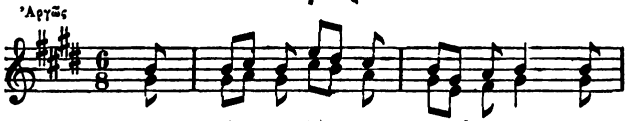

ἀν-θηρόν, ἡ ἐ - ξοχὴ μᾶς κρά -ζει. Εἰς τὰ νε-ρὰ τὰ
ἀ -παλά· μυ - ρίζουν τὰ λου-λού-δια· καὶ τὸ πουλὶ γλυ-

δρο -σε-ρὰ ὁ βά - τραχος φω - νά - ζει.
κὰ λα-λεῖ· δὲν παύ - ει τὰ τρα - γού - δια.

45. Τὸ κηπάριον.

1. Κη - πά - ρι -όν μου ἀν-θη-ρόν, σὲ
2. Ἀν - θεῖ τὸ ῥό -δον νε - α-ρόν, τοῦ

ἀ - γα-πῶ πο - λύ. Τὸ χόρ -τον θάλ-λει
κή - που ἡ στο - λή. Ὦ ῥό - δον,ῥό - δον

τρυ-φε-ρόν· ἡ γῆ μοσχο - βο - λεῖ.
ἀν - θηρόν, σὲ ἀ -γα-πῶ πο - λύ.

3. Ζεφύρου πνεῦμα δροσερὸν τὴν πρασιὰν φιλεῖ·
[: Κηπάριόν μου ἀνθηρόν, σὲ ἀγαπῶ πολύ. :]

4. Ὁ κύκνος παίζ' εἰς τὸ νερόν, καὶ τὸ πτηνὸν λαλεῖ·
[Κηπάριόν μου ἀνθηρὸν σὲ ἀγαπῶ πολύ. :]

46. Ὁ τὰ πάντα γινώσκων.

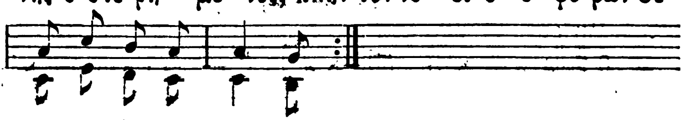
Ἀργῶς

1. Μὲ χά - ριν ψάλ-λει τὸ πτη - νόν, ὑ-
2. Ἰχ - θὺς σκιρ-τᾷ εἰς τὸ νε - ρὸν φω-

μνεῖ τὸν ποι-η - τήν του. Ὁ Πλάστης ἐκ τῶν οὐ-ρα-νῶν ἀ-
νῆς ἐ-στε-ρη - μέ -νος, πλὴν τὸν νο - εῖ ὁ ἐ -φο-ρῶν Θε-

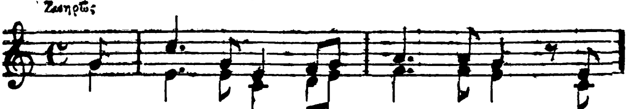

κού -ει τὴν φω - νήν του.
ὸς εὐ -λο-γη - μέ - νος.

3. Ὁ Πάνσοφος νοεῖ τὸν νοῦν καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι
|: ἢ χείλη εὔλαλα κινοῦν, ἢ ἄφωνοι σιγῶσι. :|

47. Γῆ καὶ οὐρανός.

Ζωηρῶς

1. Τὸ βλέμ-μα στρέ-φω πρὸς τὴν γῆν, καὶ
Καὶ τῆς σο-φί - ας τὴν πη-γὴν ἐν

βλέ -πω καὶ θαυ - μά -ζω. Κ'ἐ - ξί-στα-μαι δο-
συ -στο - λῇ δο - ξά - ζω.

ξο-λο-γῶν τὸν πάν-σο-φον δη - μι - ουρ- γόν.

2. Λειμῶνες, ὄρη, ποταμοί, ἀνθόστρωτοι κοιλάδες,
χαράδραι, ῥύακες, δρυμοί, γελῶσαι πεδιάδες,
[: τὸ πᾶν τερψίθυμος εἰκὼν καὶ θέαμα μαγευτικόν. :]

3. Παρατηρῶ τὸν οὐρανόν· τί κάλλος, ὄψις ποία!
Αὐγάζον φῶς παντοτεινόν, Ὑψίστου παρουσία!
[: Κ'ἐξίσταμαι δοξολογῶν τὸν πάνσοφον δημιουργόν :]

4. Τοῦ θόλου ὄψις κυανῆ, ἀνατολὴ ῥοδίνη.
Χρυσῆ νεφέλη φαεινή· ἀστέρες καὶ σελήνη.
[: Τὸ πᾶν τερψίθυμος εἰκών, καὶ θέαμα μαγευτικόν :]

48. *Δοξολογία.*

Ἀργῶς

1. Θε - ὸν ὑ - μνοῦ - σιν οὐ - ρα - νοί· ἡ
2. Θε - ὸς ὁ παν - τα - χοῦ πα - ρὼν φρου-

δόξ' αὐ -τοῦ με - γά -λη. Ἡ γῆ τὸν Πλάςην
ρὸς καὶ ὁ - δη - γός μου. Θε - ὸς τὰ πάν-τα

ἐ - παι-νεῖ, Θε - ῷ τὸ σύμ-παν ψάλ - λει.
ὁ πλη-ρῶν καὶ βα - σιλεὺς τοῦ κό - σμου.

49. Τὸ ἀηδόνι.

3.

Τί μελῳδία θαυμαστή!
Τί στόμα ζηλευμένο!
[:Τί μελῳδία θαυμαστή!
Πολύ, πολὺ μ' εὐχαριστεῖ.
Ν' ἀκούω δὲν χορταίνω.:]

4.

Πουλί, κελάδει λιγυρὰ
Ἐνόσῳ θάλλ' ἡ φύσις.
[:Περνᾷ τοῦ κόσμου ἡ χαρά.
Θὰ φθάσῃ ὥρα κρυερά,
Καὶ σὺ θὰ σιωπήσῃς.:]

50. Ὁ ἥλιος πρὸς τὰ παιδία.

3.

«Μιμεῖσθ' ἐμέ, παιδία·
πρωΐ, πρωΐ ἀρχίζω,
[: καὶ εἰς τὴν γῆν, ζωῆς πηγήν,
τὰ δῶρά μου σκορπίζω.» :]

4.

«Πρωΐ ἐκτὸς τῆς κλίνης·
ἀρχίσατ' ἐργασίαν,
[: καὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ κραταιοῦ
ὑμνεῖτε τὴν σοφίαν.» :]

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

Τὸ πρῶτον τοῦτο μέρος, περιέχον 50 ᾄσματα,
τιμᾶται λεπτ. 30.

Θ

ΝΕΑ

ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

(ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

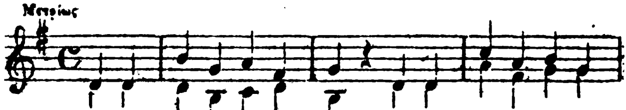

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1883

51. Προσευχή.

1. Ὁ ἀ-θά-νατος πα-τήρ, τῆς σο-φί-ας ὁ δο-
2. Δι' ἡ-μᾶς ὁ ςαυρω-θείς, κ' ἐκτοῦ τάφου ἐ-γερ-

τήρ, δέ-ξαι παίδων προσευ-χήν, φώ-τι-
θείς, δέ-ξαι κλπ.

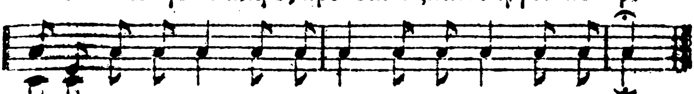
σόν μας τὴν ψυ-χήν.

3. Ἡ παρθένος ἡ σεμνή, ἣν ὁ κόσμος ἀνυμνεῖ, [:δέξαι κτλ].

52. Ὁ κώδων.

1. Κώδων, κώδων κωδω-νί-ζει, τοὺς ἀνθρώπους ἐ-ξυ-
2. Λέ-γει ὁ καιρὸς προ-βαίνει, καὶ τὸ ἔργον πε-ρι-

πνί-ζει ταν ταν τὰν ταν ταν τάνταν ταν τὰν ταν ταντάν.
μένει 〃 〃 〃 〃

3. Ἐξυπνήσατε, παιδία, προσευχὴ κ' ἑτοιμασία ταντὰν τὰν κτλ. 4. Πάρτε σάκκαι καὶ βιβλίον· τρέξτ' εὐθὺς εἰς τὸ σχολεῖον ταντατὰν κτλ.

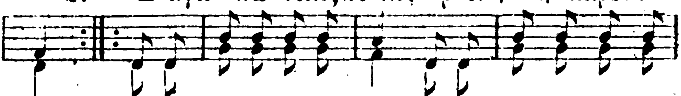
53. Πρὸς τὴν διδασκάλισσαν.

Ἀρκετὰ γοργῶς

1. Δι-δα -σκάλισσα κα-λή, δι-δα-σκάλισσά

2. Σ'άγα -πῶ πολύ,πο-λύ, μ'ὅλην τὴν καρδιά

μου, διδα -σκά-λισσα κα-λή, σ'άγα - πῶ πο -λύ πο-
μου.

λύ, σ'ά-γα-πῶ σ'άγα-πῶ μ'ὅλην τὴν καρδιά μου.

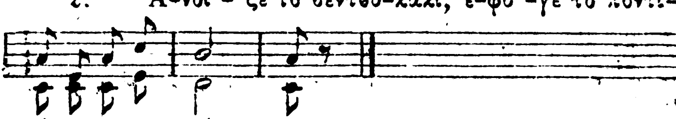
54. Τὸ ποντικάκι.

Μετρίως

1. Μέ-σα 'σένα σεντου-χά-κι ἦ-τον ἕ-να ποντι-

2. Ἄ-νοι - ξε τὸ σεντου-χάκι, ἔ-φυ -γε τὸ ποντι-

κά-κι,ποντι - κά - κι.
κά-κι,ποντι - κά - κι.

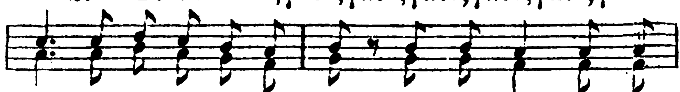
3. Πόδια γλίγωρα κουνοῦσε, τοῖχον, τοῖχον περπατοῦσε, περπατοῦσε. 4. Τρέχει, 'μπαίνει 'στὴν φωλιά του, βρίσκει πάλιν τὴν μαμά του, τὴν μαμά του.

55. Φωνὴ ζῴων.

Ἀρκετὰ ἀργῶς

1. Τὸ πουλά-κι, τσι, τσι, τσι. τσι, τσι, τσι
2. Τὸ σκυλά-κι, γαου, γαου, γαου, γαου, γαου, γαου

τὸ ἀρ-νά-κι μπε, μπε, μπε, μπε, μπε, μπε, τσι, τσι
τὸ γα-τά-κι μιαου, μιαου, μιαου, μιαου, μιαου, μιαου, γαου, γαου

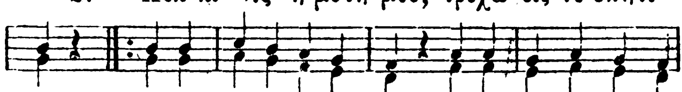
τσι, τσι, τσι, τσι, μπε, μπε, μπε.
γαου, γαου, γαου, γαου, μιαου, μιαου, μιαου.

56. Χιόνι.

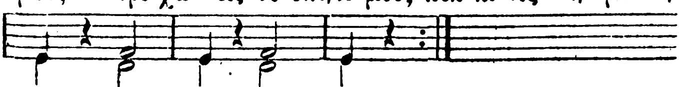
Ἀρκετὰ ἀργῶς

1. Χιό-νι πέφτει ςὴν αὐλή, κρύ-ο ἔπιασε πο-
2. Κοκ-κι-νίζ' ἡ μύτη μου, τρέχω εἰς τὸ σπῆτί

λύ. Κρύ-ο ἔπια-σε πο-λύ, χιό-νι πέφτει 'στὴν αὐ-
μου, τρέ-χω εἰς τὸ σπῆτι μου, κοκ-κι-νίζ' ἡ μύ-τη

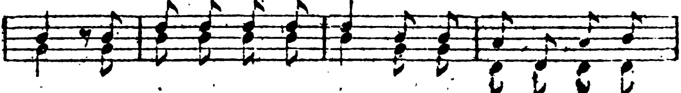
λή· χιό-νι, χιό-νι.
μου· χιό-νι, χιό-νι.

57. Ἡ Μουσική.

Μετρίως

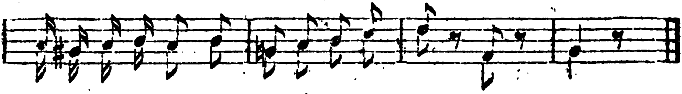
1. Ἀ-κούσα-τε, παι-δί - α περ-νᾷ ἡ μου-σι-

κή· ὀρ-γά-νων συμφω - νί - α, ἐν -θου-σι -α-στι-

κή. Λαλαλα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λαλα

λαλαλα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα.

58. Ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς.

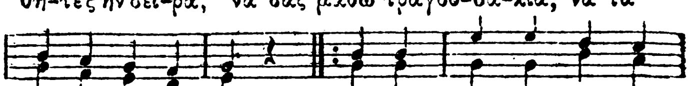
Μετρίως

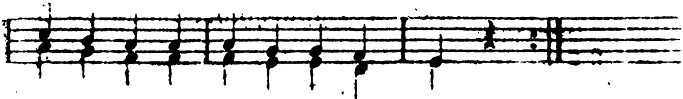
1. Τρα-γου - δά-κι, τραγου -δά -κι καὶ φω-
2. Πλη -σι - ά -σα -τε, παι -δά-κια, καὶ στα-

νὴ μελῳ-δι - κή. Ὦ χα -ρὰ εἰς τὸ παι-δά-κι, ποῦ μαν-
θῆ-τε ςὴν σει-ρά, νὰ σᾶς μάθω τραγου-δά-κια, νὰ τὰ

θά -νει μου-σι - κή, ὤ, χα - ρὰ εἰς τὸ παι-
λέ-τε μιὰ χα -ρά, νὰ σᾶς μά - θω τρα-γου-

δά -κι, ποῦ μαν-θά-νει μου-σι -' κή.
δά -κια, νὰ τὰ λέ -τε μιὰ χα - ρά.

3. Μέγαν ἔπαινον λαμβάνει καὶ ἀγάπην τὸ παιδί,
[: ποῦ καὶ γράμματα μανθάνει, καὶ καλὰ νὰ τραγουδῇ :]
4. Μαζωμένα τὰ πουλάκια κελαδοῦν εἰς τὰ κλαδιά·
[: σὰν αὐτὰ καὶ σεῖς, παιδάκια, τραγουδεῖτε μὲ καρδιά :].

59. Ὁ χορός.

Σχεδὸν γοργῶς

1. Στὸν χο -ρὸν τὸν πηδη -τὸ τὰ χε -ράκιασου κρα-
2. Ὁ-ποιος θέ-λει ἂς γε- λᾷ, ὁ χο-ρὸς κρατεῖ κα-

τῶ, μιὰ ἐ - κεῖ, μιὰ ἐ -δῶ, πῶς μ'ά -ρέ-σει νὰ πη-
λά. Μιὰ ἐ - κεῖ, μιὰ ἐ -δῶ, πῶς μ'ά -ρέ-σει νὰ πη-

δῶ, μιὰ ἐ - δῶ, μιὰ ἐ - κεῖ καὶ μιὰ γύ-ρα ταχτι - κή.
δῶ, κλ.

3. Τί παιγνίδι, τί χαρά! Ἔλ' ἀκόμα μιὰ φορά.
Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ κτλ.
4. Ἄλλη μιά, παρακαλῶ, τὸν χορό μας τὸν καλό.
Μιὰ ἐκεῖ, μιὰ ἐδῶ κτλ.

60. Ἐμβατήριον.

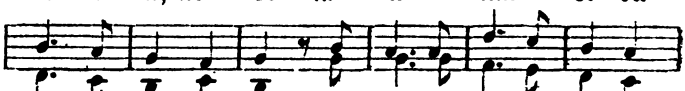
Ἀρκετὰ γοργῶς

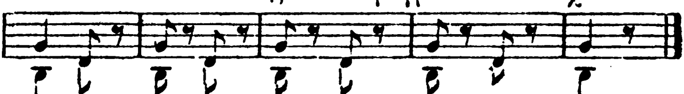
1. Ἰ - δού, προ-θύ - μως καὶ ἡ - μεῖς τὸ
2. Κα -λὸν βι - βλί -ον μᾶς κα - λεῖ, ἀ-

ἔρ -γον μας ἀρ - χί -ζα - μεν καὶ στρα - τι-
βά - κι - α, κον - δύ - λι - α καὶ δι -δα-

ῶ -ται τῆς τι -μῆς κα -μα -ρω -τὰ βα -δί - ζο-
σκά -λισ-σα κα - λή, καὶ πράγματ᾽ ἄλ-λα χί - λι-

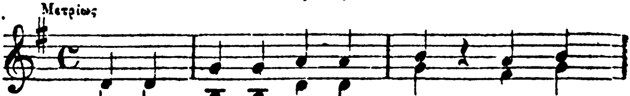

μεν, δυό, ἕν, δυό, ἕν, δυό, ἕν, δυό, ἕν.
α, δυό, ἕν, δυό, » » ».

3. Ἀλλ᾽ ὅμως πρῶτα τὸν Θεὸν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, καὶ τῆς παρθένου τὸν Υἱὸν βοήθειάν μας κράζομεν. Δυό, ἕν κλ.
4. Πρὸς σὲ κινοῦνται ζωηρὰ ὑπὸ στοργῆς τὰ στήθη μας, καὶ σύ, τοῦ κόσμου ἡ χαρά, Θεέ, Θεέ, βοήθει μας. Δυό, ἕν, κ.τ.λ.

61. Τὸ φεγγάρι.

Μετρίως

1. Τὸ φεγ - γά-ρι φω-τει - νὸ περ-πα-
1. Ἔ -λα κά-τω, ϛρογγυ - λό, φεγ - γα-

τεῖ 'ςτὸν οὐ-ρα - νό, ἀ-να - βαί-νει 'ςτὰ 'ψη-
ρά-κι μου κα - λό. Ἔλα, μὴν ἀρ-γῇς πο-

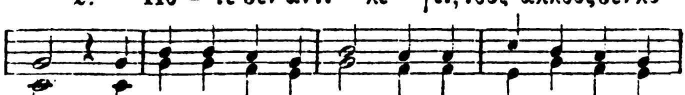
λὰ καὶ μᾶς βλέ-πει καὶ γε - λᾷ.
λύ· τὸ παι - δὶ σὲ προσκα - λεῖ.

62. Τὸ φρόνιμον παιδίον.

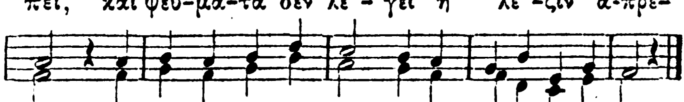
Μετρίως

1. Τὸ φρό-νιμον παι -δί - ον δὲν εἶ-ναι ὀκνη-
2. Πο - τὲ δὲν ἀντι - λέ - γει, τοὺς ἄλλους δὲν λυ-

ρόν, ὑ-πά -γει 'ςτὸ σχολεῖ - ον, δὲν χά -νει τὸν και-
πεῖ, καὶ ψεύ-μα-τα δὲν λέ - γει ἢ λέ -ξιν ἀ-πρε-

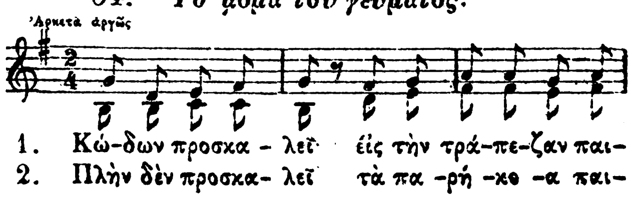
ρόν. ὑ -πά-γει 'ςτὸ σχολεῖ - ον, δὲν χάνει τὸν καιρόν
πῆ, καὶ ψεύ-μα-τα δὲν λέ - γει ἢ λέ-ξιν ἀπρε-πῆ.

3. Μὲ σέβας καθ' ἑκάστην προφέρει προσευχήν,
[: καὶ τείνει πρὸς τὸν Πλάστην τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχήν :]
4. Τὸ φρόνιμον παιδίον καθεὶς τὸ ἐπαινεῖ,
[: καὶ εἶναι τῶν οἰκείων χαρὰ παντοτινή. :].

63. Τὰ χεράκια δεξιά.

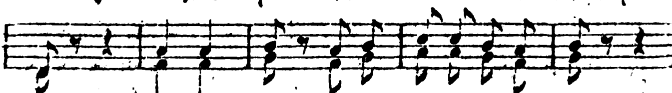

64. Τὸ ᾆσμα τοῦ γεύματος.

δί - α, κώδων προσκα -λεῖ τὰ κα - λὰ κ'ἐπι-με-
δί - α, πλὴν δὲν προ-κα-λεῖ τὰ κα - κὰ καὶ ἀ-με-

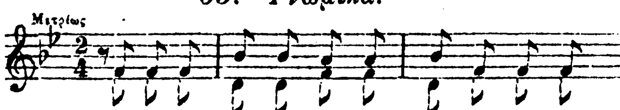
λῆ, τὰ κα - λὰ τὰ κα -λὰ κ'ἐπι-με -λῆ
λῆ, τὰ κα - κὰ τὰ κα -κὰ καὶ ἀ-με -λῆ

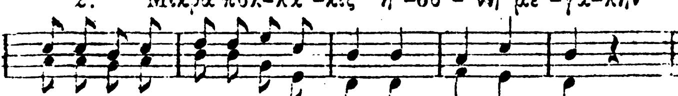
τὰ κα - λὰ τὰ κα - λὰ κέπι-με - λῆ.
τὰ κα - κὰ τὰ κα - κὰ καὶ ἀ-με- λῆ.

3. Χαίρουσι πολὺ τὰ εὐάγωγα παιδία· χαίρουσι πολὺ [: τὰ καλὰ κ'ἐπιμελῆ :] 4. Μένουν νηστικὰ τὰ παρήκοα παιδία· μένουν νηστικὰ [: τἀμελῆ καὶ τὰ κακὰ :].

65. *Γνωμικά.*

1. Χρηστὸν παι-δί -ον, εὐ-πει - θές, γο -νέ -ων
2. Μικρὰ πολ-λά -κις ἡ -δο - νὴ με -γά-λην

καύχημ' ἀλη -θές, γονέ-ων καύ-χημ' ἀ -λη - θές.
λύπην προξε-ννεῖ, μεγάλην λύ-πην προ- ξε - νεῖ.

3. Ὁ νέος ὁ φιλομαθὴς θὰ γείνῃ καὶ πολυμαθής, θὰ γείνῃ καὶ πολυμαθής. 4. Σφοδρὰ τοῦ πάθους μας ὁρμὴ τῶν συμφορῶν μας ἀφορμή, τῶν συμφορῶν μας ἀφορμή.

66. Ὁ λαγός.

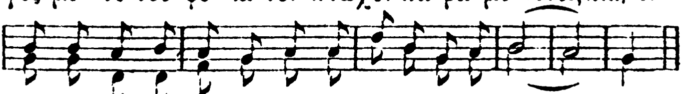
Μετρίως

1. Νύκτα ὁ λα-γὸς ἐβ - γῆ -κε, λα-χα-
2. Δυ-στυ - χί - α του! πα - ρέ - κει κυ-νη-

νό-κηπον εὑ-ρῆ -κε, τρέ-χει μέ-σα καὶ ἀρχίζει, τὴν κοι-
γὸς μὲ τὸ του-φέ -κι τὸν πτωχὸν πα-ρα-μο-νεύει, πλη-σι-

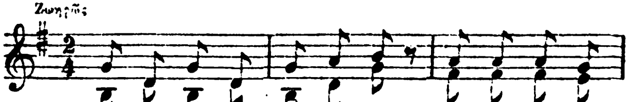
λιά του νὰ γε -μί-ζῃ, τὴν κοι-λιά του νὰ γε-μί - ζῃ.
ά -ζει καὶ σκο-πεύ-ει, πλη-σι -ά-ζει καὶ σκοπεύ - ει.

3. Πάμ ! ἠκούσθη 'ς τὸν ἀέρα πλὴν, τὰ βόλια πῆγαν πέρα, καὶ τὸ ζῶον τὸ καϋμένο [: ἐτινάχθη τρομασμένο :].

4. Φεύγει ὁ λαγὸς ἀκόμα μὲ τὸ λάχανο 'στὸ στόμα, κ' ἐδιδάχθη νὰ προσέχῃ, [: ποῦ ἐμβαίνει καὶ ποῦ τρέχει:].

67. Ἡ κούνια.

Ζωηρῶς

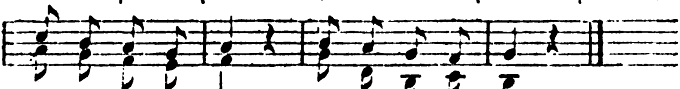
1. Σ' ἕ-να δένδρο ὑ-ψη -λὸ μὲ σχοι-νὶ χον-
1. Τὰ παι-δά-κια ζω -η -ρὰ γύ-ρου γύ-ρου

δρό, κα-λό, κού-νια, κού-νια, κούνια κρε-μα-στή
μὲ χα-ρά, βλέπουν, βλέπουν, βλέπουν πῶς πε-τῶ,

σὰν μὲ φέρ-νῃ 'ςτὰ 'ψη-λὰ κ'ἐ-πιστρέ-φῃ χα-μη-λά,
καὶ ὑ-ψό-νο-μαι κα-λά, στὸν ἀ-έ-ρα ὑ-ψη-λά,

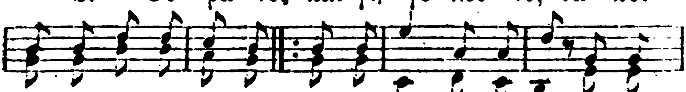
πῶς μεὔχα-ρι-στεῖ, πῶς μ'εὔχα-ρι-στεῖ.
σὰν τὸν ἀ-ε-τό, σὰν τὸν ἀ-ε-τό.

68. Ἡ ἄνοιξις.

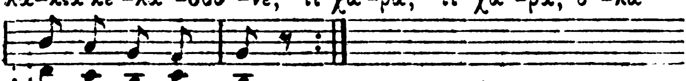
Ζωηρῶς

1. Νά. ἡ ἄ-νοι-ξις ἀρ-χί-ζει καὶ τὸ
2. Οὐ-ρα-νὸς καὶ γῆ γε-λοῦ-νε, τὰ που-

δένδρον πρα-σι-νί-ζει, τί χα-ρά, τί χα-ρά, ὅ-λα
λά-κια κε-λα-δοῦ-νε, τί χα-ρά, τί χα-ρά, ὅ-λα

εἶ-ναι ἀν-θη-ρά.

3. Τὰ παιδιὰ μὲ τὰ τραγούδια κόπτουν κόκκινα λουλούδια. [: τί χαρά, κτλ. :] 4. Μαύρας πτέρυγας ἁπλόνει καὶ πετᾷ τὸ χελιδόνι. [: τί χαρά, κτλ. :]. 5. Ὅλ' ἡ γῆ εὐωδιάζει καὶ ἡ χλόη τὴν σκεπάζει. [:Τί χαρά κτλ. :], 6. Ἀηδὼν μὲ χάριν ψάλλει τῆς ἀνοίξεως τὰ κάλλη [: Τί χαρά, κτλ. ;] 7. Καὶ ἡμεῖς χειροκροτοῦμεν καὶ τὸν Πλάστην ἀνυμνοῦμεν. [: τί χαρά, κτλ. :].

69. Προσευχή.

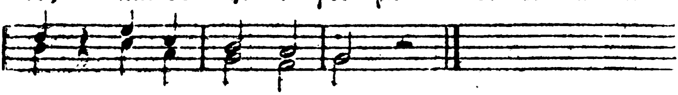
Ἀργῶς

1. Σύμ-πασα ἡ φύ - σις, Πά-τερ, σ' εὐλο-
2. Πάντες σὲ ὑ - μνοῦ-μεν, Πλάστα τοῦ παν-

γεῖ: δένδρον, λόφος, βρύ -σις, οὐ-ρα -νὸς καὶ
τός καὶ δο - ξο-λο -γοῦ -μεν σὲ δι - ὰ παν-

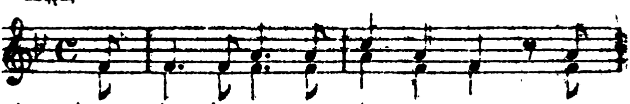

γῆ, οὐ -ρα -νὸς καὶ γῆ.
τός, σὲ δι - ὰ παν-τός.

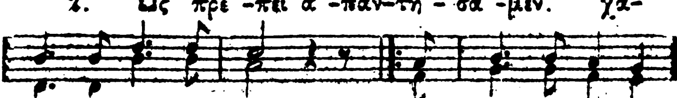
3. Τὰ δωρήματά σου δίδεις ἐν στοργῇ, τὴν λαμπρότητά σου [: τίς δὲν εὐλογεῖ; :]. 4. Πλάστα τῶν ἀγγέλων, Πλάστα τοῦ φωτός, νῦν καὶ εἰς τὸ μέλλον [: εἶσ' εὐλογητός :].

70. Μετὰ τὰς ἐξετάσεις.

Ζωηρῶς

1. Λοι - πὸν ἐ -τε -λει - ώ - σα -μεν, χα-
2. Ὡς πρέ -πει ἀ -παν-τή - σα -μεν. χα-

ρά, χα -ρά, χα -ρά ἐ - ξέ - τα -σιν ἐ-
ρά, χα -ρά, χα -ρά ἐσε - φά -νους ἀ-πε-

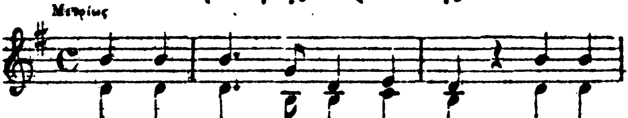

δό - σαμεν, χα -ρά, χαρά, χα - ρά.
κτή - σαμεν, χα -ρά, χαρά, χα - ρά.

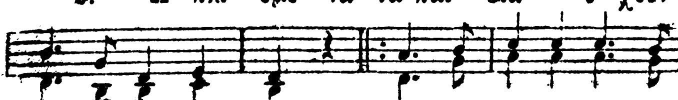
3. Νὰ ζήσῃ τὸ βιβλίον μας [: χαρά :]. Νὰ ζήσῃ τὸ σχολεῖόν μας, χαρά, χαρά, χαρά :]. 4. Θεέ μου, εὐλογοῦμέν σε [:χαρά :]: Τὸν πάνσοφον ὑμνοῦμέν σε, χαρά, χαρά, χαρά :].

71. Ὁ μαθητὴς στρατιώτης.

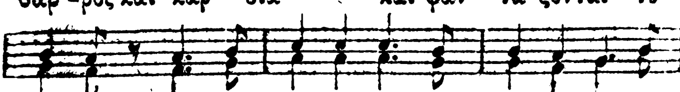
Μετρίως

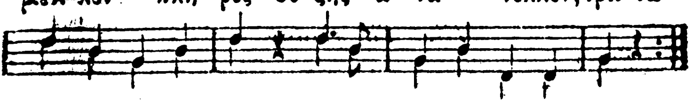
1. Βῆ- μα, βῆ - μα ζω - η - ρὸν καὶ τρα-
2. Ὡ -πλι - σμέ - να τὰ παι - διὰ ἔ -χουν

γοῦ -δι λι -γυ - ρόν. Σαλ-πιγ-κτὴς ἐμπρὸς σαλ-
θάρ -ρος καὶ καρ - διά· καὶ φαν - τά-ζονται τὸ

πί -ζει, λό -χος μα-θη-τῶν βα - δί -ζει, τρα τα
μέλ-λον πλῆ -ρες δό-ξης ἀ -να - τέλλον, τρα τα

τρα τα, τρα τα τα, τρα τα, τρα τα, τρα τα τα.

3. Τοῦ πολέμου ἡ φωνὴ τοὺς γενναίους συγκινεῖ.
[: Ποία δόξα καὶ λαμπρότης, μαθητὴς καὶ στρατιώτης
τρα τα κτλ.

72. Ὁ Θεός.

Ἀργῶς

1. Τίς δι - δά-σκει τὸ που - λά - κι, νὰ πε-
2. Τίς δι - δά-σκει τὸ ψα - ρά - κι, στὸ νε-

τᾷ, νὰ κε-λα - δῇ, νὰ γαυ - γί - ζῃ τὸ σκυ-
ρὸ νὰ κολυμ - βᾷ, τὸ μι - κρὸ τὸ μυρ-μη-

λά-κι, νὰ φω - νά-ζῃ τὸ παι - δί ; ὁ Θε-
κά-κι, τό-σον βά-ρος νὰ τρα - βᾷ ;

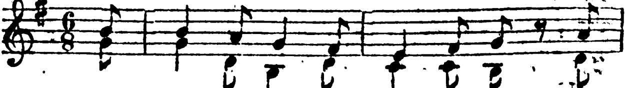
ός, ὁ Θε - ός.

3. Τίς διδάσκει τὸ ἀρνάκι, 'στὸ βουνὸ νὰ περπατῇ; Τίς διδάσκει τ'ὀρνιθάκι, τὴν τροφήν του νὰ ζητῇ; [:ὁ Θεός:].

4. Τίς διδάσκει τὸ παιδάκι, τὴν μητέρα ν' ἀγαπᾷ, νὰ κινῇ τὸ στοματάκι, νὰ προφέρῃ : πά, πά πά; [:ὁ Θεός:].

73. Τὸ πλοῖον.

Μετρίως

1. Κι - νεῖ-ται πλοῖ-ον ἐ - λα-φρὸν 'στὸ
2. Γυ - ρί - ζει πά-λιν 'στὸ - για -λό φορτ-

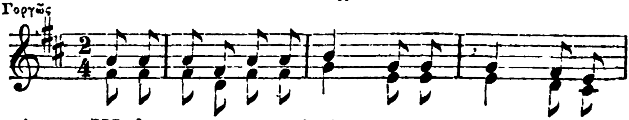
κύ-μα μέ-σα 'στὸν ἀφρόν, πρὸς μέ -ρη τρέ-χει
τί -ον ἔ - φε -ρε κα-λό· κα - ρύ - δια κά-στα-

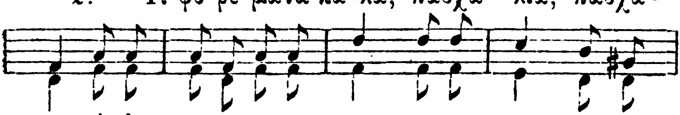
μα-κρυνά, βου -νὰ καὶ θά -λασ-σαν περνᾷ.
να πολλὰ καὶ πορ -το-κά -λια στρογγυλά.

74. Ἡ πασχαλιά.

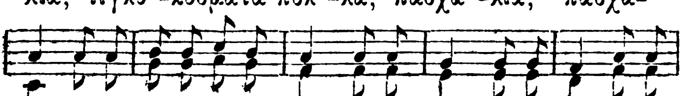
Γοργῶς

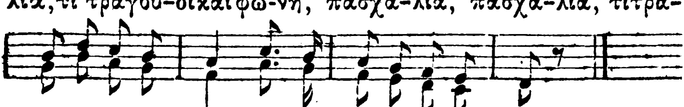
1. Ἦλθε πάλιν πασχαλιά, πασχα - λιά, πασχα-
2. Τί φο-ρέ-ματα κα-λά, πασχα - λιά, πασχα-

λιά, μὲ ἀ - γάπην καὶ φι -λιά, πασχα -λιά, πασχα-
λιά, τίγλυ -κύσματα πολ -λά, πασχα -λιά, πασχα-

λιά, μὲ αὐ-γὸ καὶ μὲ ἀρ -νί, πασχα-λιά, πασχα-λιά, μὲ αὐ-
λιά, τί τραγοῦ-δι καὶ φω-νή, πασχα-λιά, πασχα-λιά, τί τρα-

γὸ καὶ μὲ ἀρ - νί. Χαί-ρε - τε χριςι -α - νοί.
γοῦδι καὶ φω -νή. Χαί-ρε - τε χριςι -α - νοί.

75. Ὁ ἥλιος.

Σχεδὸν ἀργῶς

1. Ἥ -λι -ος ἐ - φά - νη, τοῦ φω-τὸς πη-
2. Σφαῖρα φλο-γι-σμέ - νη, πῦρ παν-το -τι-

γῆ, καὶ χρυσοῦν λαμβά - νει ἔνδυ-μα ἡ γῆ.
νόν, ἥ-λι-ος θερ -μαί- νει γῆν καὶ οὐρα-νόν.

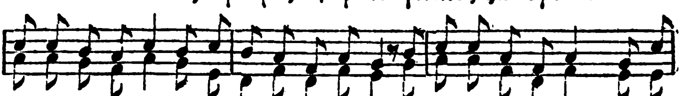
3. Ὀφθαλμὸς Κυρίου βλέπει πανταχοῦ [:καὶ αὐλὴν πλουσίου καὶ σκηνὴν πτωχοῦ:]. 4. Τῶν θνητῶν τὸ γένος ᾄσατ' ἐν χορῷ [: τῷ Ὑψίστῳ αἶνος ἐν παντὶ καιρῷ:].

76. Ὁ Κοῦκος.

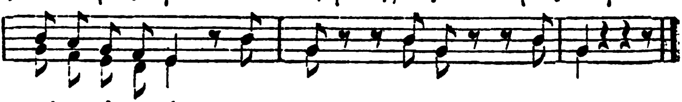
Ἀρκετὰ ζωηρῶ.

1. Ἡ χλό-η πρασι-νί-ζει, γελοῦν οἱ οὐρανοί, τὴν
2. Ὁ ζέ-φυ-ρος τὴν φύσιν γλυκὺς ζω-ογο-νεῖ· «ἐ-

ἄ-νοιξιν κηρύττει τοῦ κούκου ἡ φωνή, τὴν ἄνοι-ξι κη-ρύτ-τει τοῦ
ξέλθετε» μᾶς λέγει τοῦ κούκου ἡ φωνή, «ἐξέλθετε» μᾶς λέ-γει τοῦ

κούκου ἡ φωνή, κου -κου, κουκου, κου κου.
κούκου ἡ φωνή, κου -κου, κουκου, κου κου.

3. Σ' ἀφίνομεν πρὸς ὥραν, οἰκία σκοτεινή. [:Μᾶς προσκαλεῖ 'ς τὸ δάσος τοῦ κούκου ἡ φωνή :] κουκου, κουκου, κουκου.

77. *Μανθάνετε.*

3. Τί εὔμορφα βιβλία θὰ λάβετε, παιδία, μ'ὡραίας ἱστορίας καὶ εἰκονογραφίας. [: Λοιπὸν κτλ. :].

78. Ὁ χάρτινος ἀετός.

Ἀρκετὰ Ζωηρῶς

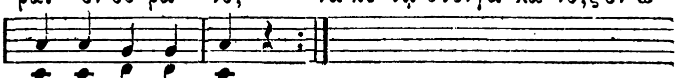
1. Σή-με-ρον εἶν' ἑ-ορ-τή. Δός μοι
2. Ἀ-ε-τὸ μὲ τὴν οὐ-ρά, σὰν που-

κόκ-κί-νον χαρ-τί, καὶ σχοι-νά-κι δυ-να-τὸ νὰ σοῦ
λὶ μὲ τὰ φτε-ρά, νὰ πε-τᾷ 'στὸν γα-λα-νό, 'στὸν ὡ-

κά-μω ἀ-ε-τό, καὶ σχοι-νά-κι δυ-να-τό, νὰ σοῦ
ραῖ-ον οὐ-ρα-νό, νὰ πε-τᾷ 'στὸνγα-λα-νό, ςὸν ὡ-

κά-μω ἀ-ε-τό.
ραῖ-ον οὐ-ρα-νό.

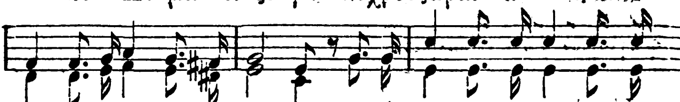
3. Ἔγεινεν ὁ ἀετός, ζωηρὸς καὶ ζηλευτός, [: ἀναβαίνει 'ς τὰ 'ψηλά. Τί ὡραῖα, τί καλά :].

79. Ὁ στρατιώτης.

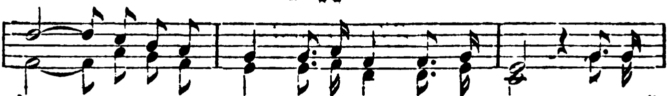
Ζωηρῶς

1. Τί χα-ρά, τί χαρὰ κ'εὐτυ-χί-α, στρα-τι-
2. Κυ-μα-τί-ζει γλαυκόχρουςὡραί-α ἡ κλει-

ώτουχρυσῆπα-νο-πλί-α. Σάλπιγξ κράζει, σκιρτᾷ ἡ καρ-
νὴ τῶν Ἑλλήνωνσημαί-α. Γε-νε-ὰ τολ-μη-ρὰ καὶ γεν-

δί - α, ςρατι - ῶ- ται, τὸ βῆ -μα τα-χύ. Σάλπιγξ
ναί - α, ἡ πα -τρὶς τοὺς καλοὺς προσκαλεῖ. Γε -νε-

κράζει. σκιρτᾷ ἡ καρδί - α, ςρατι-ῶται, τὸ βῆμα τα-χύ.
ά τολμηρὰ καὶ γενναί - α, ἡ πατρὶςτοὺςκαλοὺςπροσκαλεῖ.

3. Ἐν ἡμέρᾳ δικαίου ἀγῶνος « Δεῦτε » κράζωμεν πάντες συμφώνως· [: Δάφνης στέμμ' ἀνθηρὸν Μαραθῶνος τὸν ἐνδόξως πεσόντα κοσμεῖ :].

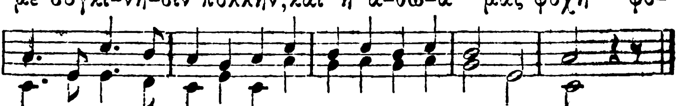
80. *Πρὸ τῶν ἐξετάσεων.*

1. Μᾶς προσ - κα-λεῖ ὁ φο-βε -ρὸς τῶν
2. Ἐρ -χό - με -θα μὲ συστο-λὴν καὶ

ἐ -ξε-τάσε -ων καιρός, κ' ἡμεῖς ἐρχό -με -θα εὐ-θὺς εἰς
μὲ συγκί-νη-σιν πολλήν, καὶ ἡ ἀ-θώ-α μας ψυχὴ φο-

τὴν φωνήν του εὐπειθεῖς, εἰς τὴν φωνήντου εὐπει - θεῖς.
βεῖ-ται καὶ ἀ-νη-συχεῖ, φο-βεῖται καὶ ἀ-νη-συ - χεῖ.

3. Ἀλλὰ μὴ δειλιᾷς, ψυχή· ἂς παύσῃ τόση ταραχή. Θὰ μᾶς φωτίσῃ ὁ Θεὸς [: ὁ ἀγαθὸς καὶ κραταιός :].

4. Θεέ, τοῦ κόσμου ὁδηγέ, παντὸς τελείου χορηγέ, ἡμᾶς θαρρύνων δὸς ἡμῖν [: ἐπαίνους, δόξαν καὶ τιμήν :].

81. Πρωΐα.

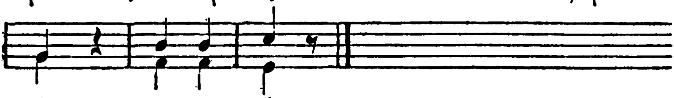

82. Πρὸ τῆς προσευχῆς.

δώσωμεν τὴν πρέπουσαν λα–τρεί – αν. Παι –δί – α, προ–σο–
πρόσδεκτος ἐκ στό–ματος ἀ – τά –κτου. Παι–δί – α, προ–σο–

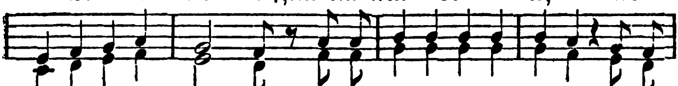
χή, προ–σο – χή.
χή, προ–σο – χή.

83. Ἡ ὥρα τοῦ σχολείου.

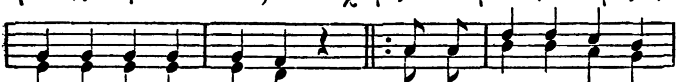
Μετρίως

1. Μα–θη –ταί, τὸ ἔρ–γον κρά – ζει καὶ ἡ
2. Εὐ–πει – θῆ, κα–λὰ παι – δί – α, ὑπὸ

ὥ–ρα πλησι – ά – ζει, πλῆρες κα–θαρῶν θρα-νί-ων πε–ρι–
μάλης τὰ βί –βλί – α, καὶ χωρὶς νὰ θο-ρυ–βῆ–τε πρὸς τὴν

μέ–νει τὸ σχο – λεῖ –ον, πε –ρι – μέ–νει τὸ σχο–
τά–ξιν προ–χω – ρεῖ–τε, πρὸς τὴν τά–ξιν προχω–

λεῖ–ον, τὸ σχο –λεῖ – ον.
ρεῖ–τε, προ–χω –ρεῖ – τε.

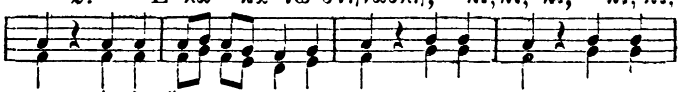
3. Πᾶσα ἡ διάνοιά σας ἔστω εἰς τὸ μάθημά σας. Ἂν καλῶς ἀποκριθῆτε [: πόσον, πόσον θὰ χαρῆτε :].

84. Πι, πι πι περιστερά.

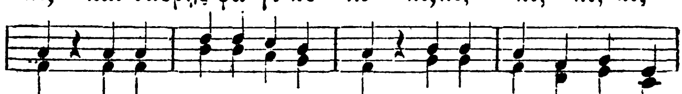
Ἀρκετὰ γοργῶς

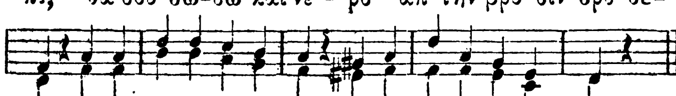
1. Πι, πι, πι, πε-ριστε-ρά, πι, πι, πι, πι, πι,
2. Ἔ-λα κά-τω 'στὴν αὐλή, πι, πι, πι, πι, πι,

πι, μὲ τὰ εὔ-μορ-φα πτε-ρά, πι, πι, πι, πι, πι,
πι, καὶ θἀβρῇς φα-γὶ πο-λύ· πι, πι, πι, πι, πι,

πι, ἔ-λα κάτω 'ςὴν αὐ-λή, ἀπ' τὴν στέ-γη τὴν ψη-
πι, θὰ σοῦ δώ-σω καὶ νε-ρὸ ἀπ' τὴν βρύ-σιν δρο-σε-

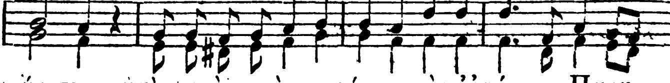
λή, ἔ-λα κάτω 'ςὴν αὐλὴ ἀπ' τὴν ςέγη τὴν ψη-λή.
ρό, θὰ σοῦ δώσω καὶ νε-ρὸ ἀπ' τὴν βρύσι δροσε-ρό.

85. Προσευχή.

ἀργῶς

1. Δόςμοι, δέσποινα Μα-ρί-α, δόςμοι τὴν βοή-θει-
2. Κά-με με καλὸν παιδί-ον, χά-ρι-ζέ μας τὴν ὑ-

άν σου καὶ ποτὲ ποτὲ μακράνσου μὴμ' ἀφή-σῃς, Πανα-
γεί-αν, ν' ἀγαπῶ τὴν εὐτα-ξί-αν, νὰ πηγαί-νω 'ςὸ σχο-

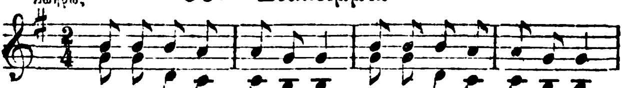

γί - α, Πανα - γί - α, Πανα - γί - α.
λεῖ -ον, Πανα - γί - α, Πανα - γί - α.

3. Ἄκουε μὲ προθυμίαν τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς μου. Καὶ εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς μου δίδε πᾶσαν εὐτυχίαν. Παναγία, Παναγία.

86. Διάλειμμα.

Ζωηρῶς

1. Ὥρα δι - α - λείμματος, παῦσις τοῦ μαθή - ματος.
2. Ἔξω θὰ μι - λή - σωμεν καὶ θὰ τραγουδήσωμεν.

Θὰ βρεθοῦμε τώρα ὅ - λοι 'στὴν αὐλή, στὸ πε - ρι - βό - λι.
Τί ὡ - ραῖ - α τραγουδάκια ξέρουν τὰ κα - λὰ παιδάκια.

Τρα λα λα, τρα λαλα, τραλα λα λα λα λα λα λα, τρα λαλα,

τρα λα λα, τραλα λα λα λα.

3. Τί χαρά! θὰ τρέξωμεν. Τί χαρὰ θὰ παίξωμεν. Δόστου, δόστου τὸ σχοινάκι· πήδα πήδα τὸ παιδάκι. Τραλαλα.

4. Πλήν, παιδιά, προσέχετε· ἄτακτα μὴ τρέχετε. Τὸ παιδὶ ποῦ κάτω πέση, ἂν κτυπήσῃ θὰ πονέσῃ. Τραλαλα.

5. Ἡ σπουδή, μαθήματα, ἡ χορός, πηδήματα, τὰ καλά, καλὰ παιδία, ἀγαποῦν τὴν εὐταξία. Τραλαλα.

87. Τὸ ᾆσμα τῆς γυμναστικης.

γοργῶς

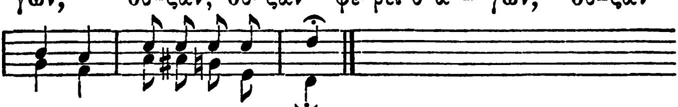
1. Ἡ γυ-μναστι-κὴκρα-τύνει σῶμ᾽ἀνδρίζει καὶψυ-
2. Σπεύσωμεν ἐν προθυμί - ᾳ ἄ-νευ κρότων καὶ κραυ-

χήν· τίς μα -κρὰν αὐτῆς θὰ μείνῃ! παῖδες, κά-με-τε ἀρ-
γῶν·προ-σο - χή! ἕν, δύ-ο, τρί -α! δόξαν φέ-ρει ὁ ἀ-

χήν, παῖ-δες, παῖ-δες, κάμε-τε ἀρ -χήν, παῖ-δες,
γών, δό-ξαν, δό-ξαν φέ-ρει ὁ ἀ - γών, δό-ξαν

παῖδες, κάμε-τε ἀρ -χήν.
δό-ξαν φέ-ρει ὁ ἀ - γών.

2. Ἀναβάθρ᾽ ἐδῶ καὶ κάλοι, κρίκοι, δίζυγα ἐκεῖ, καὶ ἱστοὶ μικροί, μεγάλοι. [: Ζήτω ἡ γυμναστική :].

4. Ἃς ποιήσωμεν τὸ σῶμα ῥωμαλέον, δυνατόν· ἡ πατρὶς ἡμῶν ἀκόμα [: χρήζει νέων μαχητῶν :].

88. Μητέρα καὶ παιδί.

Βραδέως

1. Ἀ-ναμμέ-νο φω-τει-νὸ τοῦ Θε -οῦ φα-
2. Να-να-ρί-ζει, τρα-γουδεῖ, κ᾽εἰς τὸ κρε-βα-

νά- ρι ὑ-ψηλὰ 'στὸν οὐ-ρα-νό λάμ-πει τὸ φεγ-
τά -κι ἐ -κοιμή -θη τὸ παιδί, τὸ μικρὸ παι-

γά-ρι κ'ἡ μη-τέ -ρα τρα-γουδεῖ καὶ κοιμί -ζει
δά-κι, κ'ἡ μη-τέ -ρα ἡ κα-λὴ τὸ σκεπάζει

τὸ παι-δί.
τὸ φι-λεῖ.

3. Ἄχ! παιδάκι μου καλὸ καὶ χαρά μου μόνη, τὸν Θεὸν παρακαλῶ, νά σε δυναμόνῃ. [: Τώρα, νύκτα σου καλή, καὶ ἀκόμα ἓν φιλί :].

89. Δοξολογία.

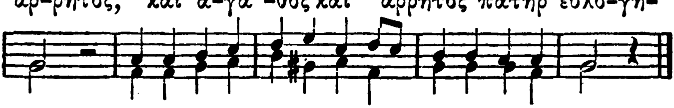
Ἀρκετὰ ἀργῶς

1. Λα - οἱ τῆς γῆς δο -ξάσατε, ἐν ψαλτη - ρί - ῳ·
2. Αὐ - τὸς Θε-ὸς τῆς χά-ριτος καὶ ἀ -γα -θὸς καὶ

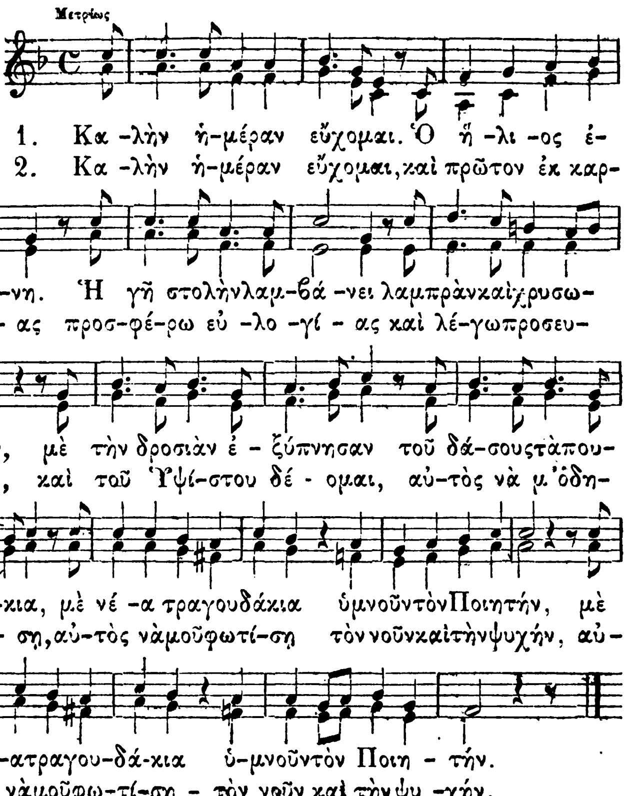

ἄ -σατε, ἐν ψαλτη -ρί- ῳ ᾄσατε τῷ Πλάστῃ τοῦ φω-
ἄρ-ρητος, καὶ ἀ-γα -θὸς καὶ ἄρρητος πατὴρ εὐλο-γη-

τός. Δό-ξα ἐν ὑ -ψί-στοις τῷ δεί-ξαντι τὸ φῶς.
τός. Δόξα κλπ. 3. Δοξάσατε τὸν Κύριον [:τὸ πνεῦμα τὸ σωτήριον:] τὸν ἄναρχον Θεόν. Δόξα κτλ. 4. Αὐτὸς ἡ ἀγαλλίασις [:καὶ ἀρωγὴ καὶ ἴασις:], ὁ πάντας ἐλεῶν. Δόξα κτλ.

90. *Καλὴν ἡμέραν.*

3. Καλὴν ἡμέραν εὔχομαι, γονεῖς ἀγαπημένοι.
Περνᾶτ' εὐτυχισμένοι τὸν βίον τὸν θνητόν.
Ὁ Πλάστης ὁ πανάγαθος χαρὰν νὰ σᾶς χαρίση,
[: κἐμὲ νὰ καταστήση παιδὶ ἀγαπητόν :].

91. Ἡ ἄνοιξις.

3. Πῶς τὸ σύμπαν μετεβλήθη! [: νέαν τώρα ἐνεδύθη :] ἡ ἀνθοῦσα γῆ στολήν. Διελύθησαν τὰ νέφη. [: καὶ πορφύρας χρῶμα στέφει :] τὴν λαμπρὰν ἀνατολήν.

4. Ἄνθη, ρύακες, κοιλάδες, [: χλόη, λόφοι, πεδιάδες :] τὸ δεδρόφυτον βουνὸν αἶνος εἶναι κ' ὑμνῳδία [: ὡς λιβάνου εὐωδία :] φερομέν' εἰς οὐρανόν.

92. Ἡ ἐκ τοῦ σχολείου ἔξοδος.

Μετρίως

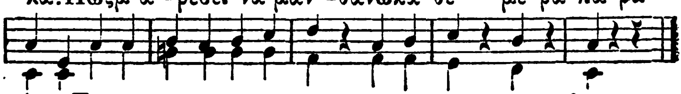
1. Παύει, παύ' ἡ ἐργα -σί - α ἡ μελέτηκ' ἡ σπου-
2. Πάλλει εὔθυμ' ἡ καρδιά μουκαὶ ὁ ἥ-λι-ος γε-

δή, εἰς τὴν σάκκαντὰβι -6λί-α τώ-ρα κρύπτει τὸ παι-
λᾷ. Ὅλα τὰ καθή-κον-τάμου ἐ-ξε-πλή -ρω-σα κα-

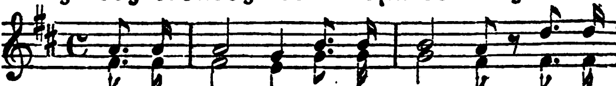
δί. Ἐ-τε -λεί-ω-σεν ἡ ὥρα, εἰς τὸ σπῆ-τι πᾶ -με
λά. Πῶςμ' ἀ -ρέσει νὰ μαν -θάνωκά-θε μέ-ρα πα-ρα-

τώρα. Τραλαλα λαλα λα λα, τραλα λα, λα λα.
πάνω! Τραλαλα κλπ.

3. Εἰς τὸ σπῆτι ὅταν πάγω, τοὺς καλούς μου θ' ἀσπασθῶ· θὰ καθίσω καὶ θὰ φάγω· λίγο θὰ ξεκουρασθῶ. Πλὴν βε-6αίως πρὶν πλαγιάσω, τὸ βιβλίον μου θὰ πιάσω. Τραλαλα, κτλ. 4. Τὸ κωδώνισμα ἐκεῖνο τὰ παιδάκια προσκαλεῖ· ἄχ, μὲ λύπην μου σ' ἀφίνω, διδασκάλισσα καλή. Μ' εὐχαρίστησιν μεγάλην τὸ πρωῒ θὰ ἔλθω πάλιν. Τραλαλα κλπ.

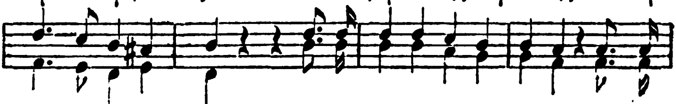
93. Ἐαρινὴ ἑσπέρα εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

1. Ἡ σε - λή - νη ἀ-να - τέλ - λει πλή-ρης
1. Πρὸς τὴν λάμ-ψιν τῆς σε - λή - νης ἀν -τι-

κάλλουςκαὶφω-τός. Ἀρ-γυροῦ-ται ἡΠεντέ -λη καὶ γε-
λάμπεισιγη - λὸς τοῦ Φαλή-ρου τῆςΑἰγί -νης ὁ τερ-

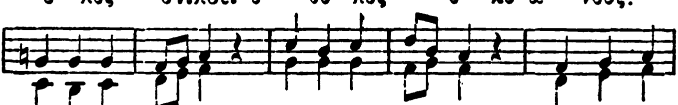
λᾶ ὁ Ὑμητ-τός, ἀργυ-ροῦται ἡ Πεντέ-λη καὶ γε-
πνὸς αἰ-γι -α - λός, τοῦ Φαλήρου τῆςΑἰ-γί-νης ὁ τερ-

λᾶ ὁ Ὑ-μητ - τός. Πνεῦμα ζε - φύ-ρου ἥ-συ-χον
πνὸςαἰ-γι - α - λός. Χά-ρι-τος πλή-ρης αἴ-θρι-ος

πνέ -ον ἄ-ρωμ᾽ἀν -θέ -ων φέ -ρει γλυ-κύ.
ὅ -λος στίλβει ὁ θό -λος ὁ κυ-α - νοῦς.

Εὔφω-νος τέρ-πει ἐκτοῦ λει-μῶ -νος τῆς ἀ -η-
Πᾶσα ἡ φύ-σις ζω-ο -γο-νεῖ -ται, εὐ -χα -ρί-

δό - νος ἡμου-σι -κή, τῆς ἀ-η - δό - νος ἡ μουσική.
στεῖ-ται ὄμμα καὶ νοῦς, εὐ-χαρι-στεῖ - ται ὄμμακαὶνοῦς.

81. Πρωΐα.

Ἀργῶς

1. Με - τὰ μα κρὰν νυ -κτὸς σι - γὴν λα-
2. Ἐ - ξύ-πνη- σε καὶ τὸ παι - δί· τὸ

λεῖ τὸ χε -λι - δό - νι,αὐ-γὴ ἐ-φώ- τι - σε τὴνγῆν καὶ
ἔρ-γον ἑ-τοι - μά-ζει,πλὴνπρῶτ'ἀρχίζει, τραγουδεῖ καὶ

τὰ βουνὰ χρυ -σό - νει καὶ τὰ βουνὰ χρυ -σό - νει.
τὸν Θε-ὸν δο -ξά - ζει καὶ τὸν Θεὸν δο - ξά - ζει.

82. Πρὸ τῆς προσευχῆς.

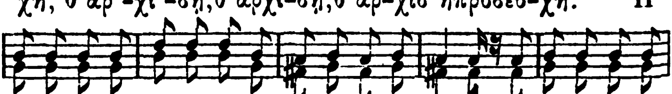
Σχεδὸν γοργῶς

1. Παι - δί-α προσο-χή ! θ'ἀρ-χίσ' ἡ προ-σευ-
2. Παι - δί-α προσο-χή ! θ'ἀρ-χίσ' ἡ προ-σευ-

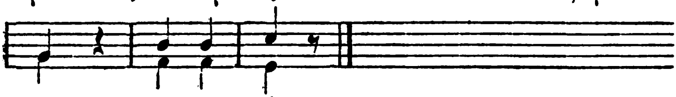
χή, θ'ἀρ -χί -ση,θ'ἀρχί-ση,θ'ἀρ-χίσ'ἡπροσευ-χή. Τὰς
χή, θ'ἀρ -χί -ση,θ'ἀρχί-ση,θ'ἀρ-χίσ'ἡπροσευ-χή. Ἡ

χεῖραςᾶςςαυρώσωμενμ'εὐλάβειαν βα-θεῖ-ανκ'εἰςτὸνΘεὸν ἄς
προσευχὴεὐπρόσδεκτος καλοῦ παιδὸςκ'εὐτάκτου, ἀλλὰ ἡχεῖ ἀ-

δώσωμεν τὴν πρέπουσαν λα-τρεί - αν. Παι -δί - α, προ-σο-
πρόσδεκτος ἐκ στό-ματος ἀ - τά -κτου. Παι-δί - α, προ-σο-

χή, προ-σο - χή.
χή, προ-σο - χή.

83. Ἡ ὥρα τοῦ σχολείου.

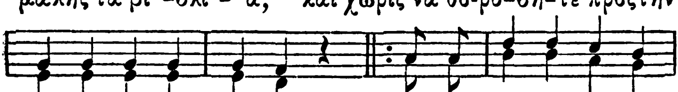
Μετρίως

1. Μα-θη -ταί, τὸ ἔρ-γον κρά - ζει καὶ ἡ
2. Εὐ-πει - θῆ, κα-λὰ παι - δί - α, ὑπὸ

ὥ-ρα πλησι - ά - ζει, πλῆρες κα-θαρῶν θρα-νί-ων πε-ρι-
μάλης τὰ βί -βλί - α, καὶ χωρὶς νὰ θο-ρυ-βῆ-τε πρὸς τὴν

μέ-νει τὸ σχο - λεῖ -ον, πε -ρι - μέ-νει τὸ σχο-
τά-ξιν προ-χω - ρεῖ-τε, πρὸς τὴν τά-ξιν προχω-

λεῖ-ον, τὸ σχο -λεῖ - ον.
ρεῖ-τε, προ-χω -ρεῖ - τε.

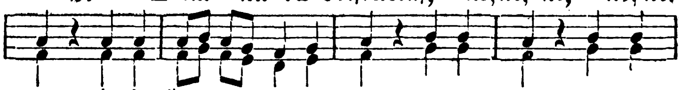
3. Πᾶσα ἡ διάνοιά σας ἔστω εἰς τὸ μάθημά σας. Ἂν καλῶς ἀποκριθῆτε [: πόσον, πόσον θὰ χαρῆτε :].

84. Πι, πι πι περιστερά.

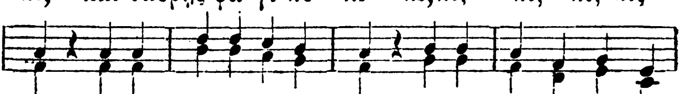
Ἀρκετὰ γοργῶς

1. Πι, πι, πι, πε -ριστε-ρά, πι,πι, πι, πι,πι,
2. Ἔ-λα κά-τω 'στὴν αὐλή, πι,πι, πι, πι,πι.

πι, μὲ τὰ εὔ -μορ-φα πτε-ρά, πι,πι, πι, πι, πι,
πι, καὶ θάβρῃς φα-γὶ πο - λύ· πι,πι, πι, πι, πι,

πι, ἔ-λα κάτω 'ςὴν αὐ - λή, ἀπ' τὴν στέ-γη τὴν ψη-
πι, θὰ σοῦ δώ-σω καὶ νε - ρὸ ἀπ' τὴν βρύ-σιν δρο-σε-

λή, ἔ-λα κάτω 'ςὴν αὐλὴ ἀπ' τὴν ςέγη τὴν ψη-λή.
ρό, θὰ σοῦ δώσω καὶ νε-ρὸ ἀπ' τὴν βρύσι δροσε - ρό.

85. Προσευχή.

ἀργῶς

1. Δόςμοι, δέσποινα Μα-ρί - α, δόςμοι τὴν βοή-θει-
2. Κά-με με καλὸν παιδί - ον, χά-ρι-ζέ μας τὴν ὑ -

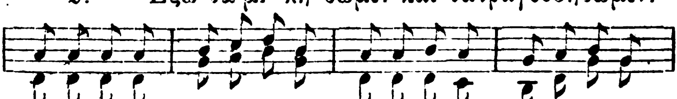
άν σου καὶ ποτὲ ποτὲ μακράνσου μὴμ' ἀφή-σῃς, Πανα-
γεί - αν, ν' ἀγαπῶ τὴν εὐτα -ξί-αν, νὰ πηγαί-νω 'ςὸ σχο-

3. Ἄκουε μὲ προθυμίαν τὴν φωνὴν τῆς προσευχῆς μου. Καὶ εἰς τοὺς καλοὺς γονεῖς μου δίδε πᾶσαν εὐτυχίαν. Παναγία, Παναγία.

86. *Διάλειμμα.*

3. Τί χαρά! θὰ τρέξωμεν. Τί χαρὰ θὰ παίξωμεν. Δόστου, δόστου τὸ σχοινάκι· πήδα πήδα τὸ παιδάκι. Τραλαλα.

4. Πλήν, παιδιά, προσέχετε· ἄτακτα μὴ τρέχετε. Τὸ παιδὶ ποῦ κάτω πέση, ἂν κτυπήσῃ θὰ πονέσῃ. Τραλαλα.

5. Ἡ σπουδή, μαθήματα, ἢ χορός, πηδήματα, τὰ καλά, καλὰ παιδία, ἀγαποῦν τὴν εὐταξία. Τραλαλα.

87. Τὸ ᾆσμα τῆς γυμναστικης·

γοργῶς

1. Ἡ γυ-μναστι-κὴ κρα-τύνει σῶμ᾽ ἀνδρίζει καὶ ψυ-
2. Σπεύσωμεν ἐν προθυμί - ᾳ ἄ-νευ κρότων καὶ κραυ-

χήν· τίς μα-κρὰν αὐτῆς θὰ μείνῃ! παῖδες, κά-με-τε ἀρ-
γῶν· προ-σο - χή! ἕν, δύ-ο, τρί-α! δόξαν φέ-ρει ὁ ἀ-

χήν, παῖ-δες, παῖ-δες, κάμε-τε ἀρ-χήν, παῖ-δες,
γών, δό-ξαν, δό-ξαν φέ-ρει ὁ ἀ - γών, δό-ξαν

παῖδες, κάμε-τε ἀρ-χήν.
δό-ξαν φέ-ρει ὁ ἀ - γών.

2. Ἀναβάθρ᾽ ἐδῶ καὶ κάλοι, κρίκοι, δίζυγα ἐκεῖ, καὶ ἱστοὶ μικροί, μεγάλοι. [: Ζήτω ἡ γυμναστική :].

4. Ἂς ποιήσωμεν τὸ σῶμα ῥωμαλέον, δυνατόν· ἡ πατρὶς ἡμῶν ἀκόμα [: χρήζει νέων μαχητῶν :].

88. Μητέρα καὶ παιδί.

Βραδέως

1. Ἀ-ναμμέ-νο φω-τει-νὸ τοῦ Θε-οῦ φα-
2. Να-να-ρί-ζει, τρα-γουδεῖ, κ᾽ εἰς τὸ κρε-βα-

νά- ρι ὑ-ψηλὰ 'στὸν οὐ-ρα-νό λάμ-πει τὸ φεγ-
τά -κι ἐ -κοιμή -θη τὸ παιδί, τὸ μικρὸ παι-

γά-ρι κ' ἡ μη-τέ -ρα τρα-γουδεῖ καὶ κοιμί -ζει
δά-κι, κ' ἡ μη-τέ -ρα ἡ κα-λὴ τὸ σκεπάζει

τὸ παι-δί.
τὸ φι-λεῖ.

3. Ἄχ! παιδάκι μου καλὸ καὶ χαρά μου μόνη, τὸν Θεὸν παρακαλῶ, νά σε δυναμόνῃ. [: Τώρα, νύκτα σου καλή, καὶ ἀκόμα ἓν φιλί :].

89. Δοξολογία.

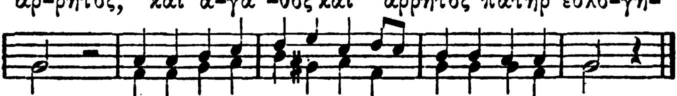
Ἀρκετὰ ἀργῶς

1. Λα - οὶ τῆς γῆς δο -ξάσατε, ἐν ψαλτη - ρί - ῳ
2. Αὐ - τὸς Θε-ὸς τῆς χά-ριτος καὶ ἀ -γα -θὸς καὶ

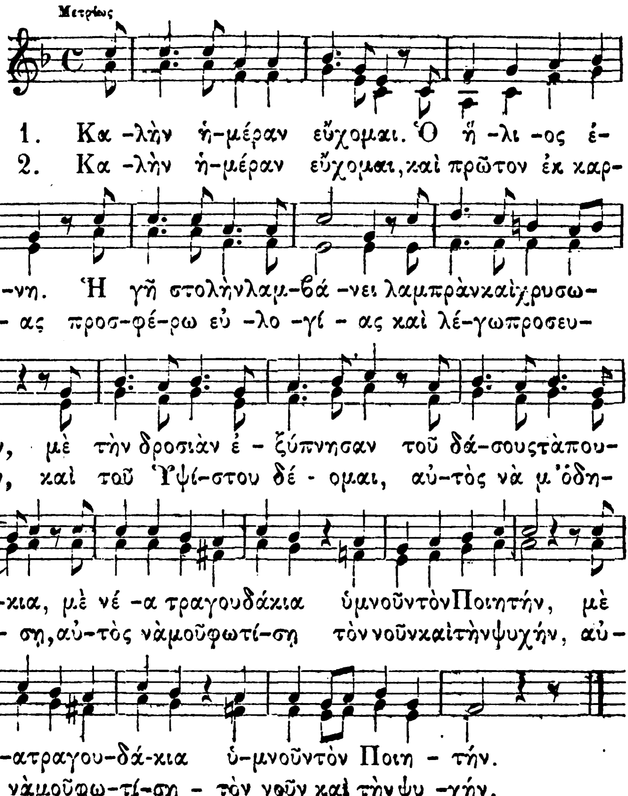

ᾄ -σατε, ἐν ψαλτη -ρί- ῳ ᾄσατε τῷ Πλάστῃ τοῦ φω-
ἄρ-ρητος, καὶ ἀ-γα -θὸς καὶ ἄρρητος πατὴρ εὐλο-γη-

τός. Δό-ξα ἐν ὑ -ψί-στοις τῷ δεί-ξαντι τὸ φῶς.
τός. Δόξα κλπ. 3. Δοξάσατε τὸν Κύριον [:τὸ πνεῦμα τὸ σωτήριον:] τὸν ἄναρχον Θεόν. Δόξα κτλ. 4. Αὐτὸς ἡ ἀγαλλίασις [:καὶ ἀρωγὴ καὶ ἴασις:], ὁ πάντας ἐλεῶν. Δόξα κτλ.

90. Καλὴν ἡμέραν.

3. Καλὴν ἡμέραν εὔχομαι, γονεῖς ἀγαπημένοι.
Περνᾶτ' εὐτυχισμένοι τὸν βίον τὸν θνητόν.
Ὁ Πλάστης ὁ πανάγαθος χαρὰν νὰ σᾶς χαρίση,
[: κἐμὲ νὰ καταστήση παιδὶ ἀγαπητόν :].

91. Ἡ ἄνοιξις.

3. Πῶς τὸ σύμπαν μετεβλήθη! [: νέαν τώρα ἐνεδύθη :] ἡ ἀνθοῦσα γῆ στολήν. Διελύθησαν τὰ νέφη. [: καὶ πορφύρας χρῶμα στέφει :] τὴν λαμπρὰν ἀνατολήν.

4. Ἄνθη, ῥύακες, κοιλάδες, [: χλόη, λόφοι, πεδιάδες :] τὸ δεδρόφυτον βουνὸν αἶνος εἶναι κ᾽ ὑμνῳδία [: ὡς λιβάνου εὐωδία :] φερομέν᾽ εἰς οὐρανόν.

92. Ἡ ἐκ τοῦ σχολείου ἔξοδος.

Μετρίως

1. Παύει, παύ'ἡ ἐργα -σί - α ἡ μελέτηκ'ἤσπου-
2. Πάλλει εὔθυμ'ἡ καρδιά μουκαὶ ὁ ἥ-λι-ος γε-

δή, εἰς τὴν σάκκαντὰβι -βλί-α τώ-ρα κρύπτει τὸ παι-
λᾷ. Ὅλα τὰ καθή-κον-τάμου ἐ-ξε-πλή -ρω-σα κα-

δί. Ἐ-τε -λεί-ω-σεν ἡ ὥρα, εἰς τὸ σπῆ-τι πᾶ -με
λά. Πῶςμ'ἀ -ρέσει νὰ μαν -θάνωκά-θε μέ-ρα πα-ρα-

τώρα. Τραλαλα λαλα λα λα, τραλα λα, λα λα.
πάνω! Τραλαλα κλπ.

3. Εἰς τὸ σπῆτι ὅταν πάγω, τοὺς καλούς μου θ'ἀσπασθῶ· θὰ καθίσω καὶ θὰ φάγω· λίγο θὰ ξεκουρασθῶ. Πλὴν βεβαίως πρὶν πλαγιάσω, τὸ βιβλίον μου θὰ πιάσω. Τραλαλα, κτλ. 4. Τὸ κωδώνισμα ἐκεῖνο τὰ παιδάκια προσκαλεῖ· ἄχ, μὲ λύπην μου σ' ἀφίνω, διδασκάλισσα καλή. Μ'εὐχαρίστησιν μεγάλην τὸ πρωῒ θὰ ἔλθω πάλιν. Τραλαλα κλπ.

93. Ἐαρινὴ ἑσπέρα εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

1. Ἡ σε - λή - νη ἀ-να - τέλ - λει πλή-ρης
1. Πρὸς τὴν λάμ-ψιν τῆς σε - λή - νης ἀν -τι-

κάλλους καὶ φω–τός. Ἀρ–γυροῦ–ται ἡ Πεντέ –λη καὶ γε–
λάμπει σιγη – λὸς τοῦ Φαλή–ρου τῆς Αἰγί –νης ὁ τερ–
λᾷ ὁ Ὑμητ–τός, ἀργυ–ροῦται ἡ Πεντέ–λη καὶ γε–
πνὸς αἰ–γι –α – λός, τοῦ Φαλήρου τῆς Αἰ–γί–νης ὁ τερ–
λᾷ ὁ Ὑ–μητ – τός. Πνεῦμα ζε – φύ–ρου ἥ–συ–χον
πνὸς αἰ–γι – α – λός. Χά–ρι–τος πλή–ρης αἴ–θρι–ος
πνέ –ον ἄ–ρωμ᾽ἀν –θέ –ων φέ –ρει γλυ–κύ.
ὅ –λος στίλβει ὁ θό –λος ὁ κυ–α – νοῦς.
Εὔφω–νος τέρ–πει ἐκ τοῦ λει–μῶ –νος τῆς ἀ –η–
Πᾶσα ἡ φύ–σις ζω–ο –γο–νεῖ –ται, εὐ –χα –ρί–
δό – νος ἡ μου-σι –κή, τῆς ἀ-η – δό – νος ἡ μουσική.
στεῖ–ται ὄμμα καὶ νοῦς, εὐ–χαρι-στεῖ – ται ὄμμα καὶ νοῦς.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ δεύτερον τοῦτο μέρος, περιέχον 43 ᾄσματα,
τιμᾶται λεπτ. 40.

ΝΕΑ

ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Γ΄.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ.

(ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1883

94. Ἡ γέννησις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3. Δόξα Θεῷ! δόξα Θεῷ! Ἡ χάρις ἐξ ὕψους τῷ κόσμῳ ἐδόθη. [: Χαρᾶς πληροῦται ὅλ' ἡ γῆ :]. Δεσμῶν ὁ ᾅδης ἐλυτρώθη. [: Ἀνέῳκται ζωῆς πηγή :].

Ἀλ. Καταχουζηνός.

95. Ἀπρίλιος.

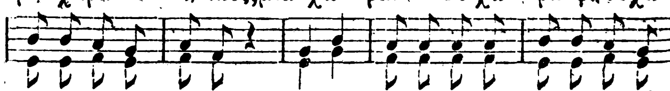
Γοργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

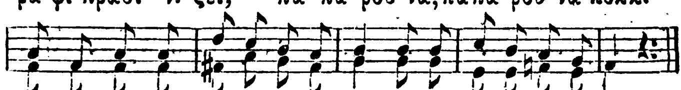
1. Ἦλθεν ὁ Ἀ-πρί-λι-ος! Μιὰ χαρὰ ὁ ἥ-λι-ος,
2. Ἦλθεν ὁ Ἀ-πρί-λι-ος! Μιὰ χαρὰ ὁ ἥ-λι-ος,

μιὰ χαρὰ ὁ ἥ-λιος, μιὰ χα - ρά. Εἰς τὰ νέ-α, εἰς τὰ
μιὰ χαρὰ ὁ ἥ-λιος, μιὰ χα - ρά. Τὸ χω - ρά-φι, τὸ χω-

νέ-α χορτα -ρά-κια τρέχουν ἄσπρα, τρέχουν ἄσπρα προβα-
ρά-φι πρασι -νί-ζει, πα-πα-ρού-να, παπα-ρού-να κοκκι-

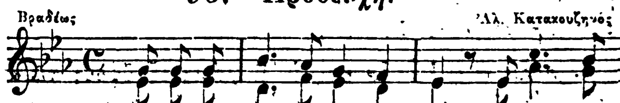
τά-κια, καὶ 'στὸ πρά-σι-νο κλα-δὶ τὸ πουλά-κι κελαδεῖ.
νί -ζει καὶ γε-λᾷ ὁ γαλα-νὸς τῆς Ἑλλάδος οὐρα-νός.

3. Ἦλθεν ὁ Ἀπρίλιος! [: Μιὰ χαρὰ ὁ ἥλιος :]. [: Μέσ' τὴν λίμνην :] τὰ παπάκια [: κάμνουν τόσα :] παιγνιδάκια, [: καὶ 'στὸν κῆπον τὸ παιδὶ περπατεῖ καὶ τραγουδεῖ :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

96. Προσευχή.

Βραδέως — Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Ὁ πο-λυ -εύσπλαγχνος Θε -ός, ὁ πάν -σο-
2. Ὁ ἐκ παρ-θέ-νου γεν-νη - θείς καὶ ὡς θνη-

φοςκαὶκραται-ός, ὁ ἐπου-ρά-νι-οςΠα-τὴρ ἡμῶν τοῦ
τὸςσπαργανωθείς, ὁ μετὰ θά-νατονπι-κρὸν ἐ-ξα -να-

ἄρτου ὁ δο -τήρ,
γὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εὐ-λογοῦμεντὄνομά σουκαὶθερμῶςδεό-με-

θά σου, καὶ θερμῶς θερ-μῶς δε-ό -με-θά - σου.

3. Τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιόν, δι'οὗ ὁ πάντας ἐλεῶν πανσόφους καὶ παντοδαεῖς ἀνέδειξε τοὺς ἁλιεῖς, εὐλογοῦμεν κτλ.

4. Παρθένε, καύχημα κλεινὸν ἁπάντων τῶν χριστιανῶν, τοῦ ζῶντος ὕδατος πηγή, τοῦ κόσμου ἡ καταφυγή, εὐλογοῦμεν κτλ.

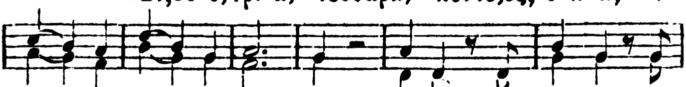
Ἀλ. Κατακουζηνός.

97. *Οἱ ἀριθμοί.*

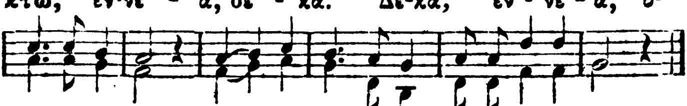
Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός

Ἓν,δύ-ο,τρί-α, τέσσαρα, πέντε,ἕξ, ἑ-πτά, ὀ-

κτώ, ἐν-νέ - α, δέ - κα. Δέ-κα, ἐν - νέ - α, ὀ-

κτώ,ἑπτά,ἕξ, πέν - τε, τέσ-σαρα, τρί -α, δύ -ο, ἕν.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

98. Δέησις πρὸς τὸν Θεόν.

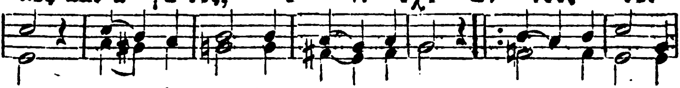
Βραδέως — Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Ἐ - που-ρά - νι - ε Θε -έ, Πά -τερ,
2. Ἔ - σο, Πλά -στα, βο - η-θός, ὁ κα-

Πνεῦ-μα καὶ Υἱ - έ, μὴ ἀ - φέ - λῃς ἀφ' ἡ-
λὸς καὶ ἀ- γα-θός, ἐ - νι - σχύ - ων τοὺς δει-

μῶν τὸν ἐξ ὕ -ψους φω - τισμόν, μὴ ἀ-φέ-λῃς
λοὺς εἰς τοὺς κό-πους τοὺς κα-λούς, ἐ - νισχύ-ων

ἀφ' ἡ-μῶν τὸν ἐξ ὕ - ψους φω - τι -σμόν.
τοὺς δει-λοὺς εἰς τοὺς κό - πους τοὺς κα - λούς.

3. Ἄκουσόν μου τοῦ παιδός, κ' εὐμενὴς τὴν χάριν δός, [: ἥτις εἰς τὴν ἀρετὴν ὁδηγεῖ τὸν μαθητήν :].

4. Δὸς χαράν, χαρᾶς πηγή, εἰς τὸν ὅστις δὲν ἀργεῖ, [: ὁδηγῶν ἡμᾶς σοφῶς πρὸς παιδείαν καὶ πρὸς φῶς :].

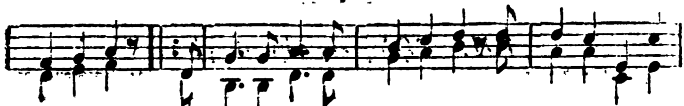
Ἀλ. Κατακουζηνός.

99. Ὕμνος εὐχαριστήριος.

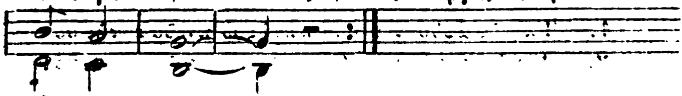
Ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Πρὸς Σὲ ὑψοῦται, Κύ-ρι - ε, τῆς πλά-σε-ώς σου
2. Τῆς πα-τρικῆς σου χάρι-τος ἀ -νά-πλε-ως εἰν'

ἡ φωνή. Σ' ὑμνοῦσι γῆ καὶ οὐ-ρανοί, λα-οὶ καὶ γλῶσσαι
ὅλ' ἡ γῆ. Ἀ-κέ-νω-τός σου ἡ στοργή, κ' ἡ πρόνοιά σου

μύ-ρι-αι.
ἄρ-ρη-τος.

3. Ὦ! τί θ' ἀνταποδώσωμεν ἀνθ' ὅσων δίδεις εἰς ἡμᾶς; [: Τὸ ὄνομά σου μὲ τιμὰς καὶ ὕμνους θὰ ὑψώσωμεν! :].

4. Τὸν νοῦν καὶ τὰς καρδίας μας σοὶ δίδομεν, σὰ ἐκ τῶν σῶν. [: Καθάρισόν τα ὡς χρυσὸν ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας μας:].

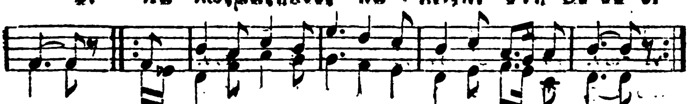
5. Τὸ ἱερόν σου θέλημα τὸν βίον μας ἂς διοικῇ [: πρὸς δόξαν σου διηνεκῆ, πρὸς μέγα μας ὠφέλημα:].

Α. Ρ. Ραγκαβῆς.

100. Ὕμνος πρωϊνός.

1. Μὲ ῥόδα στο-λι-σμέ-νος ὁ φοῖβος τὴν αὐ-
2. Κα-λῶς μᾶς ἦλθες πά-λιν, πι-στὴ Θε-οῦ εἰ-

γὴν προβαίνει καὶ ὡραῖ-ος ἀσπά-ζεται τὴν γῆν.
κών· πρα-ό-της σεβασμία καὶ ἄμοιρος κα-κῶν.

3. Τὸ πᾶν ζωογονεῖται· τὸ φύλλον μὲ χαρὰν [: ὡς μαργαρίτην φέρει σταγόνα δροσεράν :]. 4. Τὸν πλάστην σου πιστεύων πατέρα λατρευτὸν [: ἀφιερῶ μὲ σέβας τὸν βίον εἰς αὐτόν :]

Ν. Καλογερόπουλος.

101. Ὠδὴ εἰς τὴν σοφίαν.

Σχεδὸν ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Ἐκ τῆς ἀφθό-νου σου πηγῆς ὦ πνεῦμα τῆς σο-
2. Ἐ-νῷ ἀ-γω-νι - ζό-μεθα ἀ -γῶ-να τῆςπαι-

φί - ας, δι-ά -χυ -σον ἐ - πὶ τῆςγῆς τὸ φῶςτῆς ἀ-λη-
δεί -ας, δι-ά -λυ -σον,δε - ό-μεθα, τὸ σκότος τῆς ἀ-

θεί - ας. Τοὺς ἀμαθεῖς ὁδή-γησον εἰς εὐμαθεί-ας
γνοί -ας, καὶ ὡςχρυσοῦν παλλάδι-ον ὡς σέμμα τοῦ ἀ-

βί -ον καὶ πλησμονὴν χο-ρή-γησον χα-ρί-των οὐ-ρα-
γῶ-νος, εἰς τῆς ζω-ῆς τὸ στάδι-ον δὸς δά-φνην Ἑ-λι-

νί -ων, χα - ρίτων οὐ-ρα - νί - ων.
κῶ-νος, δὸς δάφνην Ἑ-λι - κῶ - νος.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

102. Εὐχὴ εἰς τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων.

Ἀρκετὰ ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

Θε - έ, τῶν ὅλων Κύ -ρι- ε, δη - μι-ουργὲ τῶν.

ὄν -των· Σὺ ὅςιςμᾶςκα -τέ-ταξας εἰς τὴνσειρὰντῶν

ζώντων·Σὺ ὃ-στιςμᾶς ἐ -χά -ρι-σαςτὸννοῦνκαὶτὰς αἰ-

σθήσεις, εὐ-δό-κησοντῷ θεί-ωσου φωτὶ νὰμᾶςφωτίσῃς.

103. Ἐαρινὴ ἑσπέρα.

G. W. Becker

Ζωηρῶς

1. Ὦ χαῖρε, ὡραί - α ἑ - σπέ -ρα, ἐλ
2. Ἐς ἡ-μᾶς εἶν' ἡ δρό-σοςσου λή-θη, μ' αὐ-

θὲ εἰςζε-φύ-ρου πτε-ρά. Τὸν καίονταδρόσιζ' αἰ-
τὴν λησμονοῦ -μεν ἡ -μεῖς δει-νῶνψυχικῶνμας τὰ

θέ-ρα, τοῦ Πλάστου πνο-ὴ δροσε - ρά.
πλή-θη, καὶ καῦ -σιν ἡ-μέ-ρας θερ -μῆς.

3. Ὦ, χαῖρε, ἑσπέρα! Μοιράζεις τερπνὰς ἀναπαύσεις ᾽ς τὴν γῆν, κ'ἡσύχως τὸν νοῦν ἑτοιμάζεις εἰς ὕπνου ἁγίαν σιγήν.

Δ. Βικέλας.

104. Ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνος.

Ἀρκετὰ ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

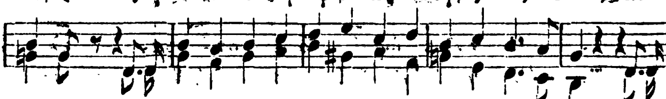
1. Ἡ φωνὴ τῆς ἀ-η-δό-νος ἐκ τοῦ θάλλοντος ἀν-
2. Εὐ-σεβῆ, καλὰ παι-δί-α, καὶ ὑμῶν ἡ με-λω-

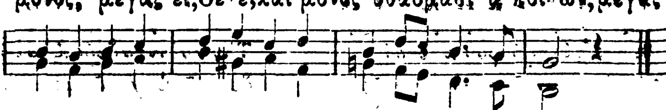
θῶ-νος, ἐκ τοῦ θάλλοντος ἀν-θῶ-νος γλυκυ-λάλως ἀντη-
δί-α, καὶ ὑ-μῶν ἡ μελω-δί-α ὑ-ψω-θήτω πρὸς Θε-

χεῖ. Τί ὠ-ραί-α μελω-δί-α, πρὸς τὸν Πλάστην ὑμνω-
όν, Πάντες ψάλλε-τε συμ-φώ-νως: Μέγας εἶ, Θε-έ, καὶ

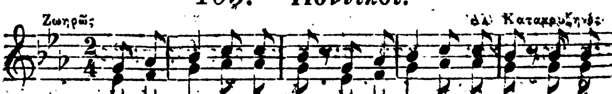
δί-α, πρὸς τὸν Πλάστην ὑμνωδί-α καὶ ἀθῶ-α προσευχή, πρὸς τὸν
μόνος, μέγας εἶ, Θε-έ, καὶ μόνος ὁ θαυμάσι-α ποι-ῶν, μέγας

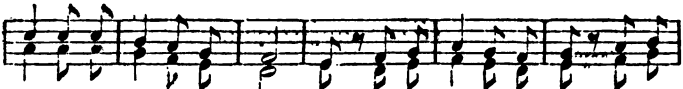
Πλάστην ὑμνω-δί-α καὶ ἀ-θῶ-α προ-σευ-χή.
εἶ, Θε-έ, καὶ μό-νος ὁ θαυ-μά-σι-α ποι-ῶν. Ἀ. Κατ.

105. Ποντικοί.

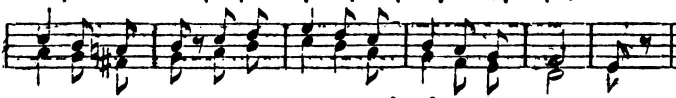
Ζωηρῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Πόντι-κοί, ποντικοί, για-τί τρῶτε, κακοί, γιατί
2. Κι' αὐτὸ πῶ, κι' αὐτὸ πῶ θὰ σᾶς σήση, πῶ! πῶ! θὰ σᾶς

τρῶτε, κακοί, τάγλυ -κά μου. Τὰ γλυκὰ π'ἀγαπῶ. Που-τι-
στήσῃ πῶ! πῶ! τί τρο-μά - ρα! μιὰ με-γάλη, γε -ρή, δυ-να-

κοί, θὰ τὸ πῶ, πον-τι-κοί, θὰ τὸ 'πῶ 'ςτὴ μα -μά μου.
τή, φο-βε - ρή, δυ-να -τὴ φο-βε -ρὴ δοκα - νά - ρα.

3. Κι'ἂν σᾶς πιάσῃ ἄ! ἄ! [: ἐχαθήκατε πιά!:] πάει, πάει. 'Στὴν κυρὰ Σερπετὴ [: θὰ σᾶς δώσῃ, κι'αὐτὴ :] θὰ σας φάῃ.

4. Αἴ! λοιπόν, ποντικοί, [: μὴ μοῦ τρῶτε, κακοί:], τὰ γλυκά μου. Τὰ γλυκὰ π'ἀγαπῶ, | εἶδεμὴ θὰ τὸ πῶ :] στὴ μαμά μου.

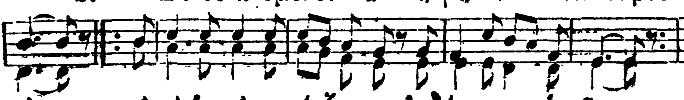
Α. Εἱμαρμένος.

106. Ἑωθινὴ εὐχὴ διὰ τὰ σχολεῖα.

Μετρίως — 'Αλ. Κατακουζηνός

1. Καὶ πάλιν χρωμα-τί - ζεται ῥο-δόχρουσ ἡ αὐ-
2. Ξανθὸν κοσμεῖ δι - ά -δη-μα ἀ-κτίνων τὰ βου-

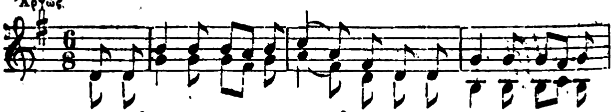
γὴ καὶ μὲ δγροὺς ποτί-ζεται ἀ-δάμαντας ἡ γῆ.
νὰ κι'ἐγείρου-σι κε-λάδη-μα ἀ-μέτρητα πτηνά.

3. 'Ανθῶν χρυσᾶ ποτήρια ἀρώματα κιρνοῦν [:καὶ πνεύματα ζεφύρια τὰ κύματα κινοῦν:]. 4. Ἡ φύσις καὶ τὰ πλάσματα ὑμνοῦσι τὸν Θεόν [:μ'εὐγνωμοσύνης ᾄσματα καὶ δοξολογιῶν :]. 5. Κ'ἡμεῖς ὁμοίως αἴρομεν τὰς νέας μας ψυχὰς [:κ'ἑωθινὰς προφέρομεν εἰς τὸν Θεὸν εὐχάς :].

Α. Ρ. Ραγκαβῆς.

107. *Δοξολογία.*

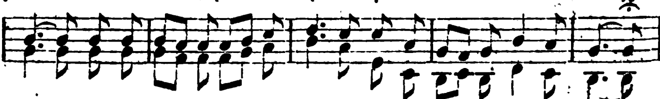
Ἀργῶς.

1. Μετα-ξὺ τερπνῶν κοιλά -δων ὅταν φθάσῃ τὸ πτη-
2. Ὡς πτηνὰ κ'ἡμεῖς κρατοῦ-μεν κουρασμέ-να τὰ πτε-

νόν, εἰς χλω-ρὸν καθί - ζει κλάδον καὶ ὑ-μνεῖ τὸν οὐ - ρα-
ρά, καὶ τὸν Κύ -ρι-ον ὑμνοῦ-μεν ὅλοι πίστις καὶ χα-

νόν. Εἰς χλωρὸν καθί-ζει κλάδον καὶ ὑμνεῖ τὸν οὐ-ρα-νόν.
ρά. Καὶ τὸν Κύ-ριον ὑμνοῦμεν ὅλοι πίστις καὶ χαρά.

3. Ἂν εἰς δρόμον εὐσεβείας θεῖον φῶς μᾶς ὁδηγῇ, [: τὰ καλὰ τῆς εὐνομίας ἡ ψυχή μας εὐλογεῖ:] 4. Καὶ δοξάζομεν ἐκεῖνον, ποῦ μὲ μίαν του πνοὴν [: δίδει ἄρωμα 'ς τὸν κρῖνον, 'κ'εἰς τὸ ἄπειρον ζωὴν :].

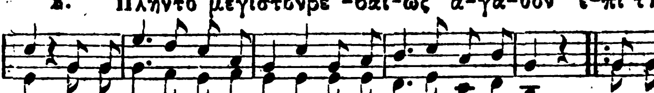
Γ. Παράσχος.

108. *Ἆσμα καὶ χορός.*

Ἀρκετὰ γοργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

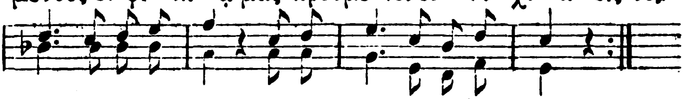
1. Εἰς τὸν κόσμον πόσα, πό -σα μᾶς ἐ -δό-θησαν κα-
2. Πλὴν τὸ μέγιστον βε -βαί-ως ἀ-γα-θὸν ἐ-πὶ τῆς

λά. Τῆς ἀνοίξε-ως ἡ ὥ-ρα χαροπὴ χαμο-γε-λᾷ. Μ'ἄνθη
γῆς ὁ γλυκὺς δεσμὸς ὑπάρχει τῆς ἀγάπης καὶ στοργῆς. Ἡ-νω-

στέ-φεται ἡ φύ-σις, ῥέ-ουν ῥύ -α-κες καὶ βρύ-σεις, ὅ-λα
·μένους ἐν φι -λί -ᾳ μᾶς προσμέ-νει εὐ -τυ -χί -α εἰς τοῦ

τέρπουντὴνψυχήν, ὅ-λα τέρπουντὴνψυ - χήν.
βί - ουτὴν ὁ -δόν, εἰςτοῦ βί-ου τὴν ὁ - δόν.

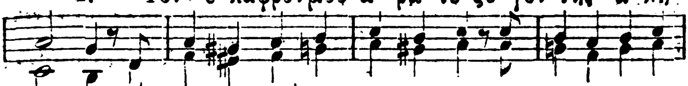
3. Ὅθεν ἔλθετε, ἂς δείξουν ᾆσμα τώρα καὶ χορός, ὅτ' ἡμᾶς στενὰ συνδέει ὁ δεσμὸς ὁ ἱερός [: Ἦχος σύμφωνος ᾀσμάτων, κρότος σύγχρονος βημάτων, δεῖγμ' ἀγάπης καθαρᾶς :]. *Ἀλ. Κατακουζηνός.*

109. *Οἱ κοπιῶντες δράμετε.*

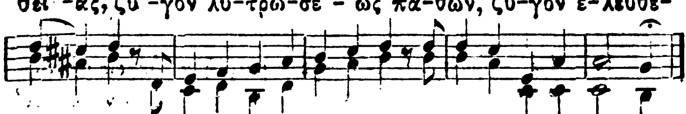
Μετρίως; 'Αλ. Κατακουζηνός

1. Οἱ κο-πι-ῶντες δρά-με-τε καὶ οἱ πε-φορτι-
2. Τὸν ἐ-λαφρόν μου ἄ -ρα-τε ζυ-γὸν τῆς ἀ-λη

σμέ-νοι. Τοὺς δυ-στυχεῖς ἡ τοῦ Θε-οῦ ἀγ-κάλη πε-ρι-
θεί -ας, ζυ -γὸν λυ-τρώ-σε - ως πα-θῶν, ζυ-γὸν ἐ-λευθε-

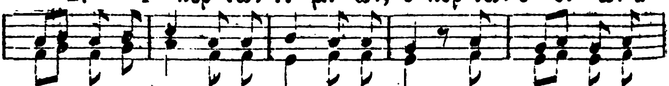
μέ - νει τοὺςδυςυ-χεῖς ἡ τοῦΘεοῦ ἀγκάλη πε-ρι-μέ -νει.
ρί - ας, ζυγὸν λυτρώσε-ωςπαθῶν, ζυγὸν ἐλευ-θε-ρί -ας.

3. Ὦ πένητες, μὴ θλίβεσθε, ὦ δοῦλοι, μὴ λυπῆσθε [: εὐδαίμονες ἐν οὐρανῷ καὶ ἴσοι πάντες εἶσθε :]. *Π. Σοῦτσος.*

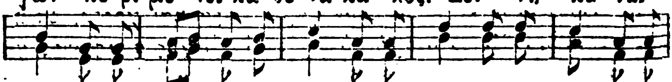
110. Εἰς τὴν μάχην.

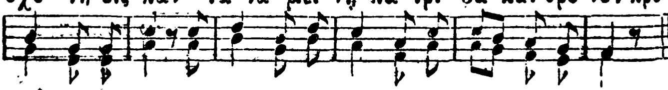
1. Μεθ' ὅπλων ὡ-ραί-ων, ἐφ' ἵππων γενναί-ων ἱπ-
2. Ὑ-πὲρ τῶν τι-μί-ων, ὑ-πὲρ τῶν ὁ-σί-ων ἀ-

πεῖς καὶ πε-ζοὶ ἐ-ξορ-μῶ-σιν ἐ-κεῖ. Πα-τρὶς ἐν κιν-
γὼν πε-ρι-μέ-νει κα-θέ-να κα-λός. Δει-νὴ κα-ται-

δύ-νοις κα-λεῖ, νὰ προ-τεί-νῃς ἐν ἀ-ρει-μα-νί-ῳ τὰ
σχύ-νη εἰς πάν-τα νὰ μεί-νῃ πα-τρί-δα καὶ θρό-νον προ-

στή-θη ἀλ-κῇ, ἐν ἀ-ρει-μα-νί-ῳ τὰ στή-θη ἀλ-κῇ.
δόν-τα δειλῶς, πα-τρί-δα καὶ θρόνον προδόν-τα δει-λῶς.

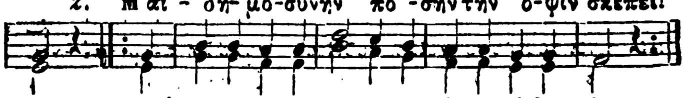
3. Οἱ ὄλμοι βοῶσιν, αἱ βόμβαι βροντῶσι καὶ μόλυβδον τ' ὅπλον ἐμεῖ φλογερόν. Κ' ἂν θραύωνται σκέλη, κἂν πίπτωσι μέλη, ἐλεύθερον βλέπεις καθένα λαμπρόν.

Φ. Α. Οἰκονομίδης.

111. Ἡ σελήνη.

1. Φαι-δρὰ προβαίν' ἠ-ρέ-μα, ἡ-δέ-ως μειδι-
2. Μ' αἰ-δη-μο-σύνην πό-σην τὴν ὄ-ψιν σκέπει!

ᾷ, ὦ! ποῖον φέρει στέμμα τῶν ἄστρων ἡ θε-ά.
πῶς χα-ρὰν ἐμπνέει τό-σην τὸ ἱ-λαρόν της φῶς.

3. Ὦ, πῶς ἀναπουφίζει τὴν κεκμηκυῖαν γῆν, [: καὶ τὴν ἀποκοιμίζει μ' ἑσπερινὴν σιγήν :] 4. Ὦ πλάστα, ὁ τοιοῦτον ὡραῖον δῶρον δούς, [: χαρᾶς ὁποῖον πλοῦτον σὺ ἔχεις ἀληθῶς! :] 5. Καὶ διὰ τὴν σελήνην καὶ πᾶν σου ἀγαθὸν [: θερμὴν εὐγνωμοσύνην δέξ' ἐκ ψυχῆς βυθῶν :].

112. Εἰς τὸν Μάϊον.

3. Καὶ τῶν πτηνῶν, ὤ πόσον τὸ μέλος τὸ φαιδρὸν σκιρτῶντας εἰς τὴν δρόσον μᾶς ἕλκει τῶν ἀγρῶν. Ἔ, Μάϊ, ἔλα, φέρε ῥόδ' ἄφθονα λοιπόν, καὶ ἀηδόνας φέρε, διῶκτα τῶν λυπῶν.

Φ. Οἰκονομίδης.

113. Προσευχὴ μαθητῶν ὑπὲρ τῆς βασιλίσσης.

Ἀργῶς — Ἀλ. Κατ.

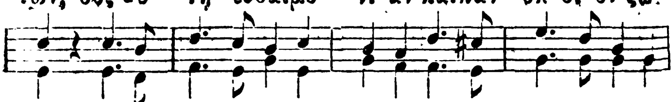
1. Ὁ τὸν ἥ-λι-ον εὐ-θύνων καὶ τὸν κόσμον κυβερ-
2. Σῶζε πάντοτ' ἐκ κιν-δύνων, ὁ τὰ πάντα συγκρα-

νῶν κ' εἰς τὴν φύ-σιν δρόσον χύ-νων καὶ τὸ πᾶν ζω-ο-γο-
τῶν, Ὄλγαν, καύ-χημα Ἑλ - λήνων καὶ ὑ - πόδειγμ' ἀρε-

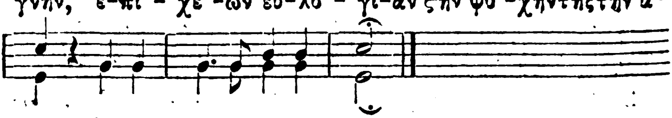
νῶν, προσερ - χό-με-νον τὸν αἶνον ἐκ χει - λέ-ων καθα-
τῶν, δὸς αὐ - τῇ εὐδαιμο - νί-αν καὶ παν -όλ-βι-ον ζω-

ρῶν, δέ-ξαι παίδων μελπο - μένων, ὦ Θε - ὲ τῶν οἰκτιρ-
ήν, ἐ-πι - χέ -ων εὐλο - γί-αν 'ς ἡν ψυ -χὴν τῆς τὴν ἁ-

μῶν, δέ-ξαι παί-δων μελπο - μένων, ὦ Θε - ὲ τῶν οἰκτιρ-
γνήν, ἐ-πι - χέ -ων εὐ-λο - γί-αν 'ς ἡν ψυ -χὴν τῆς τὴν ἁ-

μῶν, ὦ Θε - ὲ τῶν οἰκτιρ-μῶν.
γνήν, 'ς ἡν ψυ -χὴν τῆς τὴν ἁ-γνήν.

Κουμουνδουράκης.

114. *Εἰς τὸν Διάδοχον (1872).*

Σχεδὸν ἀργῶς

'Αλ. Κατακουζηνός

3) Ὄχι θλίψεις καὶ ὀδύνας εἰς τοῦ βίου τὴν ὁδόν, [:μόνον ῥόδα καὶ μυρσίνας ν' ἀπαντήσῃς πρὸ ποδῶν:].

4) Κωνσταντῖνε, ἄνθος νέον καὶ ἀστὴρ χρυσολαμπής, [:χαῖρε, ὄνειρον ὡραῖον, τῶν Ἑλλήνων ἡ ἐλπίς. :]

'Αλ. Κατακουζηνός.

115. Ἡ Κατίνα.

Μετρίως — Ἀλ. Καταχουζηνός

3. Θὰ μᾶς ἔλθουν ἐπισκέψεις. Ἑτοιμᾶστε τὸ γλυκό. Σὺ

τὸν δίσκον νὰ παστρέψῃς. Σὺ νὰ ἦσαι γνωστικό. Καὶ σὺ κάμε τὰ καλά σου, κουτσουμποῦ, γιατί, γιατί, πέρνω πίσω τὰ παπά σου καὶ σὲ βάζω στὸ κουτί.» Δα λα λα κτλ.

'Ηλ. Ταντα λίδης.

116. Ὁ Χειμών.

Μετρίως — 'Αλ. Κατακουζηνός

1. 'Ε - φύ-ση-σε πά-λιν βορ-ρᾶς μὲ θυ -μὸν καὶ
2. Κε - λά-δημ'ἀ -φί-νει ὁ κό-ραξτρα -χύ. 'Ο

γέ-ρωνμᾶς ἦλ-θε ψυ-χρὸς ὁχει -μών. Τ'ἀηδό -νι τὴν
βρά-χος μὲ πέν-θοςκρά,κρὰ ἀντη -χεῖ. Τὰ ἄν -θη,τὰ

φύ -σιν,ὡς πρίν,δὲν ὑ-μνεῖ, ἀ- στό-λιστος μέ-νει ἡ
φύλλα πε - σμέ-να στὴν γῆ ὠ-χρὰ τὰ σκε-πά-ζει φθο-

γῆ καὶ γυ-μνή, ἀστό - λιστος μένει ἡ γῆ καὶ γυμνή.
ρὰ καὶ σι - γή, ὠ-χρὰ τὰ σκεπάζει φθορὰ καὶ σι-γή.

3. Παντοῦ ἐρημία, παντοῦ σιωπή, Ἡ φύσις κοιμᾶται ὠχρά, σκυθρωπή. Πῶς 'μοιάζει, Θεέ μου, ὁ μαῦρος χειμὼν [: τὴν ὕστερην ὥραν, τὸ τέλος ἡμῶν! :].

'Αχ. Παράσχος.

117. Ὕμνος εἰς τὸν Θεόν.

Μετρίως | Δ. Λάλλας

3. Εἰς τοὺς εὐεργετοῦντάς μας καὶ τοὺς ποδηγετοῦντάς μας πρὸς φῶς καὶ [: πρὸς παιδείαν :] τὴν θείαν σου χάριτα καὶ τἀγαθά σου τἄρρητα [: παράσχου μ' ἀφθονίαν :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

118. Τὸ Ἑλενάκι καὶ τὸ πετειναράκι.

Ζωηρῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

3. [: Καὶ τὸ μικρὸ τὸ Ἑλενάκι :] λυπήθη τὸ πετειναράκι, ποῦ τῶσφαξαν γιὰ τὸ φαγί, καὶ λέγει τότε τὸ Λενάκι· Ἂς ζοῦσε τὸ πετειναράκι, [: κι' ἂς μὲ ξυπνοῦσε τὴν αὐγή :].

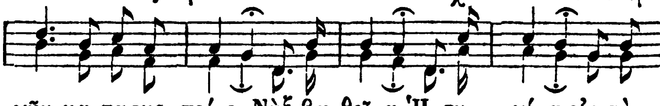
Αἰμ. Εἱμαρμένος.

119. Ὁ ἄγρυπνος φύλαξ.

Βραδέως — Δημ. γερμ. μελῳδία

1. Ἡ σε - λή -νη βλέμ-μα τεί - νει, καὶ τὴν
2. Νὺξ βα -θεῖ - α. Ἡ -συ - χί - α. Τοῦ Μορ-

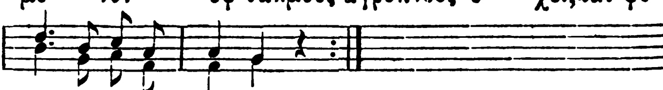
γῆν κα-τασκο-πεύ-ει.Νὺξ βα-θεῖ-α.Ἡ-συ - χί-α εἰς τὰ
φέ -ως ἡ ἀγ - κάλη πᾶσαν φύ-σιν,πᾶσαν κτίσιν φιλο-

πέ-ριξ βα-σι- λεύ - ει. Μό -νον τὴν σι-γὴν τα-
στόργως πε-ρι- ϐάλ-λει. Τοῦ παντός ὁ Πλάςης

ράτ - των ὁ θαμνίσκος ψι-θυ- ρί - ζει, ὃν ἡ
μό - νον ὀφ-θαλμοὺς ἀγρύπνους ἔ - χει,καὶ φυ-

αὔ-ρα βαυκα - λί -ζει.
λάττει καὶ προ -σέ-χει.

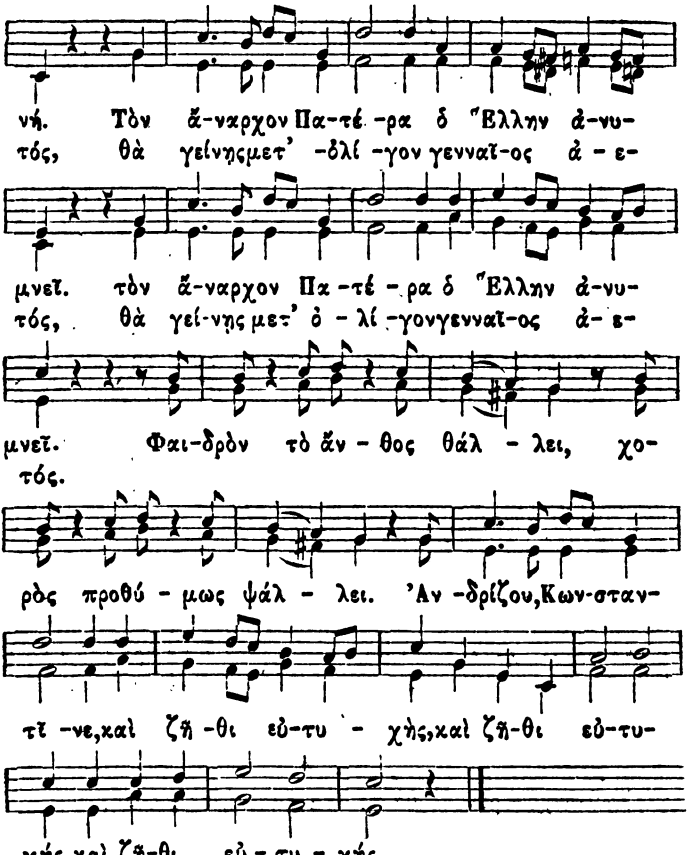
Ἀλ. Καταχουζηνός.

120. Ἡ ἑορτὴ τοῦ Διαδόχου. (1873)

ἀργῶς — Ἀλ. Καταχουζηνός

1. Ἀ - νέτειλεν ἡ-μέ - ρα λαμ-πρὰ καὶ πο-θει-
2. Ὁ ἄμοιρος πτερύ-γων ὡ - ραῖ-ος νε -οτ-

3. Πρὸς σὲ ὁ Ἕλλην τείνει τὸν νοῦν ἐνθουσιῶν,
|: Καὶ ὑπὲρ σοῦ εὐθύνει εὐχὰς πρὸς τὸν Θεόν :|.
Φαιδρὸν κτλ.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

121. Ἐκεῖ πέρα.

Mehul

Δ. Βικέλας.

122. Νανούρισμα.

'Αρκετὰ ἀργῶς

1. Ὁ ἄγγελός μου ἔ πε-σε γλυ-κὰ 'ς τὴν ἀ γκα-
2. Θε - έ μου, τὸ παι-δά-κι μου, Θε-έ μου, φύ-λα-

λιά μου, νὰ πάρῃ τὰ φι - λιά μου, γλυ -κὰ νὰ κοι-μη-
ξέ το, καὶ ἀπο-κοί-μη - σέ το, κα - λὰ νὰ ση-κω-

θῆ. νὰ πά-ρῃ τὰ φι-λιά μου, γλυκὰ νὰ κοιμη - θῆ.
θῆ, καὶ ἀπο-κοί-μη -σέ το, κα-λὰ νὰ σηκω - θῆ.

3. Ν' ἀνοίξῃ τὰ ματάκια του καὶ τὰ μικρά του χείλη,
[: φιλάκι νὰ σοῦ στείλῃ, γλυκό, γλυκὸ φιλί :]

4. Γιὰ σὲ καὶ τὴν πατρίδα του, δὸς, Ὕψιστε, νὰ ζήσῃ,
| :καὶ νὰ σᾶς ἀγαπήσῃ πολύ, πολύ, πολύ :].

5. Κι' ἂν ἴσως ἄνδρας μοῦ γενῇ, κι' ἂν ἴσως μεγαλώσῃ,
[: γιὰ σᾶς τοὺς δυὸ νὰ δώσῃ τὸ αἷμα, τὴν ψυχή :]

6. Καὶ τότ' ἐγὼ περίφανη γιὰ τὴν θανὴν τοῦ γυιοῦ μου
[: θὰ γράψω 'ς τοῦ παιδιοῦ μου τὸ μνῆμα μοναχή :]·

7. « Διαβάταις, ποῦ διαβαίνετε, 'στὴν πέτρ' αὐτὴ ςαθῆτε, [: τὴν κλίνην μὴ πατῆτε μονάκριβου παιδιοῦ :]

8. « Ὁποῦ κοιμᾶται τὸν γλυκόν, τὸν ὕπνο τιμημένου
[:δαφνοστεφανωμένου, καλοῦ παλληκαριοῦ :].

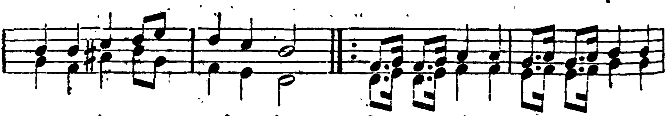
'Αχ. 'Ηλιάδης.

132. Ἡ ἑορτὴ τῆς μητρός.

Μετρίως — Σικελικὴ μελῳδία

1. Ὅ-λη τέρ- ψις κ'εὐ -ω - δί - α
3. Εἶν'αὐ-τὴ ἡ σπη -τι - κή μου

γλυ-κοφέγγει ποθη-τὴ ἡ ὡ-ραί-α καὶ γλυ-κεῖ-α
ἡ μικρή μου πασχαλιά. Κε-λαδοῦν, θαρρεῖς, μαζή μου

τῆς μη - τρός μου ἑ - ορ-τή.
τὴν μη - τέ - ρα τὰ που-λιά.

3. Ἀφετέ με τὸν ἀέρα νὰ γεμίσω μὲ ψαλμούς· [: νὰ ἐκφράσω 'στὴν μητέρα τῆς καρδιᾶς μου τοὺς παλμούς :].

4. Ὦ μητέρα, στὸν λαιμόν σου, δὲν κρατοῦμαι, θὰ ῥιφθῶ, [: καὶ στὸν φύλακ' ἄγγελόν σου σὰν λαμπάδα θ'ἀναφθῶ :] 5. Ἀγγελέ της, ἂν τοὺς πόνους τῆς ἀγάπης ἐννοῇς, [: φύλαξέ την πλείστους χρόνους στὰς ἀγκάλας τῆς ζωῆς :].

Ἠλ. Τανταλίδης.

124. Εἰς τὴν βασίλισσαν.

Ἀργῶς — Jung Stilling

1. Μὲ σέμμ'ἀπ' ἄν -θη θάλλον-τα καὶ μὲ τὰ
2. Ἐ-νόσῳ αἰ - σθανό-με -θα, ἐν -θέρμως

στήθη πάλλον-τα καὶ μὲσκιρ-τώ - σαςτὰςψυχὰς σοὶφέρο-
θὰ εὐχώ-με -θα, τῶνβασι - λί - δων κορω-νίς, πρὸςάρω-

μεν,ὢβα-σι -λίς, ὡς ἀπαρ -χὰς τὰςεὐτε-λεῖς ἀλλ'ἐγκαρ·
γὴνκαικλέος μας, μετὰ τοῦ βα-σι-λέ-ως μας συζῶ-σα

δί -ουςμας εὐ - χάς.
νὰ εὐδαι-μο - νῇς.

Α. Ρ. Ῥαγκαβῆς.

125. *Τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.*

F. W. Berner

Μετρίως

1. Ὢ πό-σονμὲ ἡ - δύ -νει τὸ ἄν-θος τοῦ ἀ-
2. Γελοῦν τὰ χρώμα-τά του καὶ λάμπουν δρο-σε-

γροῦ, ποῦ εὐ-ω-δί-ας χύνει καὶ ἄ-ρωμα παν-τοῦ.
ρά· πλὴν φύσημα θα -νάτου τὰ σϐύνει καὶπε -ρᾷ.

3. Παρέρχετ' ἡ λαμπρότης, εἶν' ἄνθος ἡ ζωή, [: καὶ σϐύν' ἡ ὡραιότης ὡς ἔαρος πνοή :].

4. Ἀμάραντος πλὴν μένει ἡ χάρις τῆς ψυχῆς [: καιρὸς δὲν τὴν μαραίνει, ἀκμάζει συνεχής :]. *Δ. Βικέλας.*

Γοργῶς   Ἀλ. Κατακουζηνός

126. Πτηνὸν νὰ ἤμουν.

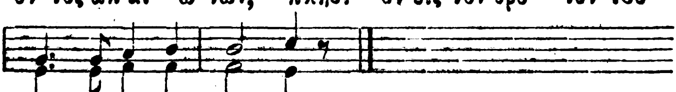
1. Πτη - νὸν ἂν ἤμουν, τί χα - ρά! νὰ
2. Μὲ τῶν ἀγ-γέλων τὸν χο - ρὸν νὰ

ἐ-ξαπλό-νω τὰ πτερὰ καὶ νὰ πε-τῶ, νὰ φθάνω ἐ-
ψάλ-λω ᾆ-σμα ἵ-ε-ρὸν πλη-σί-ον εἰς τὸν θρόνον τοῦ

κεῖ, ἐ-κεῖ ἐ-πά-νω, καὶ νὰ πετῶ νὰ φθά - νω ἐ-
ὄν-τος ἀπ'αἰ - ώ-νων, πλησί - ον εἰς τὸν θρό - νον τοῦ

κεῖ, ἐ-κεῖ ἐ - πά - νω.
ὄν -τος ἀπ'αἰ - ώ - νων.

3. Ἀλλ' ὁ τὸν κόσμον κυβερνῶν δὲν ἔκαμε κ'ἐμὲ πτηνόν,
[: καὶ ὅ,τι καὶ ἂν πράξω, ποτὲ δὲν θὰ πετάξω :].

4. Πλὴν καὶ μακρόθεν ἀπ' ἐδῶ μὲ προθυμίαν τραγουδῶ
|: καὶ ὕμνους καθ' ἑκάστην προσφέρω πρὸς τὸν Πλάστην :].

127. Πρωϊνὸς ὕμνος.

Α. Κατ.

ἀργῶς

1. Τὸ μέ-γα ὄ-νο - μά σου τὰ παι-δικά μας
2. Τὰ τό σα πλάσμα-τά σου πλασμέ-να μὲ σο-

χεί - λη, αὐ-γὴ ὡς ἀνα-τεί -λῃ, ὦ Ὕ-ψιστε ὑμνοῦν.
φί - αν, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδί - αν εἰς θαυμασμὸν κινοῦν.

3. Ὦ ὕψιστε Θεέ μας, τὸ θεῖον θέλημά σου. [: εἰπὲ εἰς τὰ μικρά σου τὰ πλάσματα, ἡμᾶς :].

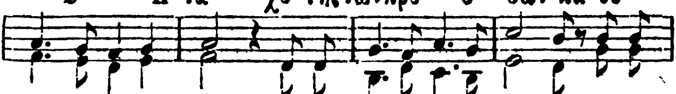
4. Θεέ, εὐλόγησέ μας, πρὸς δόξαν σου νὰ ζῶμεν [: νὰ σοὶ ἀφιερῶμεν τοῦ βίου τὰς στιγμάς :]. *Ἀχ. Ἠλιάδης.*

128. Τὸ στάδιον τῆς παιδείας.

Ἀρκετὰ ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

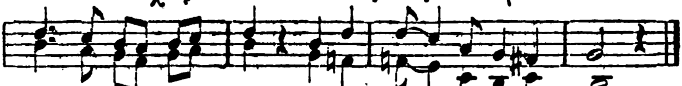
1 Εἰς τὸ στά - δι-ον τῶν φώ -των μᾶς ἀ-
2 Ἡ τα - χύ-της τῶν προ - ό - δων κα-θε-

νοί-γε-ται ἀ -γών. Τὸν Θε - ὸν ζητοῦμεν πρῶτον βο -η-
νός μας θὰ δει-χθῇ. Καὶ ὁ ἄ-ξι-ος τὸ ῥό-δον τῶν ἐ-

θὸν καὶ ὁ-δη -γόν. Τὸν Θε -ὸν ζητοῦ-μεν πρῶτον βο-η-
παίνων θὰ δε-χθῇ. Καὶ ὁ ἄ -ξι -ος τὸ ῥό-δον τῶν ἐ-

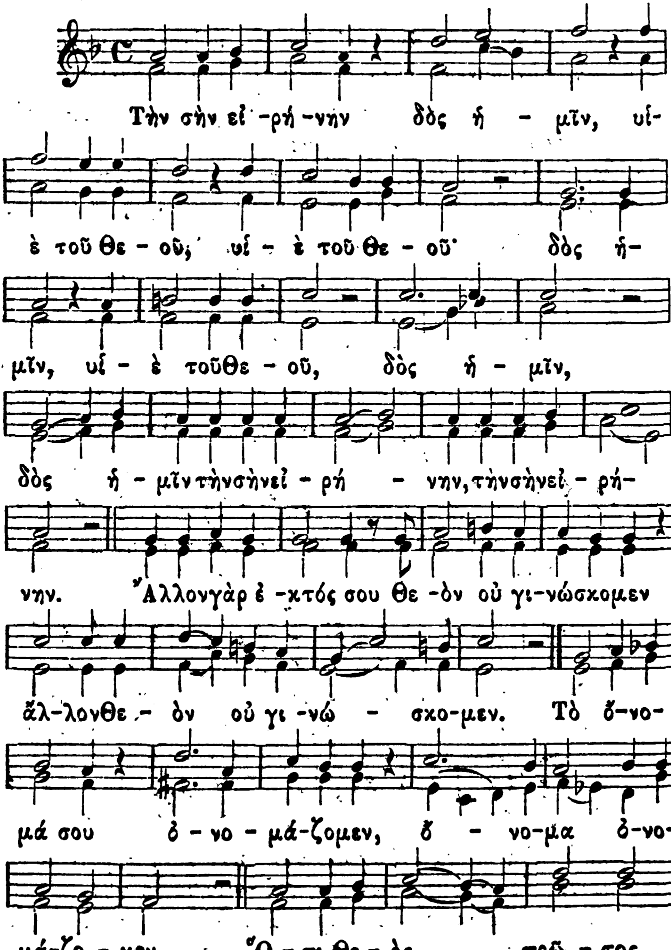

θὸν καὶ ὁ - δη - γόν, βο -η - θὸν καὶ ὁ-δη - γόν.
παί-νων θὰ δε - χθῇ, τῶν ἐ - παί -νων θὰ δε-χθῇ.

3. Τῆς παιδείας εἶν' ὁ δρόμος ἀκανθώδης καὶ τραχύς, [: Εἰς λειμῶνας φέρει ὅμως ἀνθηροὺς καὶ εὐτυχεῖς :].

129. Δέησις

Ἀργῶς — Ἀλ. Καταχουζηνός

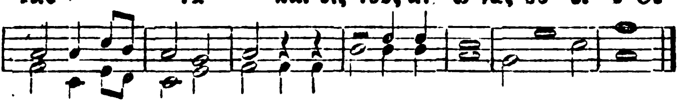

εἶ, ὅ-τι Θε - ὸς πρῶ - τος πρῶτος, εἶ καὶ μετὰ

καὶ μετὰ ταῦτα

ταῦ - τα καὶ εἰς τοὺς αἰ-ῶ-νας σὺ εἶ ὁ Θε-

ός, ὁ Θε - ὸς ἡ-μῶν. Ὁ Θε-ός, ὁ Θε - ὸς ἡ - μῶν.

130. *Τὰ μικρὰ πουλιά.*

Μετρίως

Anselm Weber

1. Λουλου-δίζει δά-φνη καὶ πορτο - κα-
2. Ὑ -ψηλὰ 'στὸ δένδρον κτίζουν μιὰ φω-

λιά, εἰς τὸ δά -σος ψάλλουν τὰ μικρὰ που-
λιά, κτίζουν πα-λα - τά - κι τὰ μικρὰ που-

λιά. λαλαλα λαλαλα λα λα Τὰ μικρὰ πουλιά.
λιά. λαλαλα λαλαλα λα λα Τὰ μικρὰ πουλιά.

3. Μέσ' 'στὸ παλατάκι, μέσα 'στὴν φωλιά, ἥσυχα κοιμοῦνται τὰ μικρὰ πουλιά· λα λα λα κτλ.

'Αλ. Καταχουζηνός.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΙΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ τρίτον τοῦτο μέρος, περιέχον 37 ᾄσματα, τιμᾶται λεπτ. 40.

NEA

ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΕΙΣ ΧΡΗΣΙΝ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Δ'.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΝΕΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΚΟΥΣΟΥΛΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ

ΠΑΡΑ ΤΩι ΝΑΩι ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΔΩΡΩΝ

1890

131. *Δέησις πρὸς τὸν Θεόν.*

Ἀργῶς

Ἀλ. Κατακουζηνός

1. ῏Ω Θε - ὲ τῆς εὐσπλαγχνί -ας, ὦ Θε-
2. Σύ, ἀ - γά - πη τοῦ πλη - σί - ον καὶ σω-

ὲ τῶν οἰ-κτιρ-μῶν, πρόσ - δε - ξαι μετ'εὐ-με - νεί-ας τὴν πα-
τὴρ καὶ λυτρω - τής, εὔ - θυ - νον ἡ-μᾶς δει -κνύ-ων τὴν ὁ-

ρά - κλη-σιν ἡ - μῶν. Σύ τὸ φῶς τῶν ἐν σκο-
δὸν τῆς ἀ - ρε - τῆς. Τοῖς προ - θύ - μως κο - πι-

τί - ᾳ, παν - το - γνώστης καὶ σο - φός, πέμ-πε
ῶ - σιν εἰς ὠ - φέ - λει-αν ἡ - μῶν ἀ - μοι-

τοῖς ἐν ἀ - μα - θεί - ᾳ τῆς μα - θή - σε - ως τὸ
βῆς πλου-σί - αν δό - σιν δός, Θε - ὲ τῶν οἰ - κτιρ-

φῶς, πέμ - πε τοῖς ἐν ἀ - μα - θεί - ᾳ τῆς μα-
μῶν, ἀ - μοι - βῆς πλου - σί - αν δό - σιν δός, Θε-

θή - σε - ως τὸ φῶς, τῆς μα - θή - σε - ως τὸ φῶς.
ὲ τῶν οἰ - κτιρ - μῶν, δὸς Θε - ὲ τῶν οἰκτιρ - μῶν.

'Αλ. Κατακουζηνός.

132. *Τὸ στερέωμα.*

'Αργῶς

'Αλ. Κατακουζηνός

1. Εὐ-φραί - νου, ὦ ψυ - χή μου, τῆς
2. Γλυ-κεῖ - α νη - νε - μί - α νυ

κτί - σε - ως τὰ κάλ - λη· ἡ γῆ θαυ-μά-των
κτε - ρι - νὴ γα - λή - νη, στιλ-πνή, ἀ - κτι - νο-

πλή - ρης ἐ - νώ πι - όν σου θάλ - λει κι᾽ ἂν
βό - λος, μη - νο - ει - δὴς σε - λή - νη ἐ-
τῆς νυ-κτὸς ὁ έ - πλος ἐ - πὶ μι-κρὸν τὰ
πὶ αἰ - θέ - ρος λάμ - πει εἰς δρό - σον λε - λου-
κρύ - ψῃ, πλη - θὺς θαυ-μά -των νέ - ων γεν-
σμέ - νη ὡς κό-σμημ᾽ ἀ - δα - μάν - των εἰς
νᾶ - ται εἰς τὰ ὕ - ψη γεν - νᾶ - ται, γεν-
μέ - τω -πον παρ - θέ - νου, εἰς μέ - τω - πον,
νᾶ - ται εἰς τὰ ὕ - ψη.
μέ - τω-πον παρ - θέ - νου.

3. Ἡ πόλις ὅλη κεῖται ὡς ἄνθρωπος ὑπνώττων. Κἀ ένα δὲν ἀκούεις εἰς τὸν ἀέρα κρότον. Ὡς πλὰξ χρυσοῦ ἀπέφθου τὸ πέλαγος μαρμαῖρον ἀντανακλᾷ τὴν λάμψιν [: ἑκάστου τῶν ἀστέρων :]

4. Γλαυκόν, γλυκύ, γελόεν τοῦ οὐρανοῦ τὸ χρῶμα. Οὐδὲν σκιάζει νέφος τὸ καθαρόν του δῶμα. Καὶ διὰ τῆς μεγάλης ἐνάστρου ὀροφῆς του ἡ δόξα διαλάμπει [: ἡ χάρις τοῦ Ὑψίστου :]

Ἰω. Καρασούτσας.

133. *Καλύβη.*

Μετρίως — Mühler

1. Κα - λύ-βη ἄχ! τί συμφο - ρά! Ση-μαί-νει
2. Σὲ μὲ συγ - κί -νη-σιν ψυ - χῆς θὰ ἐν -θυ-

ὥ - ρα θλι- βε - ρά. Μὲ λύ-πην σ' ἀ - πο-χαι -ρε-
μοῦ-μαι δυ-στυ -χής. Καὶ μά -την σέ, ἀ -γα -πη-

τῶ. Δι - ὰ παν - τὸς σὲ παραι - τῶ.
τή, ἡ ὅ - ρα - σίς μου θὰ ζη - τῇ.

3. Ἐχάθ' ἡ τέρψις κ' ἡ χαρά. Τὰ πάντα εἶναι ζοφερά.
[: Μακράν σου πόνος τῆς ψυχῆς θὰ μὲ μαραίνῃ συνεχής :]

4. Ἀσπλάγχνου μοίρας ἡ βουλὴ ἀλλοῦ, ἀλλοῦ μὲ προσκαλεῖ,
[: καὶ σοῦ, φιλτάτη μου, μακρὰν ζωὴν θὰ ζῶ πολὺ πικράν :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

134. *Τὰ μουσικὰ ὄργανα.*

Κατὰ τὸ ἀγγλικόν

1. Μπάρμπ' Ἀν - τώ -νη, στάσου, στά -σου καὶ ν'ἀ-

κού-σῃς έ - τοι - μάσου, πῶς θὰ παί-ξω τὸ ταμ-ποῦρ-λο

τρομ τομ, τρομ τομ, τρομ τρομ τομ, τρομ τομ τρομ νὰ τὸ ταμ-

ποῦρ-λο. Μπαρμπ' Ἀν - τώ - νη, στά-σου, στά -σου καὶ ν'ἀ-

κού - σης ἑ - τοι - μά - σου, πῶς θὰ παί - ξω καὶ τὸ

πί - φε - ρο πί - λι, πί-λι, πιμ, τρομ τομ, τρομ τομ, τρομ, τὸ

τρομ τομ, τρομ τομ, τρομ. τὸ πι - λι, πι - λι πιμ

νὰ καὶ τὸ πί - φε - ρο. Μάρ μπ' Αν-τώ - νη κτλ.

Καὶ τὴν σάλπιγγα [: τρατα, τρατα τα :]. Καὶ τὰ ζήλι
[: τζουμ, τζουμ :] τζουμ. Καὶ τὴν βιόλα φα λα λα λα λα
Καὶ τὴν κιθάρα [: νταν, νταν :] ντα. Καὶ τὸ κύμβαλο
[: κλιμπα, κλιμπα :] κλιμ. Καὶ τὴν κάϊδα [: βεχ. βεχ :] βεχ

135. Ὁ μύλος.

Σχεδὸν γοργῶς — Γερμανικὴ μελῳδία

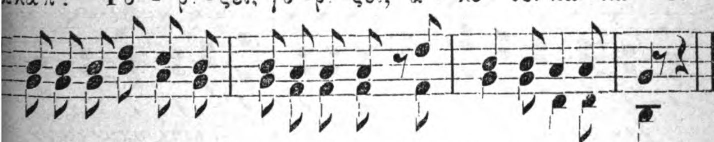
1. Ὁ μύ-λος γυ-ρί-ζει, ὁ μύ-λος κροτεῖ κλίπ,
2. Ὁ μύ-λος γυ-ρί-ζει, ὁ μύ-λος κροτεῖ κλίπ,

κλίπ! ἅ! πό-σον μ'ἀ-ρέ-σει καὶ μ'εὐ-χα-ρι-στεῖ! κλίπ,
κλάπ! ἅ! πό-σον μ'ἀ-ρέ-σει καὶ μ'εὐ-χα-ρι-στεῖ! κλίπ,

κλάπ! Ἐ-κεῖ ὁ κα-λὸς μυ-λω-νᾶς γρη-γο-ρεῖ. Τὸ
κλάπ! Γυ-ρί-ζει, γυ-ρί-ζει, ἀ-λέ-θει κα-λὰ σι-

ἔργον ὡραῖ-α ἐμ-πρὸςπροχωρεῖ κλίπ κλάπ,κλίπκλάπ,κλίπ,κλάπ.
τά-ρι, κριθάρι καὶ ἄλλα πολλὰ κλίπκλάπ,κλίπ,κλάπ,κλίπ,κλάπ.

3. Γυρίζετε πάντα τοῦ μύλου τροχοί, κλίπ κλάπ. Νὰ γείνῃ ἀλεῦρι, νὰ τρῶν' οἱ πτωχοί, κλίπ, κλάπ. Νὰ κάμνῃ κουλούραις πολλαῖς ὁ ψωμᾶς, νὰ δίδ' ἡ μαμὰ δύο, τρεῖς καὶ σ' ἡμᾶς κλίπ, κλάπ, κλίπ κλάπ, κλίπ κλάπ..

Ἀλ Κατακουζηνός.

136. *Μάρτιος*.

Μετρίως. 'Αλ Κατακουζηνός.

1. Ἦλθες Μάρ-τι-ε ἦλθες λοι-πὸν κ'ἔ-πρα-
2. Ἦλθες Μ ρ-τι-ε κ'ἦλθαν μα-ζῆ αὖ-ραι,

σί-νι-σαν πάλιν οἱ κάμ-ποι, καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἔ - α ρος
ρό-δα,φωναὶ ἀ-ηδό-νος, κ' ἡ τα - φεῖ-σα εἰς πλάκα χι-

λάμπει λαμπ'εἰς ὅλην τὴν γῆν χαρο - πόν, καὶ τὸ
ό-νος φύ-σις θάλλει ἐκ νέ-ου καὶ ζῇ, κ' ἡ τα-

βλέμμα τοῦ ἔ- α- ρος λάμπει,λάμπ'εἰς ὅ-λην τὴν γῆν χαρο-
φεῖ-σα εἰς πλάκα χι- ό-νος φύ-σις θάλ-λει ἐκ νέ ου καὶ

πόν, λαμπ'εἰς ὅ-λην τὴν γῆν χαρο-πόν.
ζῇ, φύ-σις θάλ-λει ἐκ νέ-ου καὶ ζῇ.

3. Χ όη θάλλει αντοῦ ἀφειδῶς. Ἄνθ' ἡ φύσις προ έει ποι-
: λα :Γλυκοψάλλ' ἡ καλὴ Φιλόμήλα τῶν δασῶν ὁ μικρὸς ἀ-
ιδός :] 4. Τὸ ἐράσμιον κάλλος ὑμνῶν τ: γλυκά, τρυφερὰ λα-
υγγίζει :πρὸς τὸ ῥόδον, ποῦ αὔρα λυγίζει, καὶ ἐρύθημα βά-
ιει σεμνόν:[. 5. Ποῦ νὰ στρέψω τὸ βλέμμα μου, ποῦ καὶ τερ-
ιναὶ νὰ μὴν ἦναι εἰκόνες; [:Ἀλλὰ παύω, καὶ σεῖς ἀηδόνες,
ελαδεῖτε αὐτὰς τοῦ λοιποῦ:].

Ἰ. Καρασούτσας.

137. *Προσευχή.*

νί - α ὁ νοῦς μας κ' ἡ ψυ - χή, καὶ
κλί - νε εἰς τὰς εὐ χὰς ἡ - μῶν· εὐ-

ἡ φω-νή μας μί - α ἐγ - κάρ-δι - ος εὐ - χή.
χαὶ παι-δί-ων εἶ - ναι,εὐ - χαὶ ψυ-χῶν ἁ- γνῶν.

Δ. Βικέλας.

138. *Κουκουρίκο.*

Μετρίως. 'Αλ. Καταχουζηνός.

1. Κάθε αὐ γὴ ὁ-ποῦ φω - τά - ει, μό-λις
2. Μὰ ὁ Νί-κοςμας γυ - ρί - ζει ἀπ' τὴν

φέγγειό οὐ-ρα - νός, ἀπ' τὸν ὕπνο του ξυ-
ἄλλην τὴν πλευ-ρά, καὶ τὸν ὕπνον ξα - ναρ-

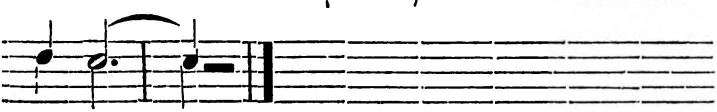
πνά-ει, καὶ φω - νά - ζει ὁ πετει - νός: «Κου-κου-
χί-ζει, κι' ἄςτοῦ λέγουν καθα - ρά: «Κου-κου-

ρί - κο, κου-κου - ρί -κο! Νίκο σήκω! σήκω,
ρί - κο, κου-κι - ρί - κο! Νίκο σήκω! σήκω,

Νί-κο! κου-κου - ρί κο, κου - κου-
Νί-κο! κου-κου - ρί κο, κου - κου-

ρί - κο. . . .
ρί - κο. . . .

3. «Ὅταν πάλιν θὰ φωνάξῃ, παρευθὺς θὰ σηκωθῶ, καὶ προτοῦ καλὰ χαράξῃ, θὰ 'ντυθῶ καὶ θὰ πλυθῶ». Κουκουρίκο, κουκουρίκο!» κτλ.

4. Ἔτσι πάντα μουρμουρίζει νυσταγμένος τὸ πουρνό, κι' ὁ σκληρὸς ξελαρυγγίζει τὸν φτωχὸ τὸν πετεινό, νὰ τοῦ κράζῃ: «Κουκουρίκο, Νίκο, σήκω κτλ.

5 Ὡς ποῦ νὰ τὸν βρῇ τὸν φίλο ὁ μπαμπᾶς καμμιὰ φορά,

καὶ τὸν πιάσῃ μὲ τὸ ξύλο τὸν μικρὸ τὸν ὕπναρᾶ: «Σὰν δὲν θέλεις κουκουρίκο, μὲ τὸ ξύλο σήκω, Νίκο. Κουκουρίκο, κουκουρίκο!

Ἰ. Κ. Πολέμης.

139. *Ἡ μήτηρ μου.*

Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός.

μῆ-τέρ μου γλυ - κεῖ-α, γλυ - κεῖ - α.

3. Εἰς τὸ στῆθός σου μὲ θλίβεις μετὰ πόθου καὶ χαρᾶς. Τὴν ἀγάπην μου ἀμείβεις δι'ἀγάπης τρυφερᾶς. Ὦ μήτερ κτλ.

4. Σύ, τῆς κλίνης μου πλησίον, ὅταν ἦμαι ἀσθενής, ὄμμα ἔχουσα δακρύον, νύκτας ὅλας ἀγρυπνεῖς. Ὦ μῆτερ κτλ.

5. Σοῦ πλησίον κράζουσά με μοῦ φιλεῖς τὰς παρειάς. Τὰ καλὰ διδασκουσά με φιλοστόργως μειδιᾷς. Ὦ μῆτερ κτλ.

6. Προς τὸν Πλάστην καὶ δεσπότην ἀνυψοῖς μου τὴν ψυχήν. Σὺ μ'ἐδίδαξας τὴν πρώτην παιδικήν μου προσευχήν. Ὦ μῆτερ κτλ.

7. Γλυκασμὸς πικρίας πάσης, γλυκασμός μου, σ' εὐλογῶ. Σοῦ, ὁπόταν σὺ γηράσῃς, γλυκασμὸς θὰ ἦμ' ἐγώ. Ὦ μῆτερ κτλ.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

140. *Ἡ ἀγάπη τῆς μητρός.*

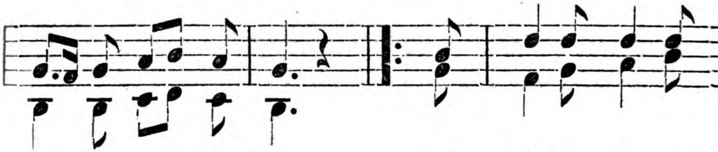
Ἀργῶς — Δημ. Γερμ. μελῳδία

1. Ὦ πρέπει, τὴν μη - τέ - ρα νὰ
2. Ὁ - πό - τε ἦ - μην βρέ-φος ἀ-

ἀ - γα - πῶ θερ - μῶς· ἐκ νη-πι-ό-τη - τός μου μ' ἠ-
δύ-να- τον ἐ - γώ, μ'ἐ-βάστα εἰς τὸ στῆ-θος δι-

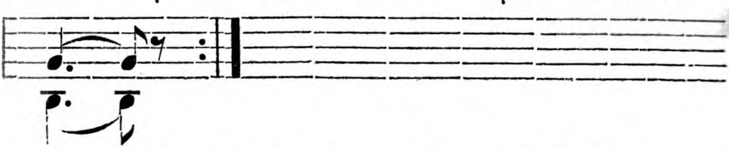
γά-πα τρυ - φε - ρῶς· καὶ ὅλ'ἂν ἐ - ρευ-
ὰ ν'ἀ - να - παυ - θῶ· φρον τί-δα οὐ - δε-

νή - σω τὰ πέ-ρα - τα τῆς γῆς, δὲν
μί - αν ἢ κόπον δι' ἐ- μέ, οὐδ'

δύ-να-μαι νὰ εὕ - ρω ἀ - γά - πην ὡς αὐ-
αὐ-τα-παρ-νη - σί - αν ἐ - φεί - δε - το πο-

τῆς. 3. Καὶ τώρα ὅταν πόνος μοῦ θλίβῃ τὴν ψυχήν,
τέ. οὐδέποτε προστρέχω ματαίως εἰς αὐτήν. [:Ἡ

ὄψις τῆς μητρός μου κ'ἡ τρυφερὰ φωνὴ τοὺς πόνους μου πραΰνει καὶ μὲ παρηγορεῖ:]. 4. Τὴν τῆς μητρὸς ἀγάπην ἂν καὶ ἐν ὅσῳ ζῶ, ἀρκούντως ν' ἀνταμείψω ἐγὼ δὲν ἐμπορῶ, [:αὐτὴν θὰ περιθάλπω μ' ἀνελλιπῆ χαράν· αὐτὴν θὰ ὑπακούω μ'ἀγάπην τρυφεράν:].

141. *Τὸ φθινόπωρον.*

Σχεδὸν γοργῶς — ᾿Αλ. Κατακουζηνός.

1. Τὸ βουρκω -μέ-νο σύν- νε - φο τὸν οὔ-ρα -
2. Τὰ δάκρυ - ά της εἶν' αὐ - τά, ὁ - ποῦ πυ-

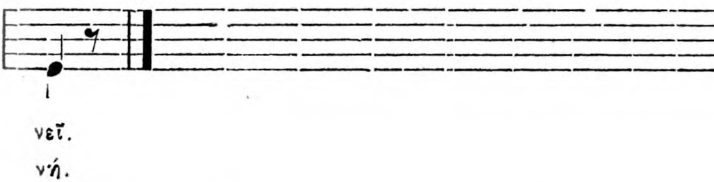

νὸ μαυ ρί - ζει· ψιλή, ψι - λὴ ἀρ - χί- νη-
κνοστα- λά - ζουν. Τὰ σύννε- φα, ὁ ποῦ βογ-

σε βροχὴ νὰ ψι - χα- λί - ζῃ· εἶ-ναι ἡ
γοῦν καὶ βα-ρια- να - στε-νά - ζουν. εἶν'ἡ θλιμ-

3. Καὶ τό ξερὸ ἐβράχηκε τῆς ἐρημιᾶς ποτάμι.
'Ακοῦς τί κρότο τὸ νερὸ μεσ' στὰ χαλίκια κάμει ;
[:Βλέπεις τὸν ἄσπρο τὸν ἀφρό ; :]

4. Σταῖς λυγαριαῖς ἀνάμεσα ἦταν πουλιὰ κρυμμένα.
Τὸν κρότο μόλις ἄκουσαν, ἐφύγαν τρομαγμένα
[:μ' ἕνα τους πέταγμ' ἀλαφρό:]

'Ι. Καρασούτσας.

142. *Βασιλεῦ οὐράνιε.*

Βραδέως — 'Αλ. Καταχουζηνός.

τε, τὸ πνεῦ-μα τῆς ἀ - λη - θεί -
ας. ὁ πανταχοῦ πα - ρὼν καὶ τὰ πάν - τα πλη-
ρῶν, ὁ θη-σαυ - ρὸς τῶν ἀ-γα - θῶν καὶ ζω - ῆς χο -ρη-
p
γὸς, ἐλ - θὲ καὶ σκή - νω-σον ἐν ἡ-
μῖν καὶκα - θά-ρι - σον ἡ - μᾶς ἀ - πὸ πά -σης κη-

143. *Σὲ ὑμνοῦμεν.*

'Αλ· Καταχουζηνός.

144. Ἄξιον καὶ δίκαιον.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

145. *Σῶσον, Κύριε.*

Ἀλ. Κατακουζηνός.

146. *Θούριος.*

Ἀλ. Καταχουζηνός.

1. Εἰς τὰ ὅ-πλα μὲ καρδιά, εἰς τὰς τάξεις μας παι-
2. Τοῦ πο - λέ-μου ζω-η-ρὸς μᾶς προσμέ-νει ὁ και-
3. Τῶν πα- τέ-ρων μας, παδιά, θυ-μη-θῆτε τὴν καρ-
4. Δὲν τρο-μά-ζει τὴν φω-τιὰ ἡ τοῦ Ἕλ-ληνος μα-

διά. Ὁρ - μᾶ-τε, αἴροντες ὁρ - μᾶ-τε, Ἡ πατρὶς μᾶς
ρός. Ὁρ - μᾶ-τε, χαίροντες ὁρ - μᾶ-τε Ὁ σταυρὸς φω-
διά. Ὁρ. . . . . . . Ἔρ-γα ἔν-δοξ'
τιά. Ὁρ. . . . . . . Τῆς Ἑλλά-δος

ὁ -δη - γεῖ, Ὁ Θε - ὸς μᾶς εὐ-λο -γεῖ. Πε.
το -βο - λεῖ κ'εἰς τὴν νί -κην μᾶς κα -λεῖ Πε.
ἀ -παι-τεῖ, κι'ἀ-πὸ μᾶς ἡ ἀ - ρε τή. Πε.
τὰ παι-διὰ εἶ - ναι πνεῦ-μα καὶ καρ-διά. Πε.

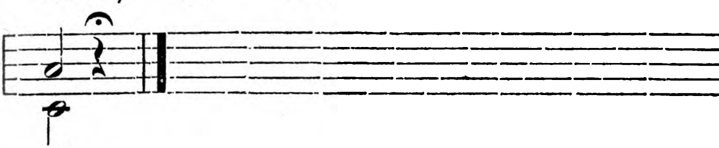
τᾶ -τε, ψάλλοντες πε - τᾶ - τε. Οὐ -ρὰ, παλληκάρια, οὐ-
τᾶ -τε, ψάλλοντες πε - τᾶ - τε, Οὐ -ρὰ, παλληκάρια, οὐ-

ρὰ δὶς καὶ τρίς. Ζή -τω ἡ πί-στις καὶ ἡ πα-τρίς.

Ζή -τω, ζή - τω ἡ πί - στις καὶ ἡ πα-

τρίς.

'Ηλ. Ταντταλίδης.

147. *Τὸ ῥυάκι.*

Ζωηρῶς 'Αλ. Κατακουζηνός.

1. Τρέ-χα, φί-λεργον ῥυ - ά -κι, τρέ-χα,
2. Τρέ-χα, ὁ μύ-λος ἐ-κεῖ κά -του σὲ ζη-

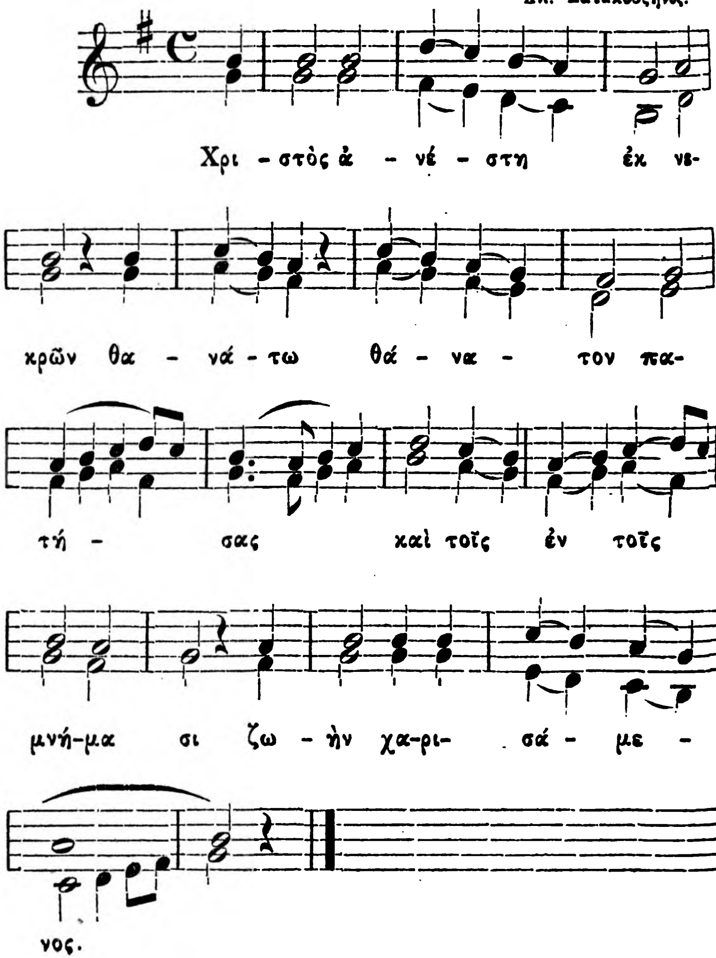
3 Τρέχα, φίλεργον ῥυάκι. Τσίου, τσίου κελαδεῖ μεσ' τὸν φράκτη τὸ πουλάκι, τ' ἀηδονάκι 'ς τὸ κλαδί. Τρέχα κτλ.

4. Τρέχα, τρέχα. Διψασμένα, μπέ, μπέ, μπὲ βραχνά, βραχνὰ, τὰ ἀρνάκια τὰ καϋμένα καταβαίνουν τὰ βουνά. Τρέχα κτλ. 5. Τρέχα καὶ τὴν ἐργασίαν ὁ Θεὸς τὴν εὐλογεῖ. Φέρει πλοῦτον κ' εὐτυχίαν· ἀληθὴς χαρᾶς πηγή. Τρέχα κτλ.

Δ. Ι. Ἰγγλέσης.

148. *Χριστὸς Ἀνέστη.*

Ἀλ. Κατακουζηνός.

149. Ὕμνος βασιλικός.

Βραδέως — Ἀλ. Κατακουζηνός.

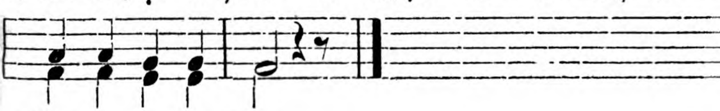
1. Θε - έ, δοτὴρ τῶν φώτων, προ
2. Τὴν χεῖ - ρα τεῖν' ἐ - πί-σης, χα-

στάτης ὁ κοι - νός, Γε - ώρ - γι-ον τὸν πρῶ-τον ὁ-
ρί-των δα - ψι - λῆ κ' ἐ- πὶ τῆς βα-σι-λίσ-σης, ἣν

δή-γει εὐ-με -νῶς, Γε - ώρ - γι-ον τὸν πρῶτον ὁ -
ἡ Ἑλ-λὰς φι -λεῖ, κ'ἐ - πὶ τῆς βα - σι - λίσ-σης, ἣν

δήγει εὐ - με - νῶς.
ἡ Ἑλλὰς φι - λεῖ.

3. Ἐπίβλεπε φυλάττων κ'ἐπὶ τῶν σεβαστῶν [:καὶ τῷ λαῷ φιλτάτων βασιλικῶν βλαστῶν. :] 4. Καὶ εἰς τοῦ βασιλέως χορήγει τὴν ἰσχύν, [: τὴν νίκην καὶ τὸ κλέος καὶ τὴν ὑπεροχήν:]

Ἀλ. Ρ. Ραγκαβῆς.

150. *Νανάρισμα.*

Βραδέως　　　　　　　　　　　　　　　　　Kücken

1. Ἔλ' ἀ- έ - ρι - μου γλυ - κύ,
2. Μὲ τὴν ὥ - ρα τὴν κα - λὴ

φί - λη - σέ μου τὸ παι - δί. Ὕ - πνο
κοί - μη - σέ μου τὸ παι - δί. Στ'ἀγγε-

δός του μα - λα κό, νὰ κοι - μᾶτ' ὡς
λοῦ - δι τὸ ἁ- γνὸ δό - σε ὄ - νει-

τὸ πουρ - νό, νὰ κοι- μᾶτ' ὡς τὸ πουρ-
ρο τερ - πνό· δό-σε ὄ - νει - ρο τερ-

νό, νά-νι, νά-νι μου, κα- λέ. Νά-νι,
πνό, νά-νι, νά-νι μου, κα- λέ. Νά-νι,

γιό -κα μου χρυ-σέ.

3. Σὰν μπουμπούκια δροσερὰ κλεῖ τὰ μάτια τὰ γλυκά.
Αὔριον θ' ἀνοίξουνε, : μυρωδιὰ θὰ ῥίξουνε :]
Νάνι κτλ.

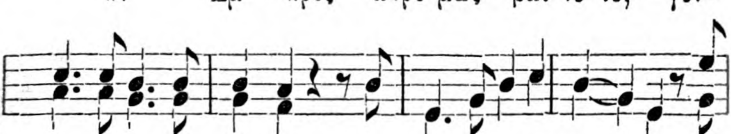
Π. Δ. Ἠλιόπουλος.

151. *Μαχητής.*

Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός.

1. Εἰς τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, φω-
2. Ἐμ - πρὸς ἀτρό-μως βαί-νε-τε, γεν-

νὴν ἐ-θνε -γερ - σί-ας ὑ -πὲρ ἐ-λευθε -ρί - ας ἀ-
ναῖ-οι στρα-τι- ῶ-ται. Πληγὰς θα-νά-του δό- τε εἰς

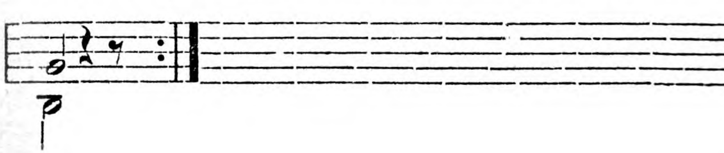
τρό - μη - τος πε - τῶ. Προ-βαί-νω, προβαίνωλόγχην
στή - θη ἐχ -θρι - κά. Τὰ νῶ-τα, τὰ νῶτα στρέφει

αἵ - μα-τος πρὸς τοὺς τυράννους σεί - ων. Ἀν-
ἔν - τρο-μος καὶ φεύ -γει ὁ προ -δό - της. Ὁ

τὶ ζω-ῆς δα - κρύ - ων τὸν θά - να-τον ζη-
ἥ - ρως στρα-τι - ώ - της ἢ θνή - σκει ἢ νι-

τῶ.
κᾷ.

3 Τυρταίου ᾆσμα θούριον ὁ Ἕλλην ἔνθους ψάλλει.
Ἐγείρεται μεγάλη, ὡς ἦτον ἡ Ἑλλάς.

ψοῦται κυανόλευκος τῆς δόξης ἡ σημαία,
[: καὶ στέφει δάφνη νέα γενναίων κεφαλάς :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

152. *Βασιλικὸς ὕμνος.*

Μετρίως — Ν. Χ. Μάντζαρος

1. Πρὸς τὴν πό - λιν τῆς Παλ-λά-δος βλέμμα
2. Θεί - α χά - ρις πα - ρε -χέ-τω ἄνθ' εἰς

στρέ -φε γα-λη - νόν, Πλάστα, σκέ-πε τῆς Ἑλ-
θρό-νον ἀγλα - όν, καὶ ἀ - γά-πη συ - νε-

λάδος τὸν μο -νάρ-χην τὸν κλει-νόν. Εὐκλε - ῶς ἐν σοὶ ἀρ-
χέ-τω βα-σι - λέ - α καὶ λα - όν. Οὕτω πάντες πρὸς ἐ-

χέ-τω. δι-α - λάμπων ὡς ἀ - στήρ. Καὶ τὸ
κεῖνον ἀ-να - κρά-ξω-μεν κοι - νῶς: Ζή-τω,

κράτος εὐ - θυ - νέ -τω νο-μο - φύ-λαξ καὶ πα-
ζήτω τῶν Ἑλ - λή-νων ὁ μο - νάρ-χης ὁ κλει-

τήρ, καὶ τὸ κρά - τος εὐ-θυ - νέ - τω νο-μο-
νός, ζή-τω, ζή - τω τῶν Ἑλ -λή - νων ὁ μο-

φύ - λαξ καὶ πα - τήρ, καὶ τὸ κρά-τος εὐ-θυ-
νάρ - χης ὁ κλει - νός, ζή-τω, ζήτω τῶν Ἑλ-

νέ - τω νο-μο - φύ - λαξ καὶ πα - τήρ.
λή- νων ὁ μο - νάρ - χης ὁ κλει - νός.

3. Παρ' αὐτῷ ἐπὶ τοῦ θρόνου διαπρέπει προσφιλὴς
ὁ βλαστὸς ἀρχαίου γόνου, ἡ Ἑλλήνων βασιλίς.
Ποῖον μέλλον προσδοκίας εἰς ἀπείρους γενεάς!
[:Ζήτω, ζήτω μετ' εὐκλείας τῶν ἀνάκτων ἡ δυάς:]

Ἀλ. Κατακουζηνός

153. Ἕλληνος ᾆσμα.

ἀργῶς

'Αλ. Καταχουζηνός.

1. Ο πρὸ τῆς τυραν - νί - δος τὴν
2. Ὁ πλοῦτος τί ση - μαί - νει καὶ

κε-φα λὴν του κλί-νων ἀ - νά-ξι-ος 'Ελ -λή -νων βλα-
ἡ ζω - ὴ ἐ- πί-σης εἰς φέ-ροντα; ἀ - λύ - σεις -κ'ἐ

-τὸς νὰ λο - γι - σθῇ. Προ-δό-τηςτῆςπα - τρί - δος καὶ
-σθῆ-τα δου-λι - κήν. Τὸν Ἕλλη-να θερ - μαί-νει τὸ

ἄ - τι-μος ἐχ - θρός της ὑ - πὲρ ἐ - κεί - νης
πῦρ ἐ-λευ-θε - ρ - ας, προ- κρί-νει τῆς δου-

ὅ - στις τὸ ξί-φος δὲν ζω - σθῇ.
λεί - ας 'σιν - δό - να νε -κρι - κήν·

'Αλ. Κατακουζηνός.

154. *Ἐμπρός.*

Μετρίως 'Αλ. Κατακουζηνός.

1. Ὑ - πὲρ ἐ-λευ-θε - ρί -ας πο - λύ-δο-ξος ἀ-
2. Ἐν ὅ -σῳ ἔ - τι πάλλουν τὰ στήθη τὰ θερ-

γῶν πλη-ροῖ τὰ στήθη θάρ-ρους, τὰ βλέμ-μα-τα φλο-
μά, ὡς στρό-βι-λος θα-νά -του ὁ νέ - ος ἂς ὁρ-

γῶν, πλη-ροῖ τὰ στήθη θάρ -ρους τὰ βλέμ-μα-τα φλο-
μᾷ, ὡς στρό-βιλος θα-νά - του ὁ νέ - ος ἂς ὁρ-

γῶν. Ἐλ -πί-δες τῆς πα-τρί-δος, γεν - ναῖ-οι μα-χη-
μᾳ. Εὐ -δαίμων τὴν πα - τρί-δα ὁ σώζων καὶ τι-
ταί, ἐμπρός! σᾶς κράζ' ἡ νί - κη· μὴ στρέφεσθε πο-
μῶν, ἂν ἔν - δο-ξος ἐ - ξέλ-θῃ, ἢ πέ-σῃ πο-λε-
τέ, ἐμ-πρός! σᾶς κράζ' ἡ νί - κη μὴ στρέφεσθε πο-
μῶν, ἂν ἔν - δο-ξος ἐ - ξέλ - θῃ, ἢ πέ-σῃ πο - λε-
τέ. Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμ-πρός! Μνησθῆ-τε τῶν προ-
μῶν. Ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμ-πρός! Τὸν στέφει δάφνη
γό-νων, καὶ ἔ-στε ὡς αὐ - τοί. Ἡ γῆ σᾶς ἀ-τε-
ζῶν-τα, ὡς ἥ-ρω - α κλει - νόν, κ'εἰς τὴν ἀ -θα-να-

νί - ζει καὶ σᾶς ἐ-πικρο - τεῖ.
σί - αν ἀ - πέρ-χε-ται θα-νών.

'Α. Ρ. Ραγκαβῆς.

155 Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ.

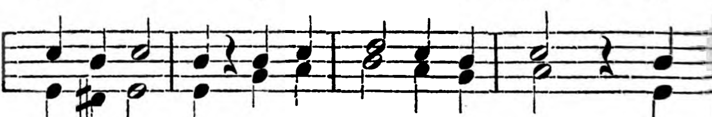
'Αργῶς — 'Αλ. Κατακουζηνός.

Εὐ -λο -γη - τὸς εἶ Χρι - στὲ ὁ Θε-

ὸς ἡ - μῶν, ὁ παν- σόφους τοὺς ἁ - λι-εῖς

ἀ-να -δεί - ξας, κα-τα - πέμ-ψας αὐ - τοῖς τὸ

πνεῦ-μα τὸ ἅ - γι - ον καὶ δι'αὐ-τῶν τὴν οἰκου-

156. Ὅτε καταβάς.

Βραδέως

Ἀλ. Κατακουζηνός.

157. *Τὸ τουφεκάκι.*

Μετρίως

'Αλ. Κατακουζηνος.

μέ - νιο του - φε - κά-κι, δὲν εἶν' ἐ- κεῖ - νο
βγά-ζει οὔ - τε σφαῖ-ρα. Νὰ πο-λε -μή- σῃ

ποῦ ζῆ-τῶ, ἀλλ' εἶ - ναι μόνον παιγνι - δά-κι. Τα-
δὲν μπο-ρεῖ· βρον-τά - ει μόνον στὸν ἀ - έ -ρα. Τα-

ράμ, τα-ράμ, μποὺμ μπούμ.

3. Μὰ μιὰν ἡμέρα, τί χαρά! Καὶ πότ' αὐτὴ θὰ ξημερώσῃ! νὰ δῇς τουφέκι μιὰ φορά, ποῦ ἡ πατρίδα θά μου δώσῃ. Ταρὰμ ταράμ, μποὺμ μπούμ.

4. Ποιὸς τότε νἄβγῃ θὰ μπορῇ ἐμπρὸς σὲ τέτοιο παλληκάρι; Μὲ τὸ τουφέκι τὸ βαρὺ θὰ σοῦ κρατῶ ἕνα καμάρι. Ταρὰμ κτλ.

5. Κι' ἂν ἡ πατρὶς μὲ χρειαοθῇ, γιὰ τὴν πατρίδα θ' ἀποθάνω. 'Στὴν μάχην ὅστις φονευθῇ, τιμὴ 'στὸν τάφον του ἐπάνω. Ταρὰμ κτλ.

'Ι. Κ. Πολέμης·

158. *Δοξολογία.*

Βραδέως

Ἀλ. Κατακουζηνός

ψάλ - λει, τὸν Πλάστην ἐ-παι - νεῖ, τῷ Πλάστῃ ψάλ-

λει. Ἡ λει, τῷ Πλάστῃ ψάλ - λει, τῷ Πλάστῃ

Τέλος.

ψάλ - λει. Θε - ὸς ὁ παν-τα-

Ὁ θη-σαυ-ρὸς τῶν

χοῦ πα ρών, θε -ὸς τὰ πάντα ὁ πληρῶν φρου-ρὸς καὶ ὁ -δη-

ἀ - γα-θῶν, ὁ τοὺς ἐνθλίψει βο - ηθῶν καὶ βασιλεὺς τοῦ

Ἐξ ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους.

γός μου, ὁ -δη - γός μου.

κό - σμου, τοῦ κό - σμου.

Ἀλ. Καταχουζηνός.

159. Ἀσμάτιον χριστιανικόν.

Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός.

1. Προσ-εύ-χεσθε, εἶ-πας, καὶ προ-σευ -
2. Ἀλλ' ὅ-πως ἀ-κού-ῃς τὰς ἱ - κε -

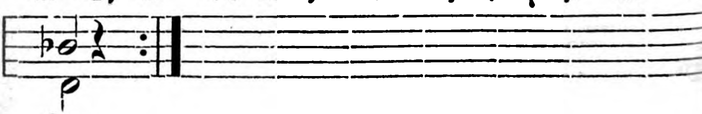
χή-θης πολ - λά-κις, ὦ Σῶ-τέρ, ἐ- - πὶ τῆς
σί-ας, σὺ θέ-λεις καρ - δί-αν, Θε έ, ἀ-

γῆς, καὶ δέ-η-σιν θεί-αν εὐ - η - ρε -
γνήν. Λοι-πὸν ἐ-να - ρέ-τους χω - ρὶς κα -

στή-θης ἡ - μᾶς νὰ δι - δά - ξῃς τοὺς εὐ - σε -
κί - ας ἀ - νά -δει-ξον πάντας ἡ - μᾶς. Ἀ -

βεῖς.
μήν.

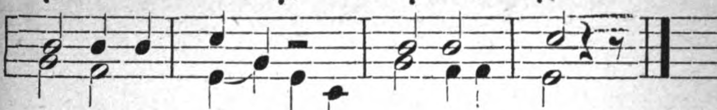
Λέων Μελᾶς.

160. *Δέησις πρὸς τὸν Θεόν.*

'Αργῶς　　　　'Αλ. Καταχουζηνός.

μῶν. Ὦ Πάτερ ἐ-που - ρά - νι-ε, τοὺς σὲ ὑ-μνοῦντας
φώ -τι σον, καὶ δὸς ἡ·μῖν τὴν χά-ριν σου,τὴν χά - ρινσου τὴν
θεί -αν. Τῶν ἀ - δυ -νά-των στή-ριγμα, καὶ σκέ-πη καὶ βο-
ή - θει-α, ἐ - πά- κου σον, ἐ - πά - κου-σον τὴν
ἐξ ἀργῆς μέχρι τοῦ σημείου
καὶ μετ' αὐτὸ κατάληξις
Κατάληξις
δέ - η - σιν ἡ - μῶν
μῶν μὴ ἀν-τα-

Ἀλ. Κατακουζηνός.

161. *Θεοτόκε, ἡ ἐλπίς.*

Βραδέως **Ἀλ. Κατακουζηνός.**

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑιΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ τέταρτον τοῦτο μέρος, περιέχον 31 ᾄσματα, τιμᾶται λεπτ. 40.

ΝΕΑ
ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Ε′.

ΣΤΙΧΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΒΛΑΧΟΥ

(ΕΦΗΡΜΟΣΜΕΝΑ ΕΙΣ ΜΕΛΩΔΙΑΣ ΓΝΩΣΤΑΣ.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1884

162. Προσευχή.

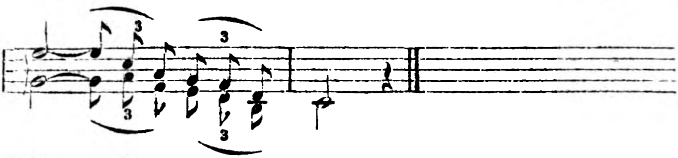
Ἀργῶς

Verdi

ψάλ-λει, ὃν τῆς φύ-σε-ως ψάλλουν τὰ κάλ-λη· Πλά-στα
θεῖ-ος, ἵ-να ὅ-λος μας οὗτω ὁ βί-ος ὕ-μνος

Σύ, ὁ τῶν χρόνων τροφός.
γεί-νῃ πρὸς σὲ συ-νε-χής.

163. *Εἰς τὸ ἔαρ.*

Μετρίως

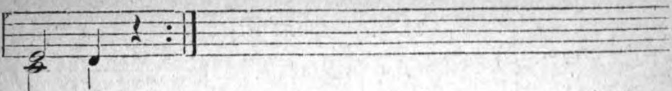
1. Ἦλ-θε πά-λιν ἄ-νοι-ξις, ἦλθαν τὰ λου-
2. Ἔ-λυωσαν 'ςταὶς κο-ρυ-φαῖς τῶν βουνῶν τὰ

λού-δια, πρά-σι-να ἡ γῆ φο-ρεῖ καὶ ἀν-θί-ζει
χιό-νια, ἄ-νοιξ' ἡ τριανταφυλλιά, κ' εἰς τὴν πρώτη

τὸ κλα-ρὶ καὶ παντοῦ χα-ρᾶς χο-ροὶ καὶ χαρᾶς τρα-
τους φωλειὰ ἦλ-θαν πά-λιν τὰ που-λιά, ἦλ-θανε τ' ἀη-

γού - δια. 3. Ὅλ' ἡ φύσις χαρωπὴ χαίρεται καὶ ψάλλει.
δό - νια. Ψάλλετε καὶ σεῖς παιδιὰ μὲ χαρούμενη καρδιά.
Ὁ χειμῶνας τὰ κλαδιὰ θὰ μαράνῃ πάλι.

164. *Εἰς τὴν Ἑλλάδα.*

Μετρίως

H. G. Naegeli

1. Τὴν χώ-ραν 'ξεύρεις, ποῦ ἀνθεῖ φαιδρὰ πορτοκαλ-
2. Τὴν γῆν ἡ-ξεύρεις, ποῦ παντοῦ μὲ αἵμα-τα ἐ-

λέ - α; ποῦ κοκκι -νίζ' ἡ σταφυ-λὴ καὶθάλλει ἡ ἐ-
6ά - φη: ὁ-ποῦ κοι-λά-δες καὶ βουνὰ τυράννων εἶναι

λαί - α; Ὤ δὲν τὴν ἀγνο - εῖ κα-νείς·
τά - φοι;

εἶ-ναι ἡ γῆ ἡ Ἑλ-λη - νίς.

3. Γῆ μήτηρ παλαιῶν θεῶν καὶ νέων ἡμιθέων, γῆ ἀναμνήσεων κλεινῶν καὶ γῆ ἐλπίδων νέων εἶναι ἡ γῆ ἡ Ἑλληνίς! ἂς μὴ τὸ ἀγνοῇ κανείς.

165. Ἑσπέρα.

Μετρίως

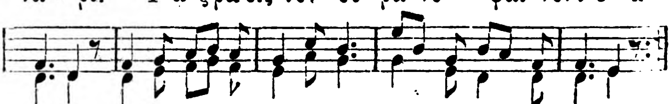
1. Ἔδυ-σεν ὁ ἥ-λι -ος φέγ-γει ὅλ' ἡ
2. Βόσκ' ἡ πέρδι - κα σι-γὰ μέ -σα 'ς τὸ θυ-

δύ -σις καὶ δροσιὰ πο - τί- ζεται καὶ κοιμᾶτ' ἡ
μά - ρι καὶ ὁ γρύλλος τρα-γουδεῖ ς'τὸ χλωρὸ χορ-

φύ -σις, χα - ροπὰ τὰ δει -λι-νὰ ἕ -να ἓν ἀ-
τά - ρι. Τ'ἄ-ςρα εἰς τὸν οὐ -ρα-νὸ φαί-νοντ'ἕ-να

νοίγουν καὶ τἀηδόνια 'ςτὰκλαδιὰ μὲ τραγού-δια σμίγουν.
ἕ-να, σὰν καντήλια 'ςέκκλησιὰ ἕ - ξαφν'ἀ-ναμ-μένα.

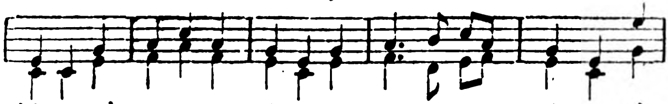
3. Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ εἶν' ὁ κόσμος ὅλος, κ'εἶναι στέγη της λαμπρὰ τ'οὐρανοῦ ὁ θόλος. Τὸν ἑσπερινὸν γλυκὺ σήμαντρον σημαίνει. Προσευχὴν τῶν τέκνων του ὁ Θεὸς προσμένει.

166. Ὕμνος τῷ Θεῷ.

Ἀργῶς

1. Τὸν πλάστην τῶν ὅ -λων τὸ χεῖ - λος μᾶς
2. Αὐ - τὸς μᾶς φω -τί - ζει, αὐ - τὸς μᾶς θερ-

ψάλλει, αἰ-νεῖ-τε οἱ πάντες μι-κροὶ καὶ με - γά-λοι, αἰ-
μαίνει, αὐ -τὸς μᾶς ἐν -δύ-ει, αὐ -τὸς μᾶς εὐ - φραίνει. Αἰ-

νεῖ - τε αὐ - τόν, αἰ - νεῖ - τε αὐ - τόν.

3. Ἓν βλέμμα του φθάνει, τὸν κόσμον νὰ σείσῃ, καὶ μία πνοή του τὴν γῆν νὰ σκοτίσῃ. Αἰνεῖτε κτλ.

4. Αὐτὸν τῆς ζωῆς μας τὸν θεῖον σπινθῆρα, αὐτὸν τοῦ φωτός μας τὸν μόνον δοτῆρα, αἰνεῖτε αὐτὸν κτλ.

167. Ὁ Μάϊος.

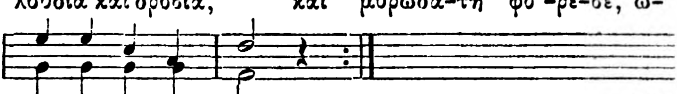
Ὀλίγον γοργῶς

1. Ὁ Μά - ϊ - ός μας ἔ - φθα - σε· ἐμ-
2. Τρα - γού-δια φέ -ρει καὶ χα -ραῖς, λου-

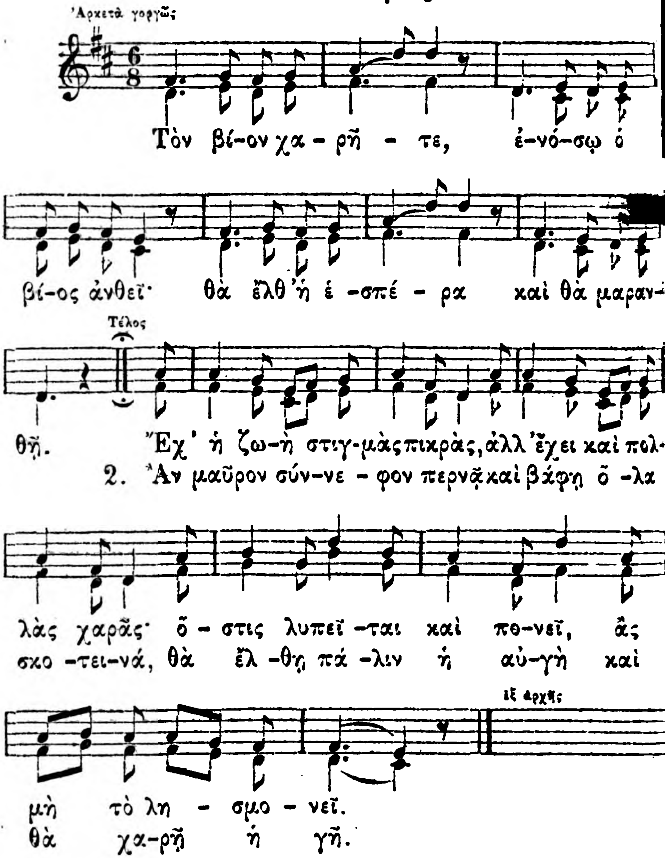

πρὸς βῆμα τα -χύ· νὰ τὸν προϋ-παν-τή-σωμεν, παι-
λούδια καὶ δροσιά, καὶ μυρωδά-τη φό -ρε-σε, ὠ-

δία, 'ςτὴν ἐ -ξο - χή. 3. Δῶρα 'ςτὰ χέρια του πολλὰ
ραί -α φο - ρε - σιά. καὶ εὔμορφα κρατεῖ καὶ τὰ μοιρά-
ζει γελαστὸς εἰς ὅποιον τοῦ ζητεῖ. 4. Πᾶμε κ' ἐμεῖς νὰ πάρωμε· μὴ χάνωμε καιρό. Μᾶς φθάν' ἕνα τριαντάφυλλο, ἕνα κλαδὶ χλωρό.

168. Ὁ βίος.

3. Τὸν βίον κτλ. Τὴν νύκτα ἔστω φωτεινὸς ἡ πίστις ὅλων μας φανός, καὶ εἰς ἡμέρας δυστυχεῖς ἡ ἀρετὴ ἰσχύς. Τὸν βίον χαρῆτε ἐνόσῳ ὁ βίος ἀνθεῖ, κτλ.

169. Ὀλιγάρκεια.

Ὁ Χειμών.

Μετρίως **Fr. Silcher**

171. Ἡ Κυριακή.

Μετρίως

Anselm Weber

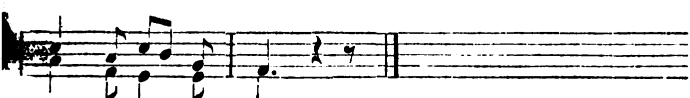
1. Κά-τω τὸ βι - βλί - ον κ'ἡ γραμματι-
2. Μιὰ μονάχ' ἡ - μέ - ρα ἔ- χο-με, παι-

κή ! φθά -νει τὸ σχο -λεῖ -ον, ἦλθ' ἡ Κυ - ρι-
διά. Αὔ - ρι-ο δευ -τέ-ρα πά - λι τζι - μου-

κή. Τρα λα λα, τρα λα λα, τρα λα λα
διά. Τρα λα λα, τρα λα λα, τρα λα λα

ἦλθ' ἡ Κυ- ρια -κή.
πά - λι τζι -μου -διά.

3. Σήμερον ἀργία, τόπι καὶ κρυφτό, αὔριον βιβλία καὶ λαιμὸ σκυφτό ! [: τρα λα λα :] καὶ λαιμὸ σκυφτό !

4. Μὴ λοιπὸν ἀργοῦμε, πῆδο καὶ φωνή ! ὡς ποῦ θὰ κλεισθοῦμε πάλι 'ς τὸ σκαμνί. [: τρα λα λα :] πάλι 'ς τὸ σκαμνί !

172. *Εἰς τὴν Ἑλλάδα.*

Jos. Haydn.

3. Σὺ διδάσκαλος τοῦ κόσμου, σὺ τῆς ὅλης γῆς τροφός, σὺ πυξὶς τῆς διανοίας, σὺ τοῦ πνεύματος τὸ φῶς, σὺ διδάσκαλος τοῦ κόσμου, σὺ τῆς ὅλης γῆς τροφός.

4. Ἂν σὲ λησμονεῖ ἀγνώμων ἀσθενῆ ὁ ἰσχυρός, εἶναι νέμεσις καὶ δίκη, εἶναι πλάστης τιμωρός! Ἂν σὲ λησμονεῖ ἀγνώμων ἀσθενῆ ὁ ἰσχυρός!

5. Ὅπως ἔδωκες θὰ δώσῃς, θὰ ζητήσουν ὡς ζητεῖς. Θὰ γενῇς καὶ πάλιν φώτων καὶ πολιτισμοῦ κοιτίς! Ὅπως ἔδωκες θὰ δώσῃς, θὰ ζητήσουν ὡς ζητεῖς.

173. Ἡ πίστις.

M. Luther

ἀργῶς

1. Ἀ-κρό-πολίς μας ὁ Θε-ὸς ὁ μέ-γας ὁ ἐν
2. Πᾶς ὁ πι-στεύων εἰς Θε-ὸν ἀ - ήττητον φο-

τοῖς ὑ-ψί-στοις, καὶ σι -δη-ροῦς μας θυ - ρε - ὸς ἡ
ρεῖ ἀ·σπί -δα, προ -στά-την ἔ - χει κρα -ται - ὸν τὴν

εἰς αὐτὸν θερ-μή μας πίςις· αὐ-τὸς ἡμῶν πα-τήρ, ὁ τῆς ζω-
πίστιν του καὶ τὴν ἐλπίδα· ἂν πάσχει, δὲν πονεῖ, δὲν κλαίει,

ῆς δο-τὴρ καὶ φῶς ἡ -μῶν αὐ - τὸς ὁ Πλάστης
δὲν θρη-νεῖ, οὐδ' ἡ ψυ -χρὰ πνο - ὴ τοῦ τά-φου

τοῦ φω-τός, ὁ μέ - γας τοῦ ἡ - λί-ου κτίστης.
τὸν πτο-εῖ! Ζῇ ἄλ - λην προσ - δο- κῶν πατρί-δα.

174. Τὸ τριαντάφυλλον.

Μετρίως

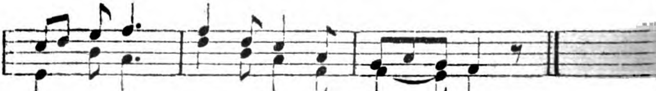
1. Τρι -αντά -φυλ-λο κλειστὸ εἶδ' ἕνα παι-
2. Ἄχ! λουλούδι τρο-φαντό, εἶ - πε τὸ παι-

δά -κι, ἦ-τον τό-σο γε-λαστό, χα -ρο-πὸ καὶ
δά -κι: θὰ σὲ κό-ψω, δὲν βαστῶ! Ἂν μὲ κό-ψῃς,

μυ -ρι-στὸ τὸ τριαντα-φυλ-λά -κι· νέ -ο τρι-αν-
σοῦ κεντῶ τὸ μικρὸ χε - ρά -κι· εἶ-πε τὸ τριαν-

τά -φυλλο, τρι-αν-τα-φυλ-λά - κι.
τά -φυλλο, τὸ τριανταφυλ-λά - κι.

3. Ξεκαρδίζεται, γελᾷ τὸ τρελλὸ παιδάκι· τὸ τραβᾷ, τὸ ξεκολλᾷ . . . . . . τί ἀγκάθια, τί πολλὰ 'ς τὸ μικρὸ χεράκι. Ἄχ! κακὸ τριαντάφυλλο! Ἄχ! τριανταφυλλάκι!

175. Ἡ μικρὰ ἐκκλησία.

3. Ἀλλ᾽ ὁ διαβάτης ποῦ περνᾷ, στέκεται καὶ τὸ προσκυνᾷ [:καὶ μὲ εὐλάβεια πολλὴ τὸν ἄσπρον του σταυρὸν φιλεῖ:]

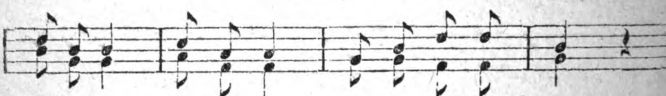
4. Εἰς τὸ σταυρὸ ἐπάνω ἐκεῖ :]: εἶνε εἰκόνα μυστική. Μ᾽ αἷμα τὴν ἔγραψε ὁ Θεός :]: καὶ τὴν λατρεύει ὁ λαός.

176. Νὺξ θερινή.

Γοργῶς

1. Τί βραδυά, τίβραδυά, ποῦ εὐφραίνει τὴν καρδιά,
2. Φωτεινὸς οὐρα-νὸς λάμπει γύρω γαλα-νός,

ποιὸς μπορεῖ, ποιὸς μπορεῖ νὰ μὴ τὴν χα - ρῇ ;
πε-ρισσὰ πε -ρισ-σὰ τ᾽ἄστρα τὰ χρυ - σᾶ·

τὸ ἀη-δό-νι τραγουδεῖ μέ - σα ᾽ςτὸ χλω -ρὸ κλα-δὶ
καὶ τὰ σύρει ᾽ςτὸ χορὸ τὸ φεγ-γά -ρι τ᾽ἀρ-γυ-ρό,

καὶ λαλεῖ καὶ λαλεῖ καὶ μᾶς προσκα-λεῖ.
ντροπαλὸ ντροπαλὸ καὶ δει-λὸ δει - λό.

3. [: Ποιὸς ποθεῖ :] εἰς τὸ σπίτι νὰ κλεισθῇ ;
[: ᾽Σ τ᾽ἀνοικτά :] ὅλοι πετακτά !
῞Οσ᾽ ἀνθίζει τὸ κλαδὶ καὶ τ᾽ἀηδόνι κελαϊδεῖ
[: ᾽ς τ᾽ἀνοικτά :] ὅλοι πετακτά.

177. Ὁ ναύτης ἐν τρικυμίᾳ.

3. Σὺ τοῦ νότου τὴν πνοὴν σβέσον μ' ἕν σου πνεῦμα
καὶ τοῦ ναύτου τὴν ζωὴν σῶσον μ' ἕν σου νεῦμα·
ἡ εὐγνώμων του ψυχὴ θὰ ὑμνῇ ἐν προσευχῇ :
« Σὺ ὁ πατὴρ ἐγένου ὁ σωτήρ ! »

178. Ἡ ἑσπέρα.

3. Σκότος εἰς τὴν πόλι κ' εἰς τὴν ἐξοχή· [: εἰς τὴν πλάσιν ὅλη δὲν ἀκοῦς ψυχή :].

4. Μὴ φοβῆσθε, πάλι αὔριο πρωΐ [: θ' ἄλθ' ἡμέρα ἄλλη, ἥλιος καὶ ζωή :].

5. Ἔτσι, σὰν ἡμέρα κ' ἡ ζωὴ περνᾷ, [: καὶ εἰς ἄλλη σφαῖρα ὕστερα ξυπνᾷ :].

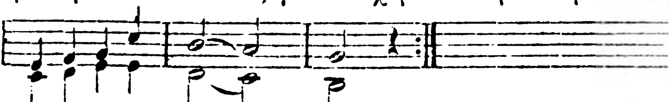
179. Ὁ νεαρὸς στρατιώτης.

Alb. Methfessel

λα νὰ σὲ φι - λή - σω, μι - σεύ - ω αὔ - ρι - ο τα - χὺ καὶ
μόνη μιὰν ἐλ - πί - δα, γιατ' ἔ - χομ' ὅ - λα μιὰ καρδιὰ καὶ

πάω νὰ πολε - μή - σω.
ὅ - λα μιὰ πατρί - δα.

3. Φέρ' τοῦ πατέρα τὸ σπαθί, ποῦ κρέμετ' ἐκεῖ πάνω, [: ἡ μέση μου νὰ τὸ ζωσθῇ, μαζή του νὰ πεθάνω :].

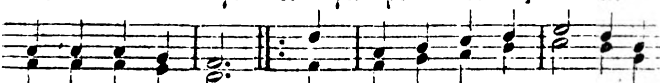
4. Μὴ κλαῖς καὶ μὲ κρατεῖς σφιχτὸ εἰς τὴ γλυκειά σου ἀγκάλη. [: Εἶν' ἡ εὐχή σου φυλαχτό, καὶ θἄρθω πίσω πάλι :].

180. Ἡ πρωΐα.

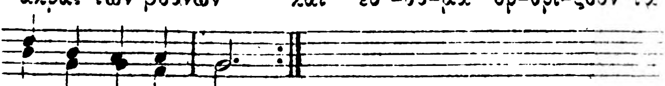
Μετρίως

1. Ὡ - ραί - α ἀ - να - τέλ - λει καὶ
2. Σι - γὰ σι - γὰ ῥο - δί - ζουν αἱ

πά - λιν ἡ αὐ - γή, καὶ φῶς γλυκὺ μᾶς στέλλει καὶ
ἄκραι τῶν βουνῶν καὶ εὔ - θυ - μα ὀρ - θρί - ζουν τὰ

μει - δι - ᾷ ἡ γῆ.
σμή - νη τῶν πτη - νῶν.

3. Ἀκούετε, πῶς ψάλλει φαιδρά των ἡ φωνή! [: Τῆς φύσεως τὰ κάλλη καὶ τὸν Θεὸν ὑμνεῖ :].

4. Ἐκεῖνος τὰ κοιμίζει ὡς τρυφερὰ τροφός, [: ἐκεῖνος ἀφυπνίζει μὲ δρόσον καὶ μὲ φῶς :].

181. Ἀποχαιρετισμὸς πρὸς τὴν πατρίδα.

182. Τὸ ἀηδόνι.

Μετρίως

1. Ἐ'ς τὸ δά - σος μέ - σα περ - πα - τῶ κι' ἀ-
2. Μὰ 'κεῖ ποῦ ἄλ - λα τρα - γου - δοῦν καὶ

κού - ω τὰ που - λά - κια, κά - θε κλω - νὶ καὶ
ἄλλα κρα - τοῦν τὸ ἴ - σο, ἕ - να που - λὶ μι-

μιὰ φω - νὴ καὶ κά - θε δέν - δρο μου - σι - κή, χα-
κρὸ λαλεῖ, σὰν νὰ τοὺς λέει: σω - πᾶστε σεῖς, ἐ-

ραῖς καὶ τρα - γου - δά - κια.
γὼ θὰ τρα - γου - δή - σω.

3. Σωπάσαν ὅλα· τὸ μικρὸ πουλὶ τ'ἀποστομώνει.
: Εἶχαν λαλιὰ τ'ἄλλα πουλιά, μὰ ἕνα ἦταν μοναχὰ
π' ὅλα τους τ'ἀηδόνι :].

183. Ἡ Ἑλλάς.

3. [:Ὅπου ῥέει ὁ Στρυμὼν καὶ ὁ Ἕβρος ῥέει,:] ὅπου Ἴδη, ὅπου Ὄσσα, ἕλληνος λαλεῖται γλῶσσα [: κ' ἕλλην ἀναπνέει :].

4. [: Ὅπου Αἶμος, Ὄλυμπος, Πήλιον καὶ Τέμπη, :] ὅπου Πίνδος, Πιερία, «Εἶν' Ἑλλάς!» πᾶσα γωνία [: φώνημα ἐκπέμπει :].

5. [:Ἂν ἐχώρισε ποτὲ χάρτης καὶ συνθήκη:] τῆς Ἑλλάδος μας τὰ μέλη, ὤ, νὰ τὰ ἑνώσῃ μέλλει [:τοῦ Θεοῦ ἡ δίκη :].

184. *Ἡ ἐξοχή.*

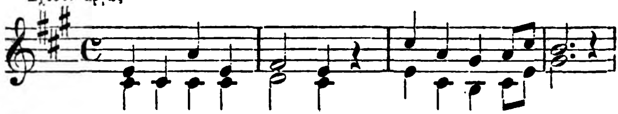

3. Περνᾷ καὶ μαραμένο θὰ τὤβρῃ ἡ αὐγή. Χαρῆτε τἀνοιγμένο πρὶν πέσῃ εἰς τὴν γῆ. [: Ἐλᾶτ', ἐλᾶτε ὅλοι, οἱ πλούσιοι κ'οἱ πτωχοί! Δὲν βρίσκετε στὴν πόλι μὲ πλούτη ἐξοχή :].

185. *Εἰς τὴν ἐλευθερίαν.*

Karl Gross 1818

Σχεδὸν ἀργῶς

1. ῏Ω ἐλευ-θε - ρί - α, μῆτερ τῶν λα-ῶν,
2. Τῆς νυκτὸς τὸ πέ - ρας φέρε εἰς τὴν γῆν,

φλὸξ τοῦ νοῦ ἁ-γί - α, φῶς τῶν καρ-δι - ῶν,
φέ-ρε τῆς ἡ -μέ - ρας τὴν χρυσῆν αὐ - γήν,

ἄ-στρον ἐ -πι - τέλ -λον εἰς τὸν οὐ -ρα - νὸν
ὅ -που δούλου σκό -τος κ᾽εὐγε - νὴς λα - ός,

καὶ τὸ φῶς ἀγ-γέλλον τὸ ἑ - ω - θι - νόν.
Σοῦ, θε-ά, ὁ πρῶτος κάλλιστος υἱ - ός.

3. Θέρμανον τὰ στέρνα τόσων ἀδελφῶν, οὓς πατεῖ ἡ πτέρνα δεσποτῶν κωφῶν. [:Δείξ᾽ ἡ ἱερά σου ποία εἶν᾽ ὁδός, κ᾽ εἰς τὰ παλαιά σου ὅπλα νίκην δός ! :].

186. Ὁ κώδων τῆς ἑσπέρας.

3. «Χύσε βαλσάμου σταγόνας εἰς ἀγρυπνίας μακράς, πράϋνον τὰς ἀλγηδόνας, βράχυνον ὥρας πικράς.» Τῆς ἐκκλησίας κτλ.

4. «Δὸς εἰς πτωχοὺς εὐτυχίαν, πτέρυγας εἰς ἀδρανεῖς, εἰς κατηφεῖς εὐθυμίαν, δύναμιν εἰς ἀσθενεῖς.» Τῆς ἐκκλησίας κτλ.

187. Ἑωθινὴ προσευχή.

Ἀρκετὰ ἀργῶς

1. Δός μου χεί-λη νὰ σὲ ψάλλω, δός μου ᾆ-σμα
2. Εἰς ζω-ὴν τὸν κό-σμον πά-λιν ἀ-φυπνί-ζει

νὰ σ'ὑμνή-σω, δὸς πνοὴν νὰ σ'εὐ-λογή-σω, τοῦ παντὸς δη-
ἡ πνο-ὴ σου καὶ ἐ-γεί-ρονται ἐ-ξί-σου ἄνθη, χλό-η

μι-ουργέ. Σέ, εἰς οὗ ἓν μό-νον νεῦ-μα δι-ε-χύ-θη
καὶ πτηνά. Κ'εἶν' ἡ ἔ-γερ-σίς των ὕ-μνος εἰς τὸν θεῖ-ον

ἡ σκο-τί-α κ'ἦλ-θε πά-λιν ἡ πρω-ΐ-α κ'ἔ-λαμψαν χρυ-
των πατέ-ρα, κ'εἶν' ἡ νέ-α των ἡ-μέ-ρα, νέ-ον, πλάστα,

σαὶ αὐγαί, κ'ἔ-λαμψαν χρυ-σαὶ αὐγαί.
ὠ-σαννά, νέ-ον, πλάστα, ὠ-σαν-νά.

3. Ἂς φανῇ, Θεέ, τὸ φῶς σου κ'εἰς ἡμᾶς μικρὰ παιδία, ἂς ἐγείρῃ ἡ πρωΐα τὸν κοιμώμενόν μας νοῦν. Καὶ ἡ ἔγερσίς μας ᾆσμα διαρκὲς πρὸς σὲ θὰ στείλῃ, καὶ τὰ νεαρά μας χείλη [:διαρκῶς θὰ σὲ ὑμνοῦν:].

188. Τὸ ἄνθος.

3. [:Μικρὸ λουλοῦδι ἀνθοῦσ' ἐκεῖ:] [: Καὶ χάριν εἶχε :] [: μαγευτική :].

4. [:Σὰν 'μάτι ἔλαμπε γαλανό:] [: Σὰν ἄστρο ἦτον :] [: στὸν οὐρανό :].

5. Ἅπλωσα χέρι εἰς τὸν ἀνθό:] [:Ἄχ, μὴ μὲ κόφτης:] [: θὰ μαρανθῶ ! :].

6. [: Λέει τὸ λουλοῦδι καὶ 'τροπαλή:] [:ἔσκυψε κάτω:] [: τὴν κεφαλή :].

7. [:«Μαζή μου ἔλα, πάντα ν' ἀνθῇς,:] [: ἀφοῦ δὲν θέλῃς :] [: νὰ μαρανθῇς :].

8. [: Εἶπα, καὶ παίρνω τ'ἄνθος μαζή :] [μ'ὅλη τὴ ρίζα:] ...... [: κι'ἀκόμη ζῇ :].

189. *Εἰς τὴν σελήνην.*

3. Νὰ φαίνωμαι τὸ βράδυ, νὰ σβύνω τὸ πρωΐ [: νὰ βρίσκω στὸ σκοτάδι δροσοῦλα καὶ πνοή :].

4. Χρυσὸ λαμπρὸ φανάρι στὸν μαῦρον οὐρανό, [:καὶ τοῦ βοσκοῦ λυχνάρι ἐπάνω στὸ βουνό :].

5. Παρηγοριὰ νὰ χύνω σ'ἐκεῖνον ποῦ πονεῖ [: καὶ σύντροφος νὰ γείνω σ'ἐκεῖνον π'ἀγρυπνεῖ :].

6. Νὰ φέγγω στὸ κρεββάτι ποῦ μένει σκοτεινό, [: καὶ τοῦ φτωχοῦ τὸ μάτι γλυκὰ νὰ τὸ σφαλνῶ :].

7. Αὐτά, γλυκὸ φεγγάρι, αὐτὰ ἐπιθυμῶ! [:Μὰ ἔχεις σὺ τὴ χάρι, φεγγάρι μου χλωμό :].

190. Ἡ ἀγάπη τῆς πατρίδος.

Μετρίως

1. Δὲν πο -θῶ νὰ εὐτυ-χή-σω, δὲν ποθῶ νὰ δοξα-
2. Ναί, πα-τρίς, μὰ τ'ὄνομά σου, σὲ ὀμνύ-ω, τὸ γλυ-

σθῶ. Σὺ Ἑλλὰς νὰ εὐ-τυ-χήσῃς καὶ νὰ δοξασθῇς, πο-
κύ. Ἔ-σο ἔν-δοξος, μεγά-λη κ'ἐ - γὼ τί- πο-τε, ἀρ-

θῶ, καὶ νὰ δο-ξα-σθῇς πο - θῶ.
κεῖ, κ'ἐ - γὼ τί-πο - τε, ἀρ - κεῖ.

3. Κόνις σου ἂς ἦμαι μόνον, κ'ἕκαστος ἂς μὲ πατῇ, φθάνει, ἕκαστος ἐμπρός σου [:κύπτων νὰ γονυπετῇ:].

4. Νὺξ ἐγώ, πατρίς. ἂς ἦμαι, καὶ σὺ ἄστρον φαεινόν, εἰς τὴν γῆν ἐγὼ σκοτία, [:καὶ σὺ φῶς τῶν οὐρανῶν:].

5. Τοῦ φωτός σου θὰ μὲ φέγγῃ μί'ἀκτὶς μαγευτική. Μήτηρ μου θὰ ἦσαι φθάνει. [:Τέκνον σου ἐγώ, ἀρκεῖ:].

6. Δὲν ποθῶ νὰ εὐτυχήσω, δὲν ποθῶ νὰ δοξασθῶ, σὺ νὰ εὐτυχήσῃς, θέλω, [σὺ νὰ δοξασθῇς, ποθῶ :].

191. Προσευχή.

Σοβαρῶς — Fink

3. Σὲ ψάλλουσιν ἐν συντριβῇ γλῶσσ᾽εὐλογοῦσαι περισσαί·
[: Ὡς λίβανος ἂς ἀναβῇ, Θεέ, τὸ ᾆσμά των πρὸς σέ :].

192. Ἐμβατήριον.

1. Ἐμπρός! κροτεῖ τὸ τύμπανον κ' ἡ σάλπιγξ ἀντηχεῖ, ἐμ-
2. Ἐμπρός! ὁ πόλεμος αὐτὸς εἶν' ἱ-ε-ρὸς ἀγὼν καὶ

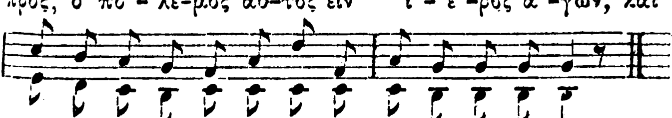
πρός! ἡ μάχη ἤρχισε, τὸ βῆμά μας ταχύ. Μυρίζει ἡ πυρῖτις, ἡ
τὸν κρατύνει ὁ Θε-ὸς ἐξ ὕψους εὐλογῶν. Ἂν ἦνε οἱ ἐχθροί μας πλει-

σφαῖρ' ἀντιλαλεῖ κ' ἡ βροντερὰ φωνή της εἰς μάχην μᾶς καλεῖ. Ἐμ-
ό-τε-ροι ἡ-μῶν, εἶν ὁ Θεὸς μα-ζή μας μαζή μας πολεμῶν. Ἐμ-

πρός! κροτεῖ τὸ τύμπα-νον κ' ἡ σάλπιγξ ἀν-τη-χεῖ, ἐμ-
πρός, ὁ πό-λε-μος αὐ-τὸς εἶν' ἱ-ε-ρὸς ἀ-γών, καὶ

πρός! ἡ μά-χη ἤρ-χι-σε, τὸ βῆμά μας τα-χύ!
τὸν κρα-τύ-νει ὁ Θε-ὸς ἐξ ὕψους εὐ-λο-γῶν.

3. Τοῦ νικητοῦ ἡ κεφαλὴ μὲ δάφνην θὰ στεφθῇ, καὶ ὅπου πέσῃ ὁ πεσὼν μνημεῖον θὰ στηθῇ. Καθεὶς ἂς πολεμήσῃ ὡς γίγας, ὡς τιτάν, ἂς πέσ' ἢ ἂς νικήσῃ, ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τάν. Ἐμπρός! κροτεῖ τὸ τύμπανον, κ' ἡ σάλπιγξ ἀντηχεῖ· ἐμπρός! ἡ μάχη ἤρχισε, τὸ βῆμά μας ταχύ!

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ πέμπτον τοῦτο μέρος, περιέχον 31 ᾄσματα, τιμᾶται λεπτ. 40.

ΝΕΑ

ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Ϛ'.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1884

193. Ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ἐλπίς.

Ἀργῶς

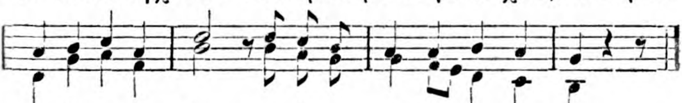
Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Κι'ἂν δὲν μοῦ μείν'ἐν-τὸς τοῦ κό-σμου, ποῦ ν'ἀκουμ-
2. Εἶν' ὁ Θε - ὸς, ποῦ μ'ἔχει πλά - σει τὸ χέ-ρι

βή-σω, νὰ στα-θῶ, ἐκεῖ'ψη-λὰ εἶν' ὁ Θε-ός μου· πῶς ἠμπο-
του τὸ σπλαγχνικό. Δὲν ἠμπο-ρεῖ νὰ μὲ ξε-χάσῃ καὶ νὰ μ'ἀ-

ρῶ ν'ἀπελπι - σθῶ ; πῶς ἠμπο -ρῶ ν'ἀπελπι - σθῶ ;
φή-σῃ νηστι - κό, καὶ νὰ μ'ἀ-φή-σῃ νη -στι - κό.

3. Φαιδρὰ 'ς τὰ δάσ' ὀλογυρίζουν τοῦ οὐρανοῦ τὰ πετεινά. Ποτὲ δὲν σπείρουν, δὲν θερίζουν, [: κι' ὅμως κανένα δὲν πεινᾷ. :]

4. Μέσ' 'ς τὰ λειβάδι' ἀνθοὶ καὶ κρῖνοι δὲν ἔμαθον ὑφαντική, κι' ὅμως ὁ Πλάστης τοὺς ἐνδύνει [: μὲ μιὰ στολὴ βασιλική :].

5. Κ' ἐμὲ λοιπὸν ἐντὸς τοῦ κόσμου μικρὸ παιδὶ καὶ ὀρφανό, θὰ μὲ φωτίσ' ὁ Πλαστουργός μου, [: ποῦ κατοικεῖ 'ς τὸν οὐρανό. :]

Σ. Μ. Βιζυηνός.

194. Ὁ ἥλιος.

Μετρίως — H. G. Nägeli.

1. Ὅταν βα-σι-λεύ - ῃς, ἥ - λι-ε χρυ - σέ,

πόσον μὲ μα-γεύ-εις, χαίρω βλέπων σε. Τί λαμπρὸν ἡ

δύ - σις! καὶ παιδὶ μι - κρὸν μ᾽ἔ-τερ-πεν ἐ-
Τὶ λαμπρὸν ἡ δύ - σις καὶ παιδὶ μικρὸν μ᾽ἔτερπεν ἐ-

πί-σης, μ᾽ἔ -τερπε φαι- δρόν.

2. Καὶ εἰς ἡλικίαν τὴν νεανικὴν μ᾽ἔδιδε γλυκεῖαν αὐτὴ ἡδονήν· μὲ τὸν νοῦν μου ὅλον πλήρης θαυμασμοῦ ἔβλεπον τὸν θόλον τότε τ᾽οὐρανοῦ.

Ἀγ. Βλάχος.

195. Ὁ ἀποχαιρετισμός.

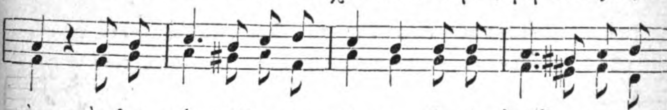
Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Μ᾽ἀ-νοι-ξιά-τικα λου-λούδια, μυ-ρω-μέ-να, δροσε-
2. Τοῦ Μαρτιοῦ τὰ χελι- δό-νια μὲ τὰ μαῦρά του φτε-

ρά, μὲ παι-γνί-δια, μὲ τραγού-δια, μὲ φω-ναῖς καὶ μὲ χα-
ρὰ ἦλθαν κ'ἔ-διωξαν τὰ χιό-νια καὶ μᾶς φέρνουν ζωη-

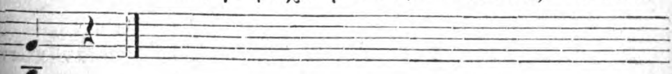
ρὰ τὸν λευ-κό-μαλλο χει-μῶ-να ἄς τὸν διώξω-μεν καὶ
ρὰ τόσα γιούλια, τόσα ρό -δα, καὶ τῆς αὔρας ἡ πνο-

πά -λι καὶ κα-θείς μας ἄς τοῦ ψάλῃ «'Στὸ καλό, 'στὸ κα-
ὴ ξά-να -φέρ -νει τὴ ζω - ή.

λό, 'στὸ κα - λό, γέ-ρο χει-μῶ-να, 'στὸ κα-λό, στὸ κα-

λό.

3. Οἱ ἀγροὶ ὅλοι φοροῦνε καταπράσινη στολή· καὶ στοὺς κήπους, ποῦ ἀνθοῦνε, κελαδεῖ κάθε πουλί. Ὅλ' ἡ φύσις λουλουδίζει καὶ φωνάζουν τὰ παιδιὰ μὲ χαρούμενη καρδιά: «'Σ τὸ καλό κτλ.»

4. Κι' ὅταν θὰ γυρίσῃς πάλι, ἂν καὶ γέρος, θὰ χαρῇς, γιατὶ ἴσως πιὸ μεγάλη τὴν Ἑλλάδα μας θὰ βρῇς. Τώρα ὅμως, κὺρ χειμῶνα, σύρε, σύρε στὴ δουλειά σου γιατὶ πέρασ' ἡ σειρά σου. 'Στὸ καλό κτλ.

Ἰω. Πολέμης.

196. Ἡ αὐγή.

Μετρίως

Fr. Schubert

1. Ὡ-ραί-α ἀ-να-τέλ-λει καὶ πά-λιν ἡ αὐ-
2. Ἀ-κού-ε-τε πῶς ψάλλει φαι-δρά των ἡ φω-

γή, καὶ φῶς γλυκὺ μᾶς στέλλει καὶ μει-δι-ᾷ ἡ
νή, τῆς φύ-σε-ως τὰ κάλ-λη καὶ τὸν Θε-ὸν ὑ-

γῆ. Σι-γά, σιγὰ ῥο-δί-ζουν αἱ ἄ-κραι τῶν βου-
μνεῖ. Ἐ-κεῖ-νος τὰ κοι-μί-ζει ὡς τρυ-φερὰ τρο-

νῶν, καὶ εὔ-θυ-μα ὀρ-θρί-ζουν τὰ σμή-νη τῶν πτη-
φός, ἐ-κεῖ-νος τ' ἀφυ-πνί-ζει μὲ δρό-σον καὶ μὲ

νῶν, τὰ σμή-νη τῶν πτη-νῶν.
φῶς, μὲ δρό-σον καὶ μὲ φῶς.

Ἀγγ. Βλάχος.

197. Τὸ δάσος.

'Ηλ. Ταντταλίδης.

198. Τὸ λαγουδάκι.

Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός

3. Λαγουδάκι [:ξεπετᾶ:], νὰ κρυφθῇ [:μέσ' στὰ σπαρτά :], μὰ ἡ σφαῖρα [: σφυρικτὴ :] τοῦ διαβάζει [: μέσ' στ'αὐτί· :] «[: Πέσε λαγουδάκι :].»

4. Μόλις ἔπεσ' [:ὁ λαγός:], τὸν ἁρπάζ' [:ὁ κυνηγός:], 'στὸ τουφέκι [: τὸν κρεμᾷ :] καὶ νὰ ψάλλῃ [: ἀρχινᾷ :] «[:Πάρτε λαγουδάκι:].»

5. Ἄχ ! λαγέ μου [:δυστυχῆ:], ἐὰν εἶχες [:προσοχή:], ἠμποροῦσε [:τώρα δὰ:] ὁ σκληρὸς νὰ [:τραγουδᾷ:] «[:Πάρτε λαγουδάκι ; :]»

Γ. Μ. Βιζυηνός.

199. Τὰ ἄνθη.

J. A. Miller

3. Ἔβγα φεγγαράκι, ἄστρων βασιλῆα, [: στεῖλ' ὀλίγον φῶς σου 'στ' ἄνθη συντροφιά. :]

4. Ψάλλετε, ἀηδόνια, ᾄσματα τερπνά, [: νανουρίσατέ μου τ' ἄνθη μου γλυκά. :]

Ε. Κονιδάρης.

200. Προσευχή.

Μετρίως

Δημ. γερμ. μελῳδ.

'Αλ. Κατακουζηνός.

201. Δέησις πρὸς τὸν Θεόν.

..ετρίως — 'Αλ. Κατακουζηνός

2, Ἔσο, Πλάστα, βοηθός, ὁ καλὸς καὶ ἀγαθὸς [: ἐνισχύων τοὺς δειλοὺς εἰς τοὺς κόπους τοὺς καλούς.:]

3. Ἄκουσόν μου τοῦ παιδὸς κ' εὐμενὴς τὴν χάριν δός, [:ἥτις εἰς τὴν ἀρετὴν ὁδηγεῖ τὸν μαθητήν:].

4. Δὸς χαρὰν, χαρᾶς πηγή, εἰς τὸν,ὅστις δὲν ἀργεῖ, [:ὁδηγῶν ἡμᾶς σοφῶς πρὸς παιδείαν καὶ πρὸς φῶς. :]

'Αλ. Κατακουζηνός.

202. Ὁ Εὐαγγελισμός.

Μετρίως

Ἀλ. Κατακουζηνός

(ἀκολουθεῖ ὀπίσω)

Ἀλ. Κατακουζηνός.

203. *Τὸ τρίχρουν ἴον.*

M. Hauptamann

1. Δέ-τε, δέτ' έ-κεῖ τὸ ἴ - ον ὑ-πο-
2. Εἰς τὸ χῶ -μα τὴν ζω - ήν του χρε-ω-

κά-τω ςὴν σκι -ά, τρίχρουν δρο-σερὸν τὸ ἴ - ον πό-σην
στεῖ καὶ ςὴν δροσιά, στὸν Θε-ὸν τὴν ὕ-παρξίν του κ'εἰς τὸ

χύ -νει εὐω - διά. Πέντε φύλλα τ'ἄνθος ἔ -χει, δυὸ λευ-
φῶς τὴν φορε -σιά. Δέ-τε τί ὡ-ραῖον ἴ - ον, μὴ τὸ

κά δυὸ κυ -α - νά, κ'ἕ-να κί-τρι -νο ἐ-
κό - ψη-τε, παι - διά! Πῶς στολι - ζει τὸ πε-

ξέ - χει μὲ στο-λί -δια με -λα - νά.
δί - ον, πῶς εὐ-φραίνει τὴν καρ - διά.

Γ. Α. Κουντούρης

204. Ἡ βάτος.

Μετρίως

Fr. Schubert

1. Στὴν ἀνθι-σμένη βά -το, στὴν πρά-σινη φρα-
2. Μὲ εἶπ'«ἔχω ἀγ-κά - θι, μόν' πέρ-να 'στάνοι-

γή, λου-λοῦ-δι μυρω-δά -το ἐ - στό - λι - σε τὴν
κτά· κἄποιος 'μπορεῖ νὰ πά -θῃ καὶ θὰ πο - νῇ φρι-

γῆ· πλη - σί - α-σα, καὶ τό-σο μ'ἐ -φάνη θαυ-μα-
κτά.» Τὸ ἔ - λε-γε κ'ἔ - γέ-λα, κι'ὡς εἶ-χε μὲ φα-

στό, ποῦ θέ-λησσα ν'ἀπλώ -σω καὶ νὰ τὸ μυ - ρι-
νῇ, τὸ νεῦμα ἔ-λεγ' ἔ - λα, καὶ φεύ -γα ἡ φω-

σθῶ, ποῦ θέ-λησα ν'ά -πλώ-σω καὶ νὰ τὸ μυρι-σθῶ.
νή, τὸ νεῦ-μα ἔ- λεγ' ἔ-λα, καὶ φεῦ-γα, ἡ φωνή.

3. Τὸν δρόμο μου δὲν πῆρα, μόν' ἔρχομαι κοντά, καὶ γιὰ κακή μου μοῖρα φαρμάκι μὲ κεντᾷ. Ἄνθος κακὸ στὰ βάθη τρυπᾷς, τὰ σωθικά! [: ἢ πέταξε τ' ἀγκάθι, ἢ μὴ γελᾷς γλυκά. :]

Ἀλ. Ῥαγκαβῆς.

205. *Τὰ πουλάκια.*

W. A. Mozart

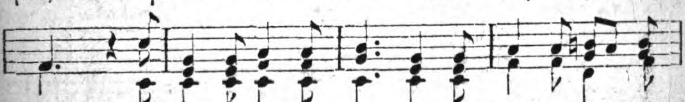
Μετρίως

1. Τῆς ἐ-ξοχῆς που-λά-κια, ὡ-ραῖ-α, ζω - η-
2. Ὢ! πῶς ἐ-πι-θυ-μοῦ-σα! πουλά-κια ζω - η-

ρά, 'ςτοῦ δένδρου τὰ κλα-δά - κια πε - τᾶ - τε μιὰ χα-
ρά, κ' ἐ -γὼ νὰ ἐ-πε - τοῦ - σα 'ςτοὺς ὤ-μους μὲ πτε-

ρά, καὶ χαί-ρεσθε τὴν φύ - σιν, τὸν εὔ-μορφον και-
ρά, εἰς πρά-σινον κλα -δά - κι νὰ παί-ζω ἀν - θη-

ρὸν καὶ πί-νε-τε 'ςτὴν βρύσιν νε-ρά-κι δρο-σε-ρόν.
ρὸ, κ' ἐ-γὼ σὰν τὸ πουλά -κι τὴν φύ-σιν νὰ χα-ρῶ.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

206. Ἆσμα τῆς ἀνοίξεως.

F. A. Schulz

3. Μοσχοβολεῖ [: ἡδύοσμος :], βασιλικὸς μυρίζει, [: εἰς τὸν ἀέρα [: φέρεται :] καὶ τὸν ἀρωματίζει :].

4. Ὁ οὐρανὸς [: ἐγέλασεν :], ἡ θάλασσα ἐχάρη, [:φαιδρότης θεία[: πρόδηλος :], εἰς ὅλα ἐνεσπάρη :].

207. Ἆσμα νοσταλγοῦντος.

Ἀργῶς

μελῳδία ἰρλανδική

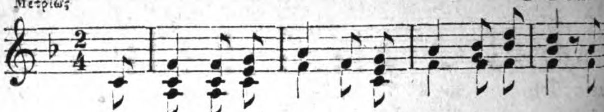

Ἀλ. Κατακουζηνός.

208. Ἡ χαρά.

C. Pax.

Μετρίως

1. Ζη -τῶ τὴν χα-ρὰν πότ' ἐ -δῶ, ποτ' ἐ-κεῖ· ποῦ
2. Εἰς βά-θη ἐ - πῆ-γα κοι -λά-δων ζητῶν· τὸν

εἶ-ναι, εἰ -πέ- τε μοι, ποῦ κα-τοικεῖ ; Δὲν εἶ-ναι εἰς
ρύ -α-κα εἶ -δα ποῦ πί -πτει κροτῶν, καὶ παί-ζει καὶ

λόφους κ' εἰς ὄρ' ὑ-ψη-λά· εἰ - πέ-τε μοι, ποῦ ἡ μορ-
σύ -ρει νε -ρὰ καθα - ρά, μα - ζῆ των δὲν ἔ -παι-ζε

φή της γε-λᾷ; Εἰ-πέ - τε μοι, ποῦ ἡ μορφή της γελᾷ;
πλὴν ἡ χα-ρά, μα-ζῆ των δὲν ἔ-παιζε πλὴν ἡ χαρά.

3. Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς σκιὰς τῶν δασῶν· ἐγέλων τὰ φῶτα ἀστέρων χρυσῶν, πτηνὸν ἐκελάδ' εἰς μυρσίνην χλωράν, [: πλὴν ἔψαλλε θρήνους καὶ ὄχι χαράν :].

4. Ἐζήτησ' αὐτὴν εἰς εὐθύμους χορούς, εἰς δείπνων θαλάμους λαμπροὺς κ' ἠχηρούς, εἰς φῶτα καὶ σκεύη χρυσᾶ κι' ἀργυρᾶ, [: πλὴν οὔτ' εἰς αὐτὰ δὲν εὑρέθ' ἡ χαρά :].

5. Τὴν ἔφθασα τέλος, τὴν εὗρον μακράν, μακρὰν εἰς χωρίου κοιλάδα μικράν. Τριγύρω της εἶχε παιδί' ἀρκετά [: κ' ἐπήδα μ' ἐκεῖνα κ' ἐγέλα μ' αὐτά :].

6. Ποῦ εἶσθε, καλοὶ παιδικοί μου καιροί ! ἐφώναξα τότε μὲ στῆθος βαρύ. Πλὴν μόλις τὴν εἶδα, πετᾷ ἡ χαρά [:καὶ αὐτ' ἦν ἡ πρώτη κ' ἐσχάτη φορά :].

'Αλ. 'Ραγκαβῆς.

209. Καλοκαιρία.

3. Χωρὶς νεφέλης κυανοὶ [:τερπνοὶ προσβλέπουν οὐρανοί:]
4. Εἰς κήπους, δάση καὶ βουνὰ [: τὸν Πλάστην ψάλλουν τὰ πτηνά :].

'Αλ. Κατακουζηνός.

210. Νοσταλγία.

L. v. Beethoven

3. Τῶν φιλτάτων στερημένη εἰς τὴν ξένην περπατεῖς, ὦ ψυχή μου, τί σοῦ μένει [: ἢ ἀπαύστως νὰ θρηνῇς; :]

4. Θρήνει, θρήνει ἕως ὅτου νἄλθ᾿ ἡ ὥρα ἡ καλὴ νὰ πατήσω ἐκεῖ, ὅπου [: τῆς πατρίδος μου ἡ γῆ :].

5. Τοὺς γονεῖς μου νὰ φιλήσω, φίλους μου καὶ ἀδελφούς, εἰς τοὺς λόφους νὰ πηδήσω, [: νὰ χορεύσω ᾿ς τοὺς ἀγρούς :].

Ε. Κονιδάρης.

211. Τὸ πρωϊνὸν ᾆσμα.

Μετρίως

R. Schumann

1. Ἡ χρυσαυγὴς ἀ - να -το -λὴ τον
2. Σκορ-πά-ει μύ -ρα κι 'εὐ -ω-διὰ τὸ

οὐρα-νὸν ῥο - δί-ζει· ὁ ἥ-λι -ος φω -τοβο-λεῖ· λαμ-
κά-θε λουλου -δά - κι καὶ παί-ζει μέ-σα 'ςτὰ κλαδιὰ τὸ

πρὰ ἡμέρ'ἀρ -χί-ζει· ὁ ἥ -λι-ος φω - το-βολεῖ· λαμ-
ἥ -συχ'ἀ-ε - ρά -κι· καὶ παί-ζει μέ-σα 'ςτὰ κλαδιὰ τὸ

πρὰ ἡ -μέρ'ἀρ -χί - ζει, ἡμέρ'ἀρ - χί - ζει.
ἥ - συχ' ἀ -ε - ρά - κι, τὸ ἀ -ε - ρά - κι.

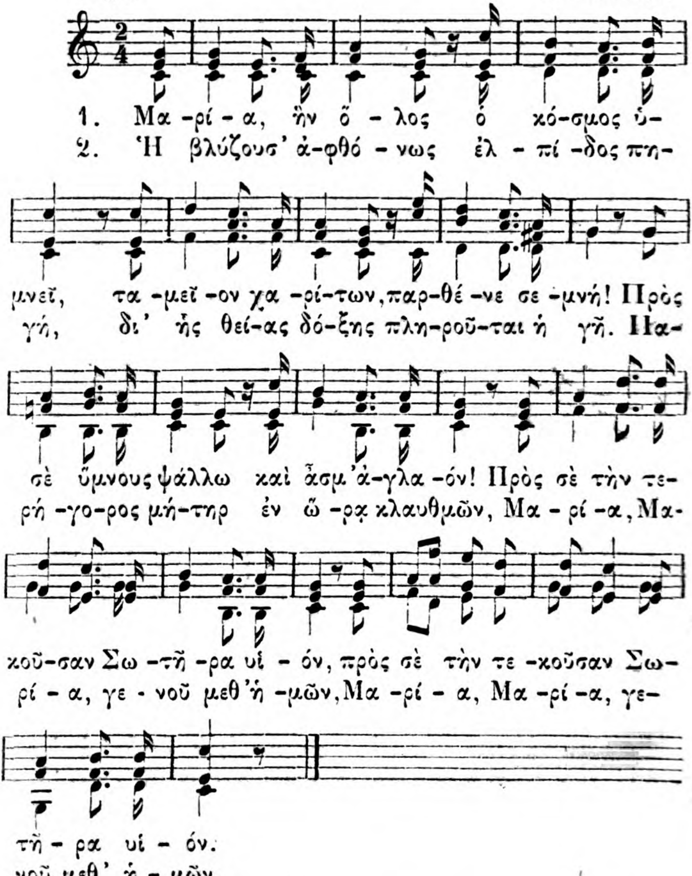
3. Καὶ τὰ πουλιὰ φαιδρὰ πετοῦν 'ςτὰ δένδρ' ἀπ' τὴ φωλεά των [: καὶ τὴν αὐγοῦλα χαιρετοῦν μὲ τὸ [: κελάδημά των :].

4. Κ' ἐγώ, ὡσὰν παιδὶ καλό, μὲ τὴν ἁγνὴ ψυχή μου, [: ἀντὶ τραγοῦδι πρωϊνὸ θὰ πῶ [: τὴν προσευχή μου :].

Α. Γ. Η.

212. *Εἰς τὴν Παναγίαν.*

Ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

Ἀλ. Κατακουζηνός.

213. Τὸ τριαντάφυλλον.

Μετρίως

H. Verner

3. Ξεκαρδίζεται, γελᾷ τὸ τρελλὸ παιδάκι· τὸ τραβᾷ, τὸ ξεκολλᾷ!! Τί ἀγκάθια, τί πολλὰ 'ς τὸ μικρὸ χεράκι! Ἄχ! κακὸ τριαντάφυλλο, ἄχ! τριανταφυλλάκι.

Ἀγγ. Βλάχος.

214. *’Αποχαιρετισμός.*

W. A. Mozart

Μετρίως

1. Ἔξ ’ἀπ ’τὸ κλουβί σου πέ-τα-ξε, που-
2. Πέ-ταξε που-λά-κι, πειὰ δὲν σὲ κρα-

λί, τὸ παληὸ κλα-δί σου πά-λι σὲ κα-λεῖ.
τῶ, μ’ ἕ-να μου φι-λά-κι σ’ ἀποχαιρε-τῶ·

καὶ ἡ γῆ ντυ-μέ-νη χλό-ης φο-ρε-σιὰ
’λευ-θεριᾶς ἀ-γέ-ρι σὲ γλυ-κο-φι-λεῖ,

χορός

πάλιν σὲ προσμέ-νει ἔ-ξω ’ςὴ δρο-σιά.
τὸ πιστό σου ταῖ-ρι ἔ-ξω σὲ κα-λεῖ.

3. Σὲ ζητ’ ἡ μαμά σου πέρα ’στὸ κλαδί, τὴν ἐλευθεριά σου γλυκοκελαϊδεῖ, μὲ χαρὰ ἀνοίγεις τὰ φτερά, τρελλό· μακρυὰ θὰ φύγῃς· χαῖρε, στὸ καλό!

’Ιω. Πολέμης.

215. Τὸ ἆσμα τοῦ Μαΐου.

M. Hauptmann

3. Μὲ τ' ἄνθη σου 'ποῦ στόλισες καὶ κάμπους καὶ βουνά, πῶς παίζουνε οἱ ζέφυροι [: σὲ χόρτα τρυφερά :].

4. Καὶ παίζοντες σκορπίζουνε χιλιάδες μυρωδιαῖς καὶ ψιθυρίζουν μ' ἄπειραις [. φωναῖς των μυστικαῖς :].

5. Κάθε ψυχὴ ἀγάλλεται, κάθε καρδιὰ γελᾷ, κι' ὁ οὐρανὸς χαρούμενος [: γελᾷ κι' αὐτὸς γλυκά:].

Ε. Κονιδάρης.

216. Ἄνοιξις καὶ πασχαλιά.

Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός

2. Οὔτε ψύχρα, οὔτε ζέστη· ἔτους ὥρα ποθητή.
[: Καὶ μ'αὐτήν: «Χριστὸς ἀνέστη» καὶ μεγάλη ἑορτή:]

3. Κόψατε λουλούδια νέα· δότε, λάβετε φιλιά·
[: Τί ὀνόματα ὡραῖα «ἄνοιξις καὶ πασχαλιά! :]

Ἀλ. Κατακουζηνός.

217. Ἐαρινὴ ἑσπέρα.

Μετρίως

S. H. Himmel

2. Σ' ἡμᾶς εἶν' ἡ δρόσος σου λήθη. Μ' αὐτὴν λησμονοῦμεν ἡμεῖς. Δεινῶν ψυχικῶν μας τὰ πλήθη [: καὶ καῦσιν ἡμέρας θερμῆς.

3. Ὢ! χαῖρε, ἑσπέρα. Μοιράζεις τερπνὰς ἀναπαύσεις 'ς τὴν γῆν· κ' ἡσύχως τὸν νοῦν ἑτοιμάζεις [: εἰς ὕπνου ἁγίαν σιγήν. :]

Δ. Βικέλας.

218. *Νὺξ καὶ χειμών.*

Μετρίως

'Αλ. Κατακουζηνός

2. Ὅμως, ὅσον καὶ ἂν φθάσῃ [: μαῦρον σκότος νὰ σκεπάσῃ :] πόλεις, δάση καὶ βουνά. Φῶς ἡμέρας θ' ἀνατείλῃ [: καὶ ὁ ἥλιος θὰ στείλῃ :] [: τὰς ἀκτῖνάς του ξανά :].

3. Ἔφυγε τὸ χελιδόνι· [: ψύχρα τὰ νερὰ παγόνει :] χιόνι πίπτει καὶ βροχή. Κλαί'ἡ φύσις, μαραμμένη [: καὶ χωρὶς λουλούδια μένει :] [: λυπημέν' ἡ ἐξοχή :].

4. Πλὴν ἡ ἐξοχὴ ἂν μένῃ [:τὸν χειμῶνα μαραμμένη :] ἂν παγόνουν τὰ νερά, πάλιν ἄνοιξις θὰ φθάσῃ [:καὶ ἡ φύσις θὰ γελάσῃ :] [: χαροπὴ καὶ ζωηρά :].

'Αλ. Κατακουζηνός.

Παρατήρησις. — Τὸ ὑπ' ἀριθ. 194 ᾆσμα : «Ὅταν βασιλεύῃς ἥλιε χρυσέ,» δὲν εἶναι ποίησις τοῦ κ. 'Αγ. Βλάχου.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ ἕκτον τοῦτο μέρος, περιέχον 26 ᾄσματα, τιμᾶται λεπτ. 40.

ΝΕΑ
ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Ζ′.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1885

219. Πρωΐα.

Μετρίως — 'Αλ. Κατακουζηνός

3. 'Εξύπνησε καὶ τὸ παιδί· τὸ ἔργον ἑτοιμάζει.
Πλὴν πρῶτ' ἀρχίζει, τραγουδεῖ, καὶ τὸν Θεὸν δοξάζει.

'Αλ. Κατακουζηνός.

220. Τὸ φθινόπωρον.

P. Abt.

3. Ὅταν μέν' ἡ ἐξοχὴ ἐρημία μοναχή, κ' ἡ βαρκούλα τραβικτή, κείτετ' ἔξω στὴν ἀκτή [: ἡ καρδιὰ ῥωτᾷ κτλ. :]
4. Στῆθος, τί καρδιοκτυπᾷς; Μὲ καιρὸν καὶ σὺ θὰ πᾷς,
ὅλα κι' ὅλοι θὰ χαθοῦν, πλὴν ξανὰ θ' ἀνταμωθοῦν;
[: Μὴ καρδιὰ 'ρωτᾷς βαριά :] ἡ ζωὴ θ' ἀναφανῇ.
Ὁ χωρισμός, ὁ χωρισμός, ἄχ! ὁ χωρισμὸς πονεῖ.

Ἠλ. Ταντaλίδης.

221. Ἡ ὡραιότης τῆς φύσεως.

Ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός.

σί - αν ἐποί- η-σε τὴν γῆν, ἐ-ποί - η-σε τὴν γῆν.
δά - ση,κοι-λάδας καὶδρυμούς, κοι-λά-δας καὶ δρυ-μούς;

3. Τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων κοσμεῖ χιὼν λευκή,
[: τῶν δένδρων, τῶν ἀνθέων ἡ ὄψις θελκτική :].
4. Ἀνατολὴ καὶ δύσις, ἀστέρες εὐλαμπεῖς,
[: Εἰκὼν λαμπρὰ ἐπίσης καὶ μεγαλοπρεπής :].

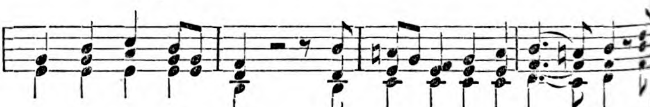
Ἀλ. Κατακουζηνός.

222. Φιλοστοργία.

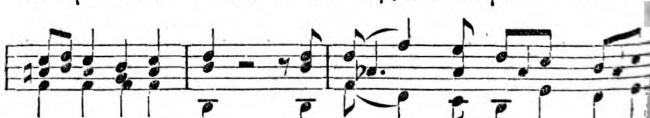
Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός.

1. Πε -τᾷς πε-ρι-στε - ρά - κι στὸν
2. Νο - μί - ζω πῶς δὲν εἶ - σαι πο-

κῆ-πον,ςὴν αὐ - λή, δὲν βλέ-πεις τὸ γερά - κι τὸ
λὺ προ-σε-κτι - κόν. Πε - τᾷς καὶ δὲν φοβεῖ -σαι θὰ

ἄ-γρι-ον που-λί; δὲν βλέ - πεις τὸ γε-
σ'εὕ-ρῃ τὸ κα-κόν, πε -τᾷς καὶ δὲν φο-

ρά - κι τὸ ἄ -γρι-ον που - λί ;
βεῖ - σαι·θὰ σ'εὕ-ρῃ τὸ κα - κόν.

3. Φοβοῦμαι καὶ προσέχω, πλὴν μὲ κρατεῖ δουλειά· [: πουλάκια δύο ἔχω μικρὰ εἰς τὴν φωλιά :].

4. Ἀνοίγω τὰ πτερά μου καὶ πρόθυμον πετῶ, [: καὶ φέρνω στὰ μικρά μου νερὸ καὶ φαγητό :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

223. *Σωφροσύνη.*

Ζωηρῶς

1. Θά-λασσα ῥό-θη-σον, ἄ - νε-με πνεῦ - σον·
2. Αὔ -ρι-ον σύν-νε-φα θὰ 'ξαπλω - θῶ - σι

τἄνθη τοῦ βί-ου σου, ἄνθρωπε, δρέ - ψον· πρό -λα -βε
τἄστρα τὰ λάμποντα θὰ σκοτι-σθῶ - σι· ξεύ - ρεις τὸ

σή - μερον, τρέ-χει τ... ...ς· πρὶν φύ -γη
μέλ -λον σου, τί θὰ ε... ...ς; Τὸν βί - ον.

αὔ - ρι -ον, νὰ τὸν χα - ρῇς.
πρό -λα -βε νὰ τὸν χα - ρῇς.

3. Εὔελπις σύμπλεκε μὲ τὰς στιγμάς σου τὴν ἀγαθότητα, τὰς ἀρετάς σου. Ἂν ἦσαι φρόνιμος κ' ἐπιμελής, [:τότε τὸν βίον σου θὰ τὸν χαρῇς :].

4. Πρὸς τὸν Πανάγαθον τ' ὄμμα στραμμένον τ' ἄνθος σὺ πότιζε τὸ μαραμένον. Χρόνον τὸν φεύγοντα μὴ φοβηθῇς, [: τὸν βίον σήμερον ὅπως χαρῇς :].

Ν. Καλογερόπουλος.

224. Ἡ ἄνοιξις.

Μετρίως

Fr. Silcher

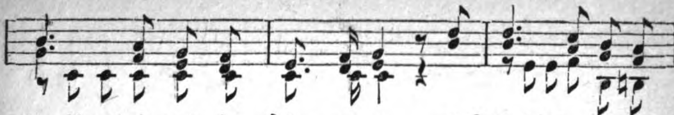
1. Ἡ γλυ - κυτά-τη ἄ - νοι-ξι μὲ
2. Τὰ λου- λουδάκια βά - φονται, τὰ

τ' ἄν-θη ςο-λι -σμέ - νη, ῥο - δο - στε-φα-νω-
πλά-για χρωμα -τί - ζουν, κ' ἡ - δο - νι-καῖς φω-

μέ - νη τὴ γῆ γλυ-κο-τη - ράει κ' ἡ
τί - ζουν ἡ δρο - σε-ραῖς αὐ-γαῖς. Στ' ἁ-

3. Στοὺς κάμπους πλούσια κι᾽ ἄκοπα σὲ πράσινα λιβάδια
τὰ ζωντανὰ κοπάδια βελάζουν καὶ πηδᾷν·
κι᾽ ὁ νιὸς βοσκὸς χαρούμενος φυσῶντας τὴ φλογέρα
[: γεμίζει τὸν ἀέρα μὲ τραγουδιῶν φωναῖς. :]

Ι. Βηλαρᾶς.

225. Εἰς τὸν χειμῶνα.

Μετρίως

Ἀλ. Κατακουζηνός

ἄ -νοι-ξις φθά -νει, χλό-η βλαστά -νει, θάλ-λει τὸ
δά - σος καὶ ὁ λει - μών, θάλ -λει τὸ
δά -σος, θάλ-λει τὸ δά - σος, θά-λει τὸ
δά - σος καὶ ὁ λει - μών. Φεύ-γεις καὶ
λάμπουν οἱ οὐ-ρα - νοί, φθά-νει θερ-μό-της,
φθά-νει φαι - δρό-της, αὔ-ρα εὐ -φραί - νει
ἐ - α - ρι - νή, αὔ-ρα εὐφραί - νει

ἐ - α - ρι - νή, αὔ-ρα εὐ -φραί - νει
ἐ - α -ρι - νή. Ὕ-πα -γε, φύ - γε,
ὥ-ρα κα - λή, καὶ ἂν ξε -χά -σῃς, πά-λιν νὰ
φθά- σῃς, δὲν μᾶς πικραί - νεις τό-σον πο -λύ,
δὲν μᾶς πικραί-νεις, δὲν μᾶς πι-κραί-νεις, δὲν μᾶς πι-
κραί - νεις τό -σον πο - λύ. Ὕπα-γε, φύ - γε
f
p
ὕπα-γε, φύ - γε, ὥ-ρα κα - λή, ὥ -ρα κα-

λή, ὥρα κα - λή, ὥ-ρα κα - λή.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

226. *Ἄνθη καὶ πηγή.*

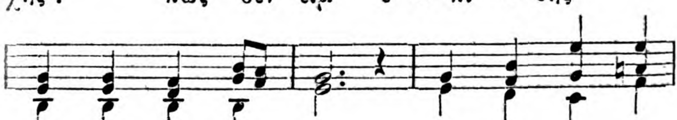
Μετρίως

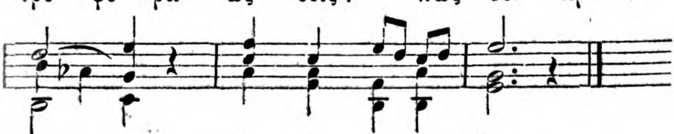
1. Τ' ἄνθη, νέ - α κό - ρη, μὴ κα-τα-πα-
2. Δί -χως νὰ τ' ἐγγί -σῃς λέ -γε ἐκ ψυ-

τῆς· θαύ - μα - ζε θε - ώ - ρει,
χῆς: πῶς δὲν εἶμ' ἐ - πί - σης

πλὴν μὴ τὰ μα - δῇς, θαύ - μα - ζε, θε-
τρυ - φε - ρὰ ὡς σεῖς! πῶς δὲν εἶμ' ἐ-

ώ - ρει, πλὴν μὴ τὰ μα - δῇς.
πί - σης τρυ - φε - ρὰ ὡς σεῖς!

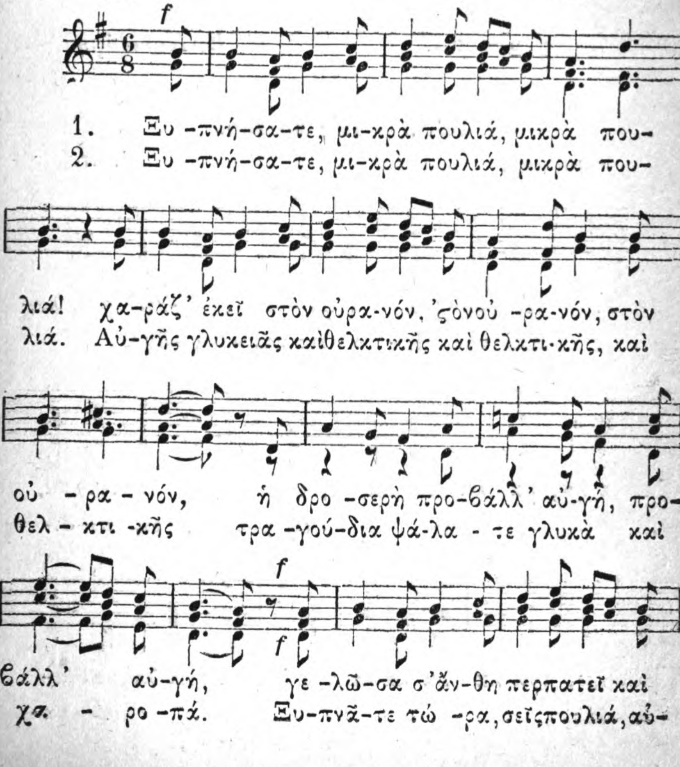
3. Ὅταν πάλιν κύπτῃς εἰς λαμπρὰν πηγήν, [:μή, ποτὲ μὴ ῥίπτῃς λίθους εἰς αὐτήν :].

4. Βλέπουσ' ἀπ' ἐπάνω λέγε : Ὦ πηγή ! [: εἴθε ν'ἀποθάνω καθαρὰ ὡς σύ :].

Δ. Βικέλας

227. Ἑωθινὸν ᾆσμα.

Γοργῶς **M. Meves**

μῦ-ρα χύν᾽ ἐ - δῶ κ᾽ἐκεῖ, καὶ μῦ-ρα χύν᾽ ἐ-
γὴ προβάλλ᾽αὐγὴ γλυκειά, αὐ - γὴ προ -βάλλ᾽ αὐ-

δῶ κ᾽ἐ - κεῖ.
γὴ γλυ - κειά.

Ε. Κονιδάρης.

228. Εἰς τὸ ἔαρ.

Ὀλίγον γοργῶς

E. Gregor

1. Παν-τα-χοῦ ἡ φύ -σις θάλ-λει τρα λα-
2. Καὶ τὸ ἔ - αρ εἰς κοι - λά -δας

λα λα λα, τρα λα λα λα λα, ὑ-μνῳ-δὸς ὁ τέτ-τιξ
εἰς βου-νά, εἰς πε-δι-

ψάλ-λει, τρα λα λα λα λα, τρα λα λα λα λα, καὶ ἀ-
ά -δας μ᾽ἐ-λα-

3. Ὦ σὺ ἔαρ, τὸ ὁποῖον [: τραλαλα :] φέρεις στέφανον ἐξ ἴων [: τραλαλα :]: καὶ προβαίνεις πάντα νέον, ἀνθοφόρον καὶ ὡραῖον :]: τραλαλα :].

4. Δός, ὤ! δὸς εἰς τὰς καρδίας [: τραλαλα :] νέαν χάριν εὐθαλείας [: τραλαλα :]: ὅπως δίδεις νέα κάλλη εἰς τὴν φύσιν, ἥτις θάλλει :]: τραλαλα :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

229. Ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ.

Ἀργῶς

Ἀλ. Κατακουζηνός

3\. Σύ, Θεέ μου, τούτων εἶσαι ἀντιλήπτωρ καὶ σωτήρ.
Σὺ αὐτοὺς περιποιεῖσαι [: ὡς τὰ τέκνα ὁ πατήρ :].

4\. Μία προσευχῆς ἡμέρα τῶν αὐλῶν ἐντὸς τῶν σῶν
εἶν' ἐτῶν τιμιωτέρα [: καὶ αἰώνων περισσῶν :].

Ἠλ. Ταγταλίδης.

230 Ἀηδών.

Μετρίως

Ἀλ. Καταχουζηνός

Ἀ. Καταχουζηνός

231. Δέησις.

Ἀργῶς

Ἀλ. Κατακουζηνός

Τὸ ὄ-νο - μά σου ὀ - νο-μά-ζομεν ὀ — νο-
μά- ὀ - νο -μά -ζο - μεν. Ὅ - τι Θε-
ὸς πρῶ -τος εἶ, ὅ - τι Θε - ὸς
καὶ με-τὰ
πρῶ -τος πρῶ -τος εἶ,καὶ μετὰ ταῦ - -
ταῦ - τα
τα καὶ εἰς τοὺς αἰ-ῶ -νας σὺ εἶ ὁ Θε-ὸς ὁ Θε-
ὸς ἡ - μῶν, ὁ Θε - ὸς ὁ Θε - ὸς ἡ - μῶν.

232. Ἄσμα μαθητριῶν.

Spohr

μῶν. 2. Εἰς τὴν γῆν τὸ πάλαι ταύτην κατεσπάραττον Ὀρφεῖς αἱ Μαινάδες, αἱ λυσσῶσαι θυγατέρες τῆς τρυφῆς, (ἐπανάληψις τῆς μιᾶς φωνῆς) [: Πλὴν ἐκείνου τὴν πηκτίδα ἀνασώζουσαι ἡμεῖς :]. (ἐπανάλ. τοῦ χοροῦ) [:ἐγκολπούμεθα πατρῴας κληρονόμημα τιμῆς :].

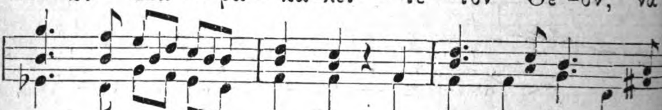
3. Ἀλλ' ὦ φωταυγὴς ἑστία αἰσθημάτων κ' ἐννοιῶν,
ῥύσαι τῆς πυκνῆς ἀχλύος τοὺς υἱοὺς τῶν Ἀχαιῶν.
(μία φωνή) [: Καὶ ἂν μοῖρα ἢ θανάτου ἢ ζωῆς ἐπικρατῇ:]
(χορός) [: ἀποθάνωμεν ἢ ζῶμεν ἐν αἰθρίᾳ καὶ φωτί:].

233. *Ἀποχαιρετισμός.*

Μετρίως

1. Μα - κράν σου, φί - λη μου πα - τρίς, τὸ
2. Πα - ρα - κα-λεῖ - τε τὸν Θε - όν, νὰ

βῆ - μα δι - ευ - θύ - νω. Ὦ, χαῖ - ρε, χαί - ρε-
μή με πα-ραι - τή - ση, ἀλλ' εἰς τοῦ βί - ου

τε καὶ σεῖς, ποῦ πί - σω μου ἀ - φί - νω.
τὴν ὁ - δὸν νὰ μὲ χει-ρα-γω - γή - σῃ.

3. Ἂν δὲ μακράν σας κουρασθῶ 'ς τοῦ βίου τὴν πορείαν,
Ἐὰν τὸν τάφον μου εὑρῶ εἰς χώραν ἀλλοτρίαν.
4. Ὑστερινή μου προσευχὴ πρὸ τοῦ ν' ἀποδημήσω,
Θὰ ἦν' εἰς χώραν εὐτυχῆ νὰ σᾶς συναπαντήσω.
5. Εἰς χώραν, ὅπου ἡ χαρά, ἡ εὐτυχία μόνη
Αἰώνιος καὶ καθαρὰ θὰ μᾶς περικυκλόνῃ.

Δ. Βικέλας.

234. Ἡ ἀγάπη πρὸς τὴν πατρίδα.

ἀργῶς

Ῥαφ. Παριζίνης

μεί -νω, σὺ δὲ μή -τηρ μου παν - τοῦ.
Τῶν ὀ - ρέ - ων σου ἡ θέ - α ὄ -νει-
ρόν μου θὰ γε -νῆ, καὶ πα-ρή-γο-ρος ἰ - δέ-α οἱ γλαυ-
ff
κοί σου οὐ -ρα - νοί. Τὴν ψυ - χήν μου θὰ θερ-
μαί - νῃ τοῦ ἡ -λί - ου σου τὸ φῶς, καὶ ἡ
μνήμησου θὰ μέ-νῃ τῆςχαρᾶς μου ἡ τρο-φός, τῆς χα-
ρᾶς μου, τῆς χα-ρᾶς μου ἡ τρο -φός. Ἄ. Βλάχος.

235. Ἡ πρωΐα.

Μετρίως

Hændel

Ἀλ. Κατακουζηνός.

236. Ἐαρινὴ ἑσπέρα εἰς τοὺς στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

ἀργῶς

Ἀλ. Κατακουζηνός

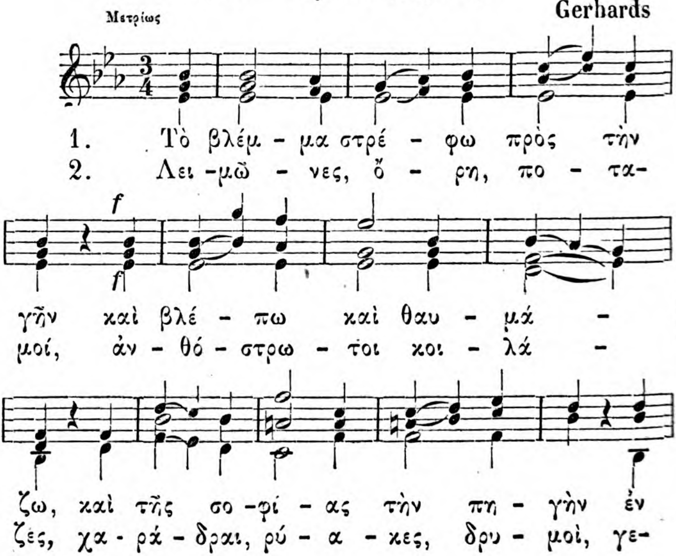

τός, καὶ γε - λᾷ ὁ Ὑ - μητ -τός.
λός, ὁ τερ-πνὸς αἰ-γι - α - λός.
Μετρίως p
Πνεῦμα ζε -φύ - ρου ἥσυ-χον πνέ - ον
Χά-ριτος πλή - ρης, αἴθρι-ος ὅ - λος
ἄ-ρωμ'ἀν - θέ - ων φέ - ρει γλυ - κύ.
στίλβει ὁ θό - λος ὁ κυ - α - νοῦς.
Εὔ-φω-νος τέρ - πει ἐκ τοῦ λει - μῶ - νος
Πᾶ-σα ἡ φύ - σις ζω -ο -γο - νεῖ - ται.
τῆς ἀ -η - δό - νος ἡ μου-σι - κή,
Εὐ - χα -ρι -στεῖ - ται ὄμ - μα καὶ νοῦς.

'Αλ. Κατακουζηνός.

237. *Γῆ καὶ οὐρανός.*

Gerhards

3. Παρατηρῶ τὸν οὐρανόν· τί κάλλος, ὄψις ποία !
Αὐγάζον φῶς παντοτινόν, Ὑψίστου παρουσία !
Κ' ἐξίσταμαι δοξολογῶν τὸν πάνσοφον Δημιουργόν.

4. Τοῦ θόλου ὄψις κυανῆ, ἀνατολὴ ῥοδίνη,
Χρυσῆ νεφέλη φαεινή, ἀστέρες καὶ σελήνη.
Τὸ πᾶν τερψίθυμος εἰκών, καὶ θέαμα μαγευτικόν.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

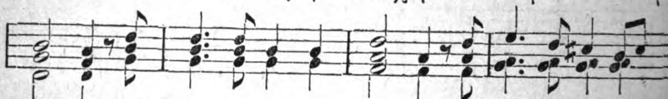
238. *Καλὴν ἡμέραν*

Μετρίως

'Αλ. Κατακουζηνός.

1. Κα - λὴν ἡ-μέραν εὔ-χομαι, ὁ ἥ-λι -ος ἐ-
2. Κα - λὴν ἡ-μέραν εὔ-χομαι καὶ πρῶτον ἐκ καρ-

φά-νη, ἡ γῆ στολὴν λαμ-6ά - νει λαμπρὰν καὶ χρυσω-
δί - ας προσ -φέ-ρω εὐ-λο - γί -ας καὶ λέ -γω προσευ-

τήν. Μὲ τὴν δροσιὰν ἐ - ξύπνησαν τοῦ δάσους τὰ που-
χήν, καὶ τοῦ Ὑψί-στου δέ - ομαι, αὐ-τὸς νὰ μ' ὁδη-

λά - κια, μὲ νέ-α τραγου-δάκια ὑ-μνοῦν τὸν Ποιη-
γή - σῃ, αὐ -τὸς νὰ μοῦ φωτί-σῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυ-

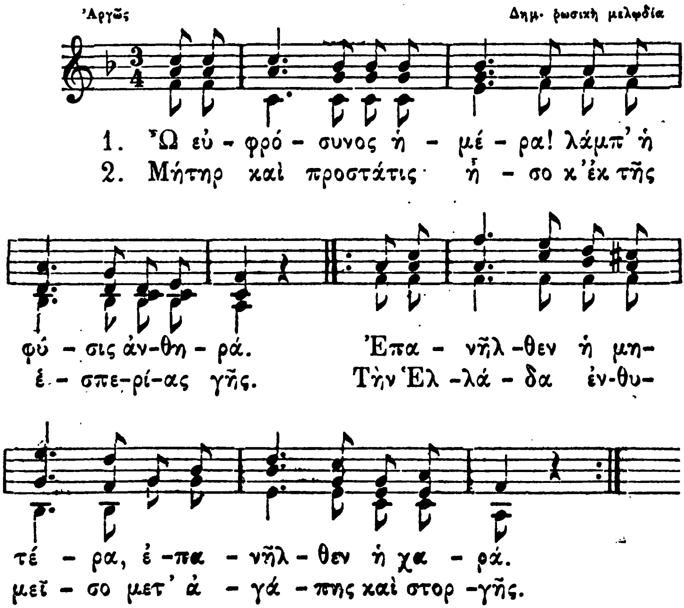

τήν, μὲ νέ-α τραγουδάκια ὑμνοῦν τὸν Ποι-ητήν.
χήν, αὐτὸς νὰ μοῦ φωτί-σῃ τὸν νοῦν καὶ τὴν ψυχήν.

3. Καλὴν ἡμέραν εὔχομαι, γονεῖς ἀγαπημένοι· περνᾶτ' εὐτυχισμένοι τὸν βίον τὸν θνητόν. Ὁ Πλάστης ὁ πανάγαθος χαρὰν νὰ σᾶς χαρίσῃ, [: κ' ἐμὲ νὰ καταστήσῃ παιδὶ ἀγαπητόν :].

'Αλ. Κατακουζηνός.

239. *Εἰς τὴν ἐπάνοδον τῆς διευθυντρίας.*

3. Μῆτερ, ὅταν ἀνεχώρεις δάκρυ ἔχυσες θερμόν,
[: Καὶ τὴν λύπην παρηγόρεις καὶ τὰ δάκρυα ἡμῶν:].

4. Συγκινήσεως ἡ ὥρα ἦλθε πάλιν ζωηρᾶς,
[: Πλὴν τὰ δάκρυά μας τώρα εἶναι δάκρυα χαρᾶς:].

5. Ἦλθες μέλλον μας ὡραῖον, ἄγγελέ μας ποθητέ.
[: Νὰ μᾶς φύγῃς τώρα πλέον δὲν σ' ἀφίνομεν ποτέ :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ ἕβδομον τοῦτο μέρος, περιέχον 21 ᾄσματα, τιμᾶται λεπτ. 40.

ΝΕΑ
ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Η'.

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,
ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1886

240. Ὕμνος εἰς τὸν Θεόν.

Μετρίως

'Αλ. Κατακουζηνός.

3. Σύ, ὅστις πλήρης χάριτος, ἀθέατος καὶ ἄρρητος τὸν κόσμον διευθύνεις, δεινῶν ἡμᾶς ἀπάλλαξον κ' εἰς τὰς ψυχάς μας στάλαξον [: τὴν δρόσον τῆς εἰρήνης. :]

4. Σύ, ὅστις νοῦν ἐπότισας κ' ἐκ πνεύματος ἐφώτισας τοὺς ἁλιεῖς μ' ἓν νεῦμα, ὡς ἄρτον ἐπιούσιον κατάπεμψον τὸ πλούσιον [: καὶ ἅγιόν σου πνεῦμα. :]

5. Εἰς τοὺς εὐεργετοῦντάς μας καὶ τοὺς καθοδηγοῦντάς μας πρὸς φῶς καὶ πρὸς παιδείαν, τὴν θεϊκήν σου χάριτα καὶ τ' ἀγαθά σου τ' ἄρρητα [: παράσχου μ' ἀφθονίαν :].

'Αλ. Καταχουζηνός.

241. Τὸ δάσος.

F. Mendelssohn

κός σου δά-σος ἄχ, παντο - τι - νά! Φεύ-γο-
σύ - χων ἡ ἠ - χὼ ἀν-τι - λα - λεῖ.

μεν μὲ πι - κρὸν, φεύ - γο - μεν στεναγ-μόν. Φεύ-γο-

μεν, φεύγο-μεν δρυ - μὸν τερ-πνόν, φεύ-γο-

μεν δρυ - μὸν τερ -πνόν.

3. Ἡ ἠχὼ ἀντιλαλεῖ τὸν ἀποχαιρετισμόν μας :
[: Δάσος χαῖρ' ἀγαπητόν μας,
ἡ κοιλὰς μᾶς προσκαλεῖ :].
[: Φεύγομεν κτλ.].

Φ. Α. Οἰκονομίδης.

242. Παράφρασις τοῦ Ε΄. ψαλμοῦ τοῦ Δαβίδ.

3. 'Εκοπίασα στενάζων πᾶσαν νύκτα ἐρεμνήν,
δάκρυα πικρὰ σταλάζων [: λούω κλίνην καὶ στρωμνήν :].
Οὕτω κατ' ἐχθρῶν ἀρχαίων ἐκτετάραγμαι παλαίων.
[: 'Αλληλούϊα :].

4. Φεύγετ' ἄνομοι τοῦ κόσμου καὶ ἀπόστητ' ἀπ' ἐμοῦ.
'Ενωτίσθη ὁ Θεός μου [:τοῦ βαθέος μου κλαυθμοῦ :].
"Ηκουσε τὴν δέησίν μου, προσεδέχθη τὴν εὐχήν μου.
[: 'Αλληλούϊα].

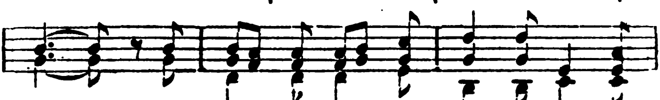
'Ηλ. Ταντaλίδης

243. Ἑωθινὴ εὐχή.

Μετρίως Δημ. γερμ. μελῳδία.

1. Ῥο - δόχρουςχρωμα-τί - ζεται καὶ πά-λιν ἡ αὐ -
2. Ξαν -θὸν κοσμεῖ δι - ά -δημα ἀ-κτί-νων τὰβου-

γή, καὶ μὲ ὑγροὺς πο - τί - ζε-ται ἀ-
νά, κ'ἐ - γεί-ρου-σι κε - λά - δη-μα ἀ-

δά - μαντας ἡ γῆ, καὶ μὲ ὑγροὺς πο-
μέ - τρη-τα πτη - νά, κ'ἐ - γεί-ρου-σι κε-

τί - ζε -ται ἀ - δά - μαντας ἡ γῆ.
λα - δή -μα ἀ - μέ -τρη- τα πτη - νά.

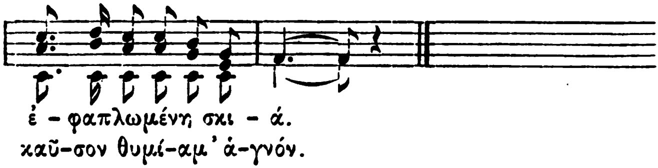
3. Ἀνθῶν χρυσᾶ ποτήρια ἀρώματα κιρνοῦν [:καὶ πνεύματα ζεφύρια τὰ κύματα κινοῦν:].
4. Ἡ φύσις καὶ τὰ πλάσματα ὑμνοῦσι τὸν Θεὸν [: μ' εὐγνωμοσύνης ᾄσματα καὶ δοξολογιῶν :].
5. Κ' ἡμεῖς ὁμοίως αἴρομεν τὰς νέας μας ψυχὰς [: κ'ἐωθινὰς προσφέρομεν εἰς τὸν Θεὸν εὐχάς :].

Ἀλ. Ῥαγκαβῆς.

244. Ἡ ἑσπέρα.

L. Erk.

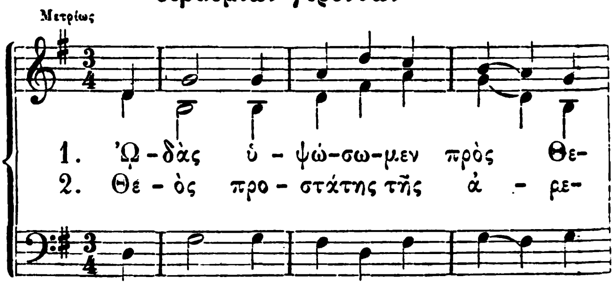

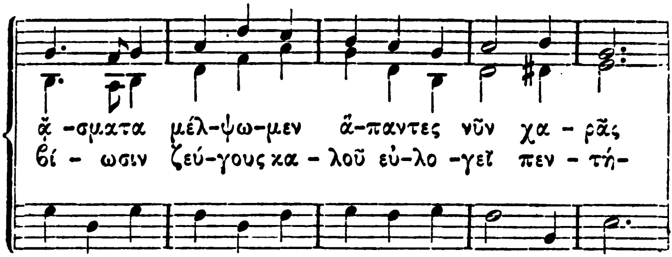
3. Ἔτι μικρὸν καὶ τὸ σκότος ἐπιπολάζει χυτόν. Παύει ὁ θροῦς καὶ ὁ κρότος τῶν πολυμόχθων βροτῶν. Τότ' ἐνατένισον τ' ἄστρα, θνητέ, εἶν' αἱ φωσφόροι θυρίδες αὐταὶ τῆς πατρικῆς κατοικίας τῶν τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτῶν.

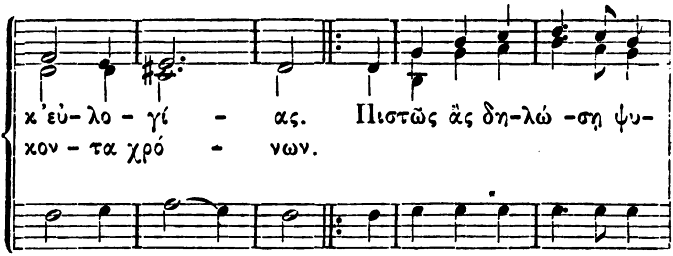
Ἠλ. Ταρταλίδης.

245. Ὕμνος διὰ τὴν πεντηκονταετηρίδα τοῦ γάμου σεβασμίων γερόντων.

3. Ὑμᾶς φρουρείτω διηνεκῶς βραχίων θεῖος!
Τοῖς πᾶσιν ὑπάρχει ὁ βίος ὑμῶν πολύτιμος βίος.
[: Πιστῶς ἂς δηλώσῃ ψυχὴ ζωηρά,
ὁποία τοῦ στήθους ἡμῶν ἡ χαρά :]

Ἀλ. Κατακουζηνός.

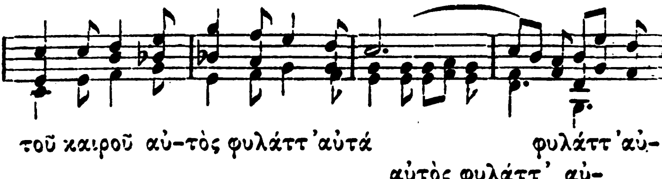
246. Τὰ ἄνθη.

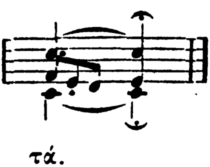
Μετρίως

H. Dorn

2. Στὸ φῶς ἀνθοῦσιν ἱλαρά, [:τὴν νύκτα ἠρεμοῦν :], τ'ἀποκοιμίζει ἡ χαρὰ [: ὅτι θ'ἀναπτυχθοῦν :].

3. Τὸν ἥλιον καὶ τὴν βροχὴν [:τοῖς πέμπει ὁ Θεός,:] καὶ τὰ δροσίζει τὴν αὐγήν, [: νὰ ζῶσιν εὐτυχῶς :].

4. « Πᾶν τὸ συμφέρον εἰς αὐτὰ [:ἠξεύρει ὁ Πατήρ·»:] εὐέλπιδας ὑψοῦν φωνάς [: ἂς φέρει ὁ ἀήρ :].

Ν. Καλογερόπουλος.

247. Ἔπαινος τῆς φιλεργίας.

Μετρίως

C. Spazier

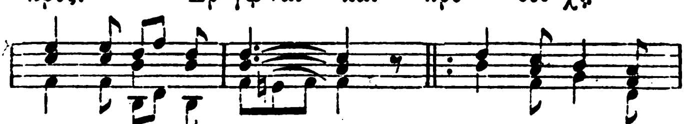
1. Εἶν' ὁ κό - πος ἡ-δο - νή, κέρδος πε - ρισ-
2. Ἔργον εἶ -ναι τῶν βρο-τῶν μέγας στο -λι-

σόν. Πάν-τοτε ἀ -δη-μο -νεῖ τοῦτον ὁ μι-
σμός. Μόν' ἱδρὼς ἂν βρέχ' αὐτὸν γί-νεται λαμ-

σῶν. Δίδ' ἡ φύ - σις τὴν ἰ - σχὺν
πρός. Ἔρ-γῳ ναὶ καὶ προ - σευ-χῇ

πρὸς τὸ ἐ - νερ -γεῖν, ἀλλ' αὐ-τὸ νο-
τρέ -φετ' ἡ ψυ - χή· οὔ - τε κό -νιν

εἶ σαφῶς μό-νον ὁ σο - φός.
εἰς τὸ πᾶν βλέ-πεις ὀ -κνη - ράν.

3. Ἐργασία συνεχής, πλοῦτος καὶ τιμή.
Φόνος εἶναι τῆς ψυχῆς, ὅταν ἠρεμῇ.
Ἂν γηράσκῃς ἐνεργῶν, γίνεσαι σεπτός,
[: Ἀλλὰ ποῖος τὸν ἀργὸν ἐκτιμᾷ βροτός ; :].

Φιλ. Α. Οἰκονομίδης

248. Νὺξ καθαρά.

3. Θὰ εὑρεθῇ ποτὲ ψυχή, ἥτις θὰ μ'ἐννοήσῃ, καὶ μετ' ἐμοῦ ἀπανταχοῦ εἰς ἔρημον νὰ ζήσῃ ;

4. Φεῦ, ἡ ἠχὼ μόνη ἐδῶ πικρῶς ἐπαναλέει τοὺς στεναγμοὺς καὶ τοὺς κλαυθμοὺς οὓς ἡ ψυχή μου κλαίει.

5. Ἄλλος οὐδεὶς ἐκτὸς αὐτῆς πέμπει παρηγορίας, ἄλλη φωνὴ δὲν ἀντηχεῖ μὲ ᾄσματα φιλίας.

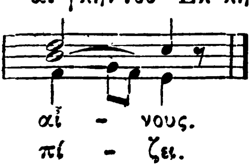
Δ. Βικέλας.

249. Ἄσμα μαθητριῶν εἰς τιμὴν τῶν ἱδρυτῶν τοῦ σχολείου των.

Ἀργῶς

J. A. P. Schulz

3. Ὦ εὐεργέται ἱδρυταί, τὸ μέγα ἔργον σας ποτὲ τὸ ἔθνος δὲν θὰ λησμονήσῃ, κ' ἐδῶ ὡς εἰς σεπτὸν ναὸν εὐγνωμονῶν ὁ πᾶς αἰὼν τὴν μνήμην σας θὰ ἐξυμνήσῃ.

Κ. Φ. Σκόκος.

250. Ἑσπερινὸν ἆσμα.

Ἀργῶς

C. K Claudius

1. Ἐλ - θέ, γλυκειὰ ἑ - σπέ - ρα, στὸ
2. Τὸ φῶς ἀρ-χί - ζει πλέ - ον σι-

δά - σος τὸ τερ-πνόν. Τερ-πνὴ 'ναι κ' ἡ σι-γή σου ὡς
γὰ νὰ ὠ -χρι - ᾷ. Ὁ ἥ -λι-ος ἐ-κρύ-βη ὀ-

μέ -λος μυ-στι - κόν.
πί - σω στὰ βου - νά.

3. Σιγή, σιγή 'ναι τώρα, καὶ μόνον τὰ πουλιὰ
τραγούδια ψάλλουν ὅλα τῆς νύκτας θελκτικά.

Ε. Κονιδάρης

251. Gaudeamus igitur.

Μετρίως

Γερμ. δημ. μελῳδία

1. Ἂς χαρῶ-μεν τὸ λοιπόν, νέ-οι εἴ-με-θα ἀ-
2. Ἡ ζω-ή μας βρὲ παιδιά, γρήγορα θὰ τε-λει-

3. Κάτω σκέψεις καὶ δεινά,
κάτω θλίψεις καὶ πικρία,
ὅλα μάταια, κενά,
ὅλα εἶν' ἀνοησία!
ὁ καιρὸς ταχὺς περᾷ,
[: ζήτω ζήτω ἡ χαρά :].

Ἰω. Φραγκιᾶς.

252. *Εἰς τὴν ὑπομονήν.*

Σχεδὸν ἀργῶς

C. E. Pax

1. Ὡς ἄγ-γε - λος εἰ - ρή - νης δι-
2. Σὺ τὰς ψυ - χὰς ἀν - δρί - ζεις πρὸς

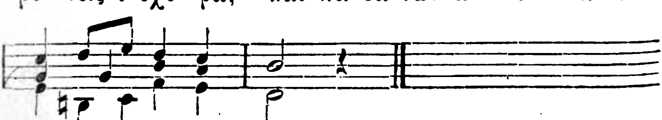
ἔρ-χε-σαι τὴν γῆν, πα - ρή- γο-ρος ὀ- δύ - νης εἰς
ὅ,-τι λυ-πη -ρόν, μὲ μέλ-λον εὐ-ελ -πί-ζεις τρι-

πᾶ-σάν της πληγήν. Τὸ βλέμμα σου γα-λή - νη, ἀ-
σευ-τυ - χῶν καιρῶν. Σὺ τοὺς ἐν ἀ-γω -νί - ᾳ θαρ-

γά-πης πλησμο-νή· σοῦ ὁ-πα -δὸς ἄς γεί - νῃ χα-
ρύ -νεις ἰ-σχυ -ρά, καὶ πᾶ-σά των ἀ - νί - α κα-

θείς, ὑ - πο-μο - νή.
θί-στατ' ἐ-λα - φρά.

3. Ἀδημονεῖς, ἂν κλαίῃ, ὅν σὺ παραμυθεῖς, ἂν πόθος τις τὸν καίῃ, πραεῖα νουθετεῖς. « Πρὸς τί δεινὰ δὲ τόσα ;» ἂν ἐρωτᾷ πονῶν, δεικνύεις μειδιῶσα σιγὰ τὸν οὐρανόν.

Φ. Α. Οἰκονομίδης.

253. *Ἄνοιξις καὶ πασχαλιά.*

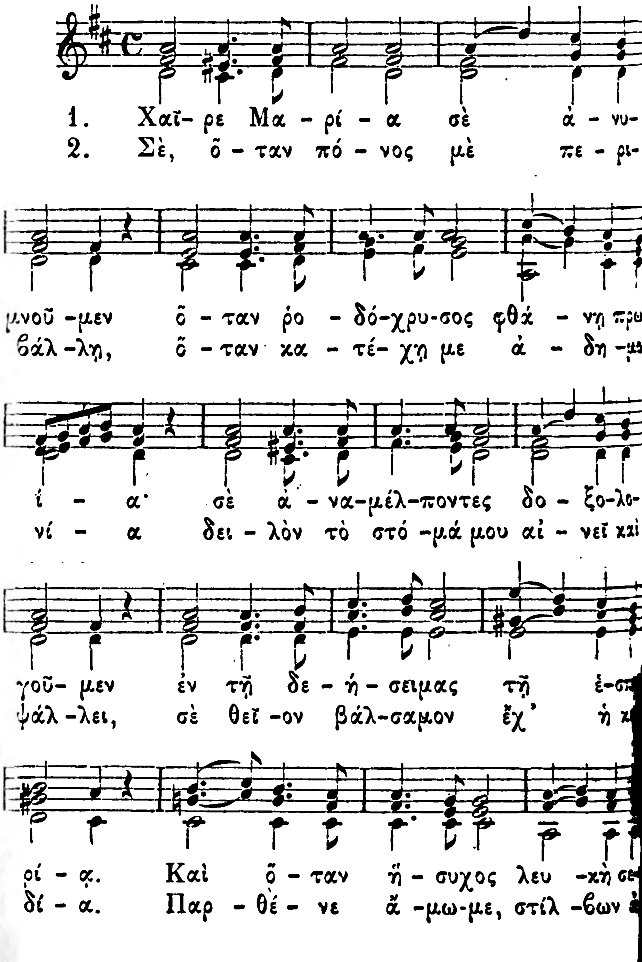
Μετρίως — H. Hoffmann von Fallersleben

3. Κόψατε λουλούδια νέα, δότε, λάβετε φιλιά. [: Τί ὀνόματα ὡραῖα : Ἄνοιξις καὶ Πασχαλιά :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

254. *Χαῖρε Μαρία.*

Ἀλ. Κατακουζηνός.

255. Ὕμνος εἰς τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

(Integer vitae).

Ἀργῶς — **F. Flemming**

3. Ψάλλετε ὕμνους, ἐκ ψυχῆς αἰνεῖτε ἅγιον Πνεῦμα τὸ ζωὴν παρέχον. Οἱ μετὰ ζήλου ἐν αὐτῷ βιοῦντες σώφρονες ζῶμεν.

Π. Δ. Ἠλιόπουλος.

256. Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ.

Βραδέως — ἀρχαία μελῳδία

3. Σὺ ὁ Θεὸς λαβὼν ἀνθρώπου σῶμα φάτνης ἐντὸς ἐτέθης γεννηθείς. Τέκνον γλυκύ, καλὸς υἱὸς ἐδείχθης, [: κ' εἰς τὰ δεινὰ τοῦ κόσμου συμπαθεῖς :].

4. Εἰλικρινῶς ἠγάπησας τὸν κόσμον, τὴν ἀρετὴν ἐδίδαξας αὐτόν. Ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ ὁ ἄνθρωπος ἀγνώμων [: ὀδυνηρὸν σοὶ ἔδωκε σταυρόν :].

5. Ἀλλ' ὁ νεκρὸς τριήμερος ἀνέστης εἰς οὐρανὸν ἀνέβης δοξασθείς. Ἐξ οὐρανοῦ τὸν κόσμον ὅλον σκέπεις [: καὶ τοὺς μικροὺς ἡμᾶς καθοδηγεῖς :].

Λέων Μελᾶς.

257. Ὄρθρος.

Μετρίως — Γερμ. δημ. μελῳδία

3. Ἀπὸ τοὺς κόλπους ἤδη ἀφθόνως τῆς αὐγῆς τὸ φῶς ὡς ἐκ μεγάλης προχέεται πηγῆς· [: ἁπλοῦται, κυματίζει, τὰ πάντα συμπληροῖ, κ'εἰς τὴν ἡμέραν πλέον ἡ νὺξ ὑποχωρεῖ. :]

4. Τὸν ὕμνον τὸν γλυκύν των καὶ τὸν ἑωθινὸν προανακρούουν ἤδη τὰ ἔθνη τῶν πτηνῶν. [: Τί στεναγμοὶ ἀθῶοι! στροφαὶ περιπαθεῖς! τοῦ πόθου, τῆς ἀγάπης ἐκφράσεις ἀληθεῖς! :].

Καρασούτσας.

258. Ὕμνος εἰς τὸν Ἀρσάκην.

Βραδέως

Ἀλ. Κατακουζηνός.

πτὸν τα - μεῖ - ον φι-λαν-θρω - πί - ας καὶ ἀ - ρε-
τῆς, φι -λαν-θρω - πί - ας καὶ ἀ - ρε -τῆς
Τίς ἄ-ρα σέ-δας πρὸς σὲ δὲν τρέ-φει τὸν
Θὰ ζῇ, Ἀρ -σά-κη, τὸ ὄ -νο - μά σου ὡς
εὐ -ερ - γέ-την τὸν προσφι - λῆ; τὴν σὴν εἰ -κό -να καὶ
φοί-δου λάμψις ἀ - ει -φα - νής. Ἡ γῆ κη -ρύττει τὰς

τίς δὲν στέ-φει κο - μί -ζων ἄν - θη νε - ο -θα-
ἀ - ρε - τάς σου, φαι-δρὸς δι - ά - γεις ἐν οὐ -ρα-
λῆ; κο-μί - ζων ἄν -θη νε - ο -θα - λῆ. Ἐν
νοῖς, φαιδρὸς δι - ά -γεις ἐν οὐ-ρα - νοῖς.
ἠ-χοις φθέγγων ἐ - ναρμο - νί - ων σὲ ἀ - νυ-
μνοῦμεν γο-νυ -πε - τεῖς, κλει - νὲ Ἀρ - σά -κη σε-

'Αλ. Κατακουζηνός.

259. Ἄσμα πρωϊνόν.

Μετρίως

Louise Reichardt

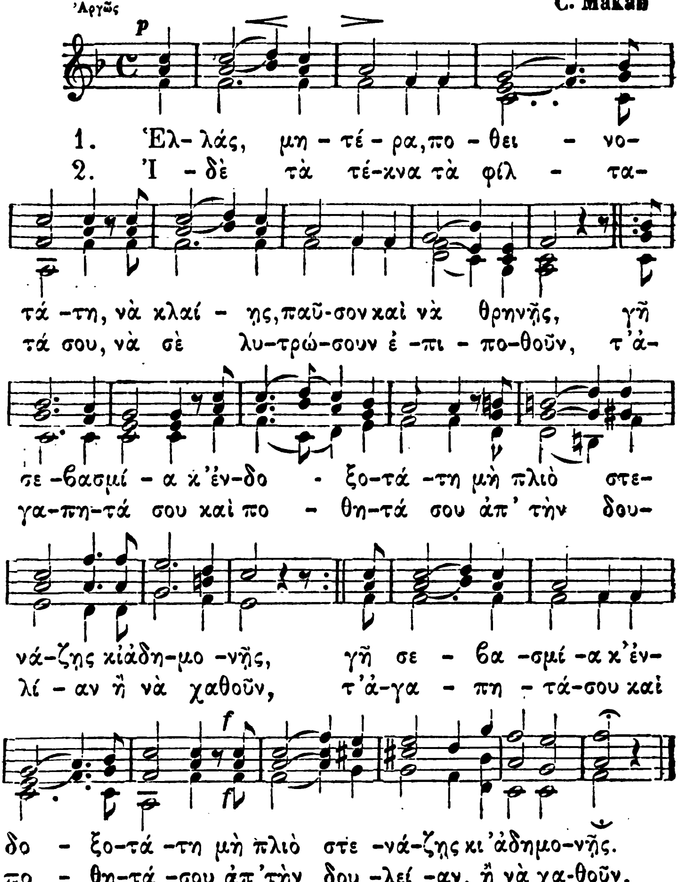
3. Πρὸς τὴν σιγηρὰν λατρείαν τὰ πτηνὰ μὲ ἁρμονίαν
Ὕμνους θείους ἀνακρούουν, τὰ πτερά των δρόσῳ λούουν,
Αἱ γλυκεῖαί των πνοαὶ Σὲ ὑμνοῦσι, κραταιέ!

4. Ὦ, μὲ ταύτας κ᾽ ἡ φωνή μας ἑνωθήτω, κ᾽ ἡ ψυχή μας
Ἱπταμένη πρὸς τὰ ὕψη πρὸ τοῦ θρόνου σου νὰ κύψῃ.
Τῆς εὐχῆς ν᾽ ἀξιωθῇ καὶ θυσία νὰ τεθῇ.

Π. Δ. Ἠλιόπουλος.

260. Πρὸς τὴν Ἑλλάδα.

C. Makan

3. Ἰδὲ πῶς τρέχουν νὰ βοηθήσουν ἐκ δύσεώς τε κι'ἀνατολῆς, [: τὸν τύραννόν σου νὰ πολεμήσουν μετὰ καρδίας κι' ὁρμῆς πολλῆς :].

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΙΣΜΑΤΩΝ.

Τὸ ὄγδοον τοῦτο μέρος, περιέχον 21 ᾄσματα, τιμᾶται λεπτ. 40.

ΝΕΑ
ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Θ.'

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

261. Ἡ σελήνη.

Μετρίως — Δημώδ. γερμ. μελῳδία

Φιλ. Α. Οἰκονομίδης.

262. Ὠδὴ εἰς τὸ βασιλικὸν ζεῦγος.

Μετρίως

Γ. Λαμπίρης

1. Βα-σι-λεῦ Ἑλλή-νων, χαῖ - ρε, χαῖ - ρε
2. Ὦ φυ-λὴ τῶν Πα-νελ -λή - νων, μὴ φο-

ἄ - νασσα ἡ - μῶν. Εἶ-ναι θρό-νος σας τὸ στῆ-θος τῶν Ἑλ-
βοῦ, μὴ δει -λι - ᾶς. Τὰς εὐ-χάς μας θὰ πληρώ -σῃ τῶν ἀ-

λή - νων τὸ θερμόν· εἶ-ναι στέμ-μα σας τὸ δῶ-ρον τῆς κα-
θά - κτων ἡ δυ - άς. Τὸν Γε - ώρ -γι- ον, τὴν Ὄλγαν σκέπε.

λῆς ὑ-μῶν ψυ-χῆς· ἡ ἀ -γά-πη τοῦ λα -οῦ σας ἀ-κα-
φρούρει, ὁ Θε - ός. Δὸς αὐ-τοῖς νὰ βα-σι -λεύσουν εὐ-δαι-

τά-βλη-τος ἰ-σχύς. Ἡ ἀ-γά - πη τοῦ λα-οῦ σας ἀ-κα-
μό -νως κ'εὐκλεῶς. Δὸς αὐ-τοῖς νὰ βα-σι - λεύ-σουν εὐ-δαι-

τά-βλητος ἰ - σχύς, ἀ - κα - τά-βλητος ἰ - σχύς.
μό-νως κ'εὔκλε - ῶς, εὐ -δαι - μό-νως κ'εὔκλε - ῶς.

263. Οἱ λαμπρότατοι ἀστέρες.

Μετρίως — Γερμ. μελῳδία

1. Μαρ - μαί-ρουσ' εἰς τὸν οὐ - ρα-νὸν ἀ-
2. Ἁ - πάν -των πλὴν λαμ-πρό - τα-τοι ἐ-

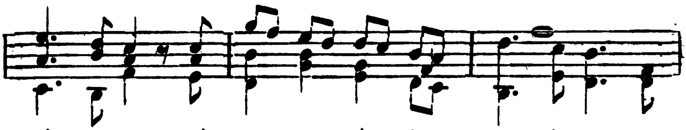
στέ-ρες, εἰς τὴν σφαῖ -ραν τῆς γῆς μαρμαίρου - σι βροτοὶ λαμ-
κεῖ-νοι εἶ -ναι ὅ - σοι δὲν φαί-νονται, δὲν θέ-λου-σι νὰ

πρό-τε -ροι ἐ - κεί -νων, φω - στῆ-ρες, φέγγος ἥ - διστον ἐκ-
φαί-νων-ται δι - ό - λου· ἡ - λί -ων ἥ - λι -οι καὶ φῶςθαλ-

πέμ-πον-τες ἀ - κτί - νων, δι' ἔρ - γων λό - γων
πνὸν τοῦ κό -σμου ὅ - λου οἱ εὐ - ποι-οῦν - τες

εὐ - γενῶν καὶ νύ - κτα καὶ ἡ - μέ - -
μέ-ραν καὶ ἡ-
πάντ' ἁπλῶς δι - ὰ νὰ εὐ - ποι - ῶ - -
ῶ - σι εὐ - ποι-

ραν, καὶ νύ - κτα καὶ ἡ - μέ - ραν.
μέ - ραν,
σι, δι - ὰ νὰ εὐ - ποι - ῶ - σι.
ῶ - σι,

3. Τοῦ ἀγαθοῦ οἱ σιγηλοὶ καὶ κρύφιοι ἐργάται,
Οἱ ἱερεῖς τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς φιλανθρωπίας,
Εἰσὶ δυσεξιχνίαστοι ἐντὸς τῆς κοινωνίας.
|: Αὐτοὺς ἂν ἐπιτύχητε, θερμῶς νὰ ἀγαπᾶτε. :|

Φιλ. Α. Οἰκονομίδης.

264. *Ἆσμα ἁλιέων* (*ἐκ τῆς Βωβῆς τοῦ* Portici).

Μετρίως — D. Auber

1. Ὦ φίλ' αὐ - γῆς ἰ-δοὺ ἡ ὥ - ρα μᾶς
2. Ὑ - πο - μο - νή, κ' ἡ ὥ-ρα φθά - νει μὲ

κρά-ζει ςὴν ἀ - κρο-γιαλιά,μᾶς κρά-ζει ςὴν ἀ -κρο-για-λιά.
τὸν καιρὸν καὶ δὲν ἀρ-γεῖ, μὲ τὸν καιρὸν καὶ δὲν ἀργεῖ.
Ἐτὴν βάρ - κα σας ἐμ-βᾶ - τε τώ -ρα μὲ
Ἀρ - χὴν τὸ θάρ -ρος πρῶ-τον κά-μνει, ἡ
φρό -νη-σιν καὶ μὲ χαρδιά, μὲ φρό- νη-σιν καὶ μὲ χαρδιά.
φρό-νη-σις πλὴν ὁ - δη-γεῖ, ἡ φρό - νη-σις πλὴν ὁ-δη -γεῖ.
pp
Τὸ κῦ -μα θέ -λει προ-σοχήν, ὦ φί - λοι, σι-
γή. Περ -νᾶ -τε χω -ρὶς τα -ραχήν, ὦ φί - λοι, σι-
pp
γή ! Τὸ τέ-λος τοῦ σκο - ποῦ μας δὲν ἀρ -γεῖ, τὸ

Κοκκινάκης.

265. Ὠδὴ πρὸς τοὺς ἐφόρους καὶ εὐεργέτας.

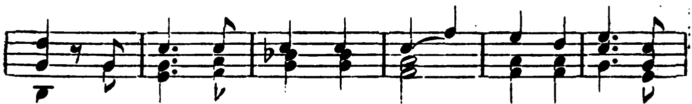
Ἀρκετὰ βραδέως — Ἀλ. Κατακουζηνός.

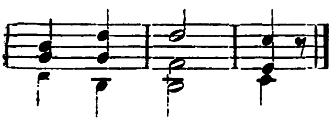

3. Μὲ πόδας ἀμφιβάλλοντας, πατοῦμεν κήπους θάλλοντας [: τῶν Ἑλικωνιάδων :], καὶ ὁ ἀθάνατος χορὸς μᾶς ὑποδέχετ' ἱλαρὸς [: καὶ μᾶς εἰσάγει ᾄδων. :]

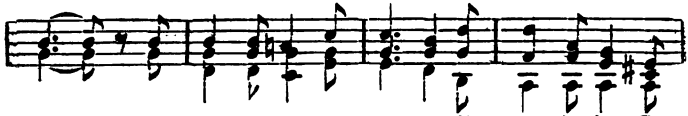
4. Διὸ ἡ ἄδολος ψυχὴ μ' ᾠδὴν εὐγνώμον' ἀντηχεῖ [: ὡς ἡ κρουσθεῖσα λύρα :], ἢ ὡς θυμιατήριον ἐκπέμπει πρὸς τὸν Κύριον [: τῆς προσευχῆς τὰ μύρα :].

Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς.

266. Τὸ ἔαρ.

Μετρίως — Franz Abt

όν, ἡ θελ-κτι-κή σου θέ - α μ'ύ - ψοῖ πρὸς τὸν Θε-
κά, ὁ ζέ -φυ-ρος δρο -σί -ζει φυ - σῶν γλυκά, γλυ-

όν, οἱ κῆ-ποί μας ἀν-θί - ζουν, ὁ οὐ - ρανὸς γε-
κά, καὶ τ' ἄ-κα- κα ἀρ-νί - α πη-δοῦν μετὰ χα-

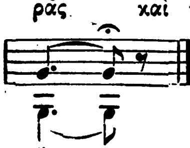
λᾷ,, οἱ χάμποι πρα - σι - νί- ζουν, κ' ἡ φύ- σις μει -δι-
ρᾶς καὶ τὰ μι-κρὰ που - λί - α πετοῦν ϛὰς φω-λε-

ᾷ, οἱ κῆ-ποι μας ἀν - θί - ζουν, ὁ οὐ-ρα -νὸς γε-
ἁς, καὶ τ' ἄ -κα-κα ἀρ - νί - α πη - δοῦν με-τὰ χα-

λᾷ, οἱ χάμποι πρα-σι - νί-ζουν κ' ἡ φύ-σις μει - δι-
ρᾶς καὶ τὰ μικρὰ που - λί - α πε -τοῦν ϛὰς φω-λε-

ᾷ.
ἁς.

3. Τὸ ἔαρ κελαϊδοῦσι τὰ εὔθυμα πτηνὰ
καὶ οὕτως ἐξυμνοῦσι τὸν Πλάϛην των γλυκὰ
[:Κ'ἐγὼ ἂς ἐξυμνήσω τὸ ἔαρ τὸ τερπνὸν
καὶ ἂς δοξολογήσω τὸν ὕψιστον Θεόν.

267. Ὕμνος πρωϊνός.

Ἀργῶς

Eduard Kuhn

3. Τὸ πᾶν ζωογονεῖται, τὸ φύλλον μὲ χαρὰν [: ὡς μαργαρίτην φέρει σταγόνα δροσεράν. :]

4. Τὸν Πλάστην μας πιστεύων πατέρα λατρευτόν, [: ἀφιερῶ ἐ σέβας τὸν βίον εἰς αὐτόν. :]

Ν. Καλογερόπουλος.

268. Ἡ ἑσπέρα.

Ἀργῶς — Γερμ. μελῳδία

3. Βαθεῖα βασιλεύει ἁπανταχοῦ σιγή.
[: Τὸν Κύριον λατρεύει σιωπηλῶς ἡ γῆ. :]
4. Ἐκ τοῦ χοροῦ μας μόνον ἀκούονται τερπνοὶ
[: Ἀνάμεσον τῶν κλώνων τοῦ Πλάστου δοξασμοί. :]

Δ. Βικέλας.

269. Τὸ ἔαρ.

Μετρίως — μελῳδία τυρολική

3. Ῥοφᾷ τὴν δρόσον τῆς αὐγῆς ὁ κάλυξ τῶν ἀβρῶν ἀνθέων.

καὶ ψάλλει ῥύαξ διαυγὴς εἰς τοὺς ἀνθῶνας διαρρέων. Ὁ Ζέφυρος τὸ οὖς κηλεῖ καὶ μὲ τὴν γῆν συνομιλεῖ [: ἄρωμα πνέων :].

4. Ὑπὸ πυκνὴν ῥοδωνιὰν ᾠδὴν ἡ ἀκανθὶς τονίζει κ' εἰς τὴν λεπτήν της καλιὰν φαιδρὰ σκιρτῶσα πτερυγίζει. Μακρὰν δειλὴ περιστερὰ χαλᾷ τὰ εὔσταλῆ πτερὰ [: καὶ βηματίζει :].

5. Μὲ τ' ἄνθη ἐρωτολογεῖ ἡ ποιμενὶς μετ' ἀφελείας. Τὸ ποίμνιόν της ὁδηγεῖ εἰς νάματα πηγῆς πλουσίας. Καὶ κύκνος μὲ λευκὰ πτερὰ δροσίζεται εἰς τὰ νερὰ [: λίμνης αἰθρίας :].

6. Ἐκεῖ ὡς εἰς σεμνὸν ναόν, ἔνθα μυρώδης κῆπος θάλλει, θερμὴν εὐχὴν πρὸς τὸν θεόν, θαρρεῖς, ἡ ἀηδὼν πῶς ψάλλει, καὶ ἡ γλυκεῖά της φωνὴ τῆς πλάσεως, θαρρεῖς, ὑμνεῖ [: τὰ νέα κάλλη :].

7. Ἡ φύσις ἤδη ἱλαρὰν δεικνύει τὴν μορφὴν καὶ πάλιν. Εἰς τὴν τοῦ ἔαρος φαιδρὰν ἂς ἐντρυφήσωσιν ἀγκάλην, πρὶν αὔριον δριμὺς χειμὼν ἀγρίαν σπείρει πρὸ ἡμῶν [: ἀνεμοζάλην :].

Κωνστ. Φ. Σκόκος.

270. Ἡ ζωὴ ὁδοιπορία.

Μετρίως C. Zoellner

πλὴν μὴ τρέμετ' ἀ δελ-
δι-ὰ τοῦτο προχω-

χρί- α, ὀ- λι -γί - στη ἡ χα-ρά.Πλὴν μὴ τρέ - μετ'ἀ-δελ-
πείςωςβλέπει ἥ - λι -ον θνητός. Δι - ὰ τοῦ - το προχω-

μὴ ὁ φό-βος σας νι-
εὔ θαρσοι πρὸς τὰ ἐμ-

φοί μου, μὴ ὁ φό - βος σᾶς νι - κᾷ. Ψάλλει,ψάλλει ἡ ψυ-
ρῶ -μεν εὔθαρ-σοι πρὸς τὰ ἐμπρός! 'Αντι- κρὺ ἐ- κεῖ ὀ-

χή μου ἔ-πη ἐν-θαρρυν-τι -κά, ψάλλει ψάλλει ἡ ψυ-
ρῶ -μεν ν'ἀ-να -τέλλει ὁ λαμπρός! 'Αν -τικρὺ ἐ-κεῖ ὀ-

χή μου ἔ- πη ἐν-θαρρυν-τι - κά.
ρῶ -μεν ν'ἀ-να-τέλ-λει ὁ λαμπρός.

Φιλ. Α. Οἰκονομίδης.

271. Ἐμπρός.

Ἀγωγὴ ἐμβατηρίου

Ἀλ. Καταχουζηνός.

Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς.

272. Ἡ Ἐλπίς.

ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

3. Πάσης καρδίας ἡ εὐφροσύνη, δῶρον προνοίας τοῦ Ποιητοῦ, νέος καὶ γέρων τὸ ζῆν ἀφίνει Σὲ μόνην φέρων μεθ' ἑαυτοῦ.

'Αλ. Καταχουζηνός.

273. Τὰ βουνά.

Γερμαν. μελῳδία

ἄρ-χισ' ἡ ζω - ή. στὰ βου -νὰ ταῖς κοκκι -νά-δες βλέπω
πό-νους δὲν ψη - φᾷ, στὰ βου -νὰ τὸ στῆ-θος πνέ-ει ἐ-λα-

πρῶ-τος τῆς αὐ-γῆς, βλέ- πω κά-τω ταῖς κοι-λα-δες κ'εἶ-μαι
φρό - τε-ρον ἀ - έ -ρα κ'ἡ ψυ -χή μας ἐ-λευ-θέ -ρα λύπαις

κύ -ρι -ος τῆς γῆς κ'εἶ-μαι κύ - ρι - ος τῆς γῆς.
πό -νους δὲν ψηφᾷ, λύ-παις πό-νους δὲν ψη - φᾷ.

τρα λα λα τρα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα λα

τρα λα λα τρα λα λα λα λα λα λα λα.

'Ηλ. Ταρταλίδης.

274. Ὕμνος εἰς τὸν Θεόν.

ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

φέ - ρου -σι σὰ ἐκ τῶν σῶν.
γέ - νον-το ἐκ μη-δε - νός.

3. Ἄψας τὸν ἥλιον μέγαν φανόν, [: μ' ἄστρα κατέσπειρας τὸν οὐρανόν :]. Ἡ χεὶρ ἡ θεία σου ὡς ἀνοιγῇ, [: θάλλει τῶν δώρων σου πλήρης ἡ γῆ. :]

Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς.

275. *Προσευχή.*

ἀργῶς

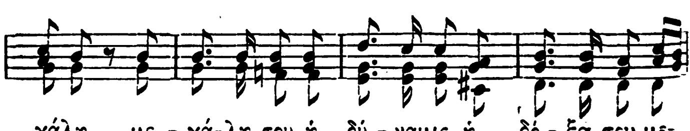
Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Πρὸς σέ, ὦ Πλάςα αἴ - νε-σιν ἡ φύ-σις ὅ-λη
2. Ὁ πλοῦτον χα-ρι -ζό-με-νος τε-λεί-ων δω-ρη-

ψάλλει, με - γά-λη σου ἡ δύ-να-μις ἡ δό-ξα σου με-
μά-των, τοὺς σὲ πιςῶς λα-τρεύ-ον-τας προ-στά-τευ-ε φυ-

γάλη, με - γά-λη σου ἡ δύ - ναμις ἡ δό - ξα σου με-
λάττων, τοὺς σὲ πιστῶς λα-τρεύ-ον-τας προστά -τευ -ε φυ-

γά - λη. Ἡ ἄ-πει-ρος σο - φί -α σου τὸν κόσμον δι-ευ-
λάτ-των. Ὁ κα-τα-πέμπων ἄ-νω-θεν τὸ φῶς τῆς χάρι-

θύνει, εὐ - γνώμων πρὸ τοῦ θρόνου σου ἡ γῆ τὸ γό -νυ
τός σου, Θε - έ, ἡ-μῖν πα - ράτει-νον τὸ μέγα ἔ -λε-

κλί -νει, εὐγνώμων πρὸ τοῦ θρό-νου σου ἡ γῆ τὸ γό-νυ κλίνει.
ός σου, Θε - έ, ἡ-μῖν πα -ρά-τεινον τὸ μέγα ἔ-λε-ός σου.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

276. Σὰν τὴν σπίθα.

Ὀλίγον γοργῶς — Σ. Ξύνδας

1. Σὰν τὴ σπί-θα κρυμμένη σ' ἡ στά - χτη ἐ-κρυ-
2. Τούτ' ἡ -μέ-ρα ποῦ ὁ Θεὸς εἶχε στεί - λει τὸν υἱ-

βόταν γιὰ μᾶς 'λευθε - ριά. ἦλθε 'μέ-ρα, πετιέ -ται ἀ-
όν του σ' τὸν κόσμο γιὰ μᾶς, τούτ' ἡ - μέ-ρα ἀ-δέλ-φια καὶ

νά - φτει ἐ-ξα -νοί-χθη σὲ κά -θε με-ριά. Ἦλ-θε
φί - λοι εἶ-ναι μέ-ρα μεγά-λης χα-ρᾶς. Σὰν θε-

'μέρα, φω-νά-ξαν τὰ χεί-λη ποῦ κλεισμέ-να τὰ εἶ-χε σκλα-
ριὰ θυ-μω-μέ -να πε-τιοῦν-ται, μπαίνουν μέ-σα εἰς τὴν ἐκ-κλη-

βιά, ποῦ κλει - σμέ-να τὰ εἶ -χε σκλα -βιά, ποῦ κλει-
σιά, μπαίνουν μέ -σα εἰς τὴν ἐκκλη - σιά, μπαίνουν

σμέ -να τὰ εἶ-χε σκλαβιά, καὶ μὲ μιὰ ἐ -πε-τά-χτη-καν
μέ-σα εἰς τὴν ἐκ-κλησιὰ μὲ ἀ - γά -πης φι-λιὰ συγχω-

χί - λιοι κι'ἄλλοι χίλιοιπετιοῦνταιμὲ μιά. Τρέχουν
ροῦν - ται, πέρνουν ὅλοι τὴνθείαεὐλο - γιά. Τῶν Ἑλ-

Λαγγουϊδάρας.

271. Ἐμπρός.

Ἀγωγὴ ἐμβατηρίου

Ἀλ. Κατακουζηνός.

Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς.

272. Ἡ Ἐλπίς.

ἀργῶς

Ἀλ. Κατακουζηνός

3. Πάσης καρδίας ἡ εὐφροσύνη, δῶρον προνοίας τοῦ Ποιητοῦ, νέος καὶ γέρων τὸ ζῆν ἀφίνει Σὲ μόνην φέρων μεθ' ἑαυτοῦ.

'Αλ. Καταχουζηνός.

273. Τὰ βουνά.

Γερμαν. μελῳδία

'Ηλ. Ταρταλίδης.

274. Ὕμνος εἰς τὸν Θεόν.

3. Ἄψας τὸν ἥλιον μέγαν φανόν, [: μ' ἄστρα κατέσπειρας τὸν οὐρανόν :]. Ἡ χεὶρ ἡ θεία σου ὡς ἀνοιγῇ, [: θάλλει τῶν δώρων σου πλήρης ἡ γῆ. :]

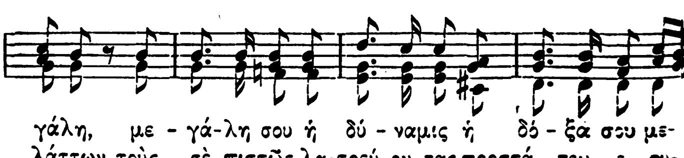
Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς.

275. *Προσευχή.*

ἀργῶς — Ἀλ. Καταχουζηνός

γά - λη. Ἡ ἄ-πει-ρος σο - φί -α σου τὸν κόσμον δι-ευ-
λάτ-των. Ὁ κα-τα-πέμ.πων ἄ-νω-θεν τὸ φῶς τῆς χάρι-

θύνει, εὐ - γνώμων πρὸ τοῦ θρόνου σου ἡ γῆ τὸ γό -νυ
τός σου, Θε - έ, ἡ-μῖν πα - ράτει-νον τὸ μέγα ἔ -λε-

κλί -νει, εὐγνώμων πρὸ τοῦ θρό-νου σου ἡ γῆ τὸ γό-νυ κλίνει.
ός σου, Θε - έ, ἡ-μῖν πα -ρά-τεινον τὸ μέγα ἔ-λε-ός σου.

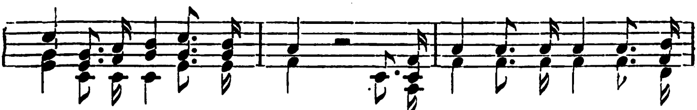
Ἀλ. Κατακουζηνός.

276. *Σὰν τὴν σπίθα.*

Ὀλίγον γοργῶς — Σ. Ξύνδας

1. Σὰν τὴ σπί-θα κρυμμένη ςὴ στά - χτη ἐ-κρυ-
2. Τούτ' ἡ -μέ-ρα ποῦ ὁ Θεὸς εἶχε στεί - λει τὸν υἱ-

βόταν γιὰ μᾶς ᾽λευθε - ριά. ἦλθε ᾽μέ-ρα, πετιέ -ται ἀ-
όν του ςὸν κόσμο γιὰ μᾶς, τούτ' ἡ - μέ-ρα ἀ-δέλ-φια καὶ

νά - φτει ἐ-ξα -νοί-χθη σὲ κά -θε με-ριά. Ἦλ-θε
φί - λοι εἶ-ναι μέ-ρα μεγά-λης χα-ρᾶς. Σὰν θε-
'μέρα, φω-νά-ξαν τὰ χεί-λη ποῦ κλεισμέ-να τὰ εἶ-χε σκλα-
ριὰ θυ-μω-μέ -να πε-τιοῦν-ται, μπαίνουν μέ-σα εἰς τὴν ἐκ-κλη-
βιά, ποῦ κλει - σμέ-να τὰ εἶ -χε σκλα -βιά, ποῦ κλει-
σιά, μπαίνουν μέ -σα εἰς τὴν ἐκκλη - σιά, μπαίνουν
σμέ -να τὰ εἶ-χε σκλαβιά, καὶ μὲ μιὰ ἐ -πε-τά-χτη-καν
μέ-σα εἰς τὴν ἐκ-κλησιὰ μὲ ἀ - γά -πης φι-λιὰ συγχω-
χί - λιοι κι'ἄλλοι χίλιοιπετιοῦνταιμὲ μιά. Τρέχουν
ροῦν - ται, πέρνουν ὅλοι τὴνθείαεὐλο - γιά. Τῶν Ἑλ-

Λαγγουϊδάρας.

277. Ὁ νεαρὸς στρατιώτης.

Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός.

1. Μη-τέ-ρα δός μου μιὰν εὐχή κ' ἔλα νὰ σὲ φι-
2. Θὰ πᾶ-με ὅ-λα τὰ παιδιὰ ὅ-λα μὲ μιὰν ἐλ-

λήσω, μι - σεύ-ω αὔ-ρι - ον τα-χὺ καὶ πάω νὰ πο-λε-
πί-δα, γιὰ τ' ἔ-χο-μ' ὅ-λα μιὰ καρδιὰ καὶ ὅ - λα μιὰ πα-

μή - σω. Μι- μή - σω.
τρί - δα. Γιὰ τρί - δα.

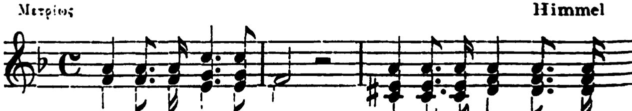
3. Φέρ' τοῦ πατέρα τὸ σπαθὶ ποῦ κρέμετ' ἐκεῖ πάνω, [:ἡ μέση μου νὰ τὸ ζωσθῇ μαζῇ του νὰ πεθάνω. :]

4. Μὴ κλαῖς καὶ μὲ κρατεῖς σφιχτὸ εἰς τὴ γλυκειά σου ἀγκάλη, [:εἶν' ἡ εὐχή σου φυλαχτὸ καὶ θἄρθω πίσω πάλι.:]

Α. Βλάχος.

278. Προσευχὴ στρατιώτου ἐν μάχῃ.

Μετρίως — Himmel

1. Πάτερ, σοῦ δέ-ο-μαι. Τῶν τη-λεβό -λων βρυ-
2. Σύ μου στρατήγη-σον. Δός μοι ὡς θέ-λεις ἤ

χῶν-ται τὰ νέφη, κύκλῳμου λαίλαψ πυ-ρὸς καταςρέφει,
δά-φνην ἢ θή-κην, εἴ-τε εἰς θά-νατον εἴ-τε εἰς νί-κην.

βαί-νω θαρσῶν ἀλλὰ καί-ο-μαι, Πά-τερ, σοῦ δέ-ο - μαι.
Δι - ὰ τιμῆς μὲ ὁ -δή-γη-σον, Σύ μου ςρατήγη - σον.

3. Σῶτερ, βοήθει μοι ! Σὺ τὴν πνοὴν μοὶ παρέσχες νὰ ζήσω, δύνασαι δὲ νὰ τὴν λάβῃς ὀπίσω. Σοὶ ἐμαυτὸν παρατίθημι. Σῶτερ, βοήθει μοι.

4. Σῶσον, ἐλέησον. Ἂν μὲ σπαράξ' ἡ μαινὰς τοῦ πολέμου δέξαι τὸ αἷμά μου λύτρον, Θεέ μου, καὶ τὴν πατρίδα μου κλεῖσον. Σῶσον, ἐλέησον.

Ἠλ. Ταντα.λίδης.

279. Ἡ ἄνοιξις.

ἀρκετὰ ἀργῶς

Danhauser

1. Ἡ ἄ-νοι-ξις, ἡ ἄ -νοι-ξις ὡς νύμφη ςο-λι-
2. Ὑ - πάγωμεν, ὑ - πά -γω-μεν, ἐ - κεῖ μᾶς περι-

σμέ - νη τοὺς κήπους μ'ἄνθη ῥαί - νει, μὲ χλό-ην τὰ βου-
μέ - νει ἡ χώρα ἀν-θι -σμέ - νη, τοῦ δάσους ἡ σκι-
νά, μὲ χλό-ην τὰ βου - νά. Ἐν - τὸς τῆς λί-μνης
ά, τοῦ δά-σους ἡ σκι - ά. Ἐ - κεῖ εὑ - ρί -σκει
p
βάτραχος τὸ ᾆ-σμά του ἀρ - χί-ζει, ἀ - νέ -φε -λος φω·
ἄ -νε-σιν ἡ πάσχουσα καρ - δί - α καὶ φέ - ρε - ται γλυ-
ἅ ἅ
τί - ζει ὁ ἥ-λι-ος τὴν γῆν, φω - τί -ζει τὴν
κεῖ - α τῆς αὔρας ἡ πνο - ή, γλυ - κεῖ - α πνο-
ἅ ἅ
6
8
γῆν, φω - τί-ζει τὴν γῆν. Εἰς τὸ δά-σος
ή, γλυ - κεῖ-α πνο - ή.

τὰ κάλ - λη, τὰ
ψάλλει τῆς φύ- σε-ως τὰ κάλ-λη τὰ κάλλη
κάλ-λη
τὰ κάλλη τὸ γέ-νος τῶν πτηνῶν,είς τὸ δά-σος εἰς τὸδά -σος
τὰ κάλ - λη, τὰ
ψάλλει τῆς φύ - σε-ως τὰ κάλλη τὰ κάλλη
κάλ- λη
α΄ φορὰν
τὰ κάλλη,τὸ γέ -νος τῶν πτη - νῶν,
τὴν β΄ φορὰν διὰ τὸ τέλος.
f
f
νῶν είς τὸ δά-σος ψάλ - λει,είς τὸ δά -σος ψάλ -
τὸ γέ-νος τῶνπτη-νῶν τὸ γένοςτῶνπτη-

'Αλ. Κατακουζηνός.

280. Ἡ ἑσπέρα.

Μετρίως 'Αλ. Κατακουζηνός.

3. Εὐλογητὸς ὁ πλάσας ἑσπέραν καὶ αὐγήν,
Τὰς ἀπολαύσεις πάσας ὁ πέμπων εἰς τὴν γῆν.
Ὁ ὕπνον ἐπιχρίων ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν,
Καὶ εἰς τὴν λήθην λύων τὰ βάσανα ἡμῶν.

Ἀλ. Ρ. Ῥαγκαβῆς.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

Τὸ ἔνατον τοῦτο μέρος, περιέχον εἴκοσιν ᾄσματα, τιμᾶται λεπτῶν 40.

ΝΕΑ
ΑΣΜΑΤΑ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑι

ΙΟΥΛΙΟΥ ΕΝΝΙΓΓ

ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΗι

ΤΗΣ ΦΙΛΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΙΑΣ

ΜΕΡΟΣ Ι.′

ΣΤΙΧΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1889

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΑ

Ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 259 ᾄσματι

ἀντὶ τοῦ α'. στίχου: Φῶς γλυκὸ ἐκτὸς τῆς κλίνης:
γράφε: Ἱλαρὸν φῶς ἐκ τῆς κλίνης;

ἀντὶ τοῦ β'. στίχου: Ἄνω τῶν γλυκέων ζόφων:
γράφε: Ἐκ τῶν λυομένων ζόφων:

281. Δοξολογία.

Μετρίως

'Αλ. Καταχουζηνός.

3. Δοξάσατε τὸν Κύριον [: τὸ πνεῦμα τὸ σωτήριον :[τὸν ἄναρχον Θεόν. Δόξα ἐν ὑψίστοις τῷ δείξαντι τὸ φῶς.

4. Αὐτὸς ἡ ἀγαλλίασις, [: καὶ ἀρωγὴ καὶ ἴασις :] ὁ πάντας ἐλεῶν. Δόξα κτλ.

'Αλ. Καταχουζηνός.

282. *Πολυχρόνιον.*

maestoso — 'Αλ. Κατακουζηνός.

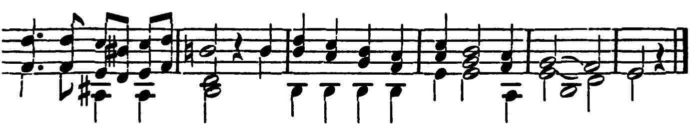
283. Ἡ μήτηρ μου.

Μετρίως

Ἀλ. Καταχουζηνός.

3. Σύ, τῆς κλίνης μου πλησίον, ὅταν ἦμαι ἀσθενής, ὄμμα ἔχουσα δακρύον, νύκτας ὅλας ἀγρυπνεῖς. Ὦ μῆτερ κτλ.

4. Πρὸς τὸν Πλάστην καὶ Δεσπότην ἀνυψοῖς μου τὴν ψυχήν. Σὺ μ' ἐδίδαξας τὴν πρώτην παιδικήν μου προσευχήν. Ὦ μῆτέρ μου γλυκεῖα, γλυκεῖα.

Ἀλ. Καταχουζηνός.

284. Προσευχή.

Ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

3. Τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιόν, δι'οὗ ὁ πάντας ἐλεῶν, πανσόφους καὶ παντοδαεῖς ἀνέδειξε τοὺς ἁλιεῖς, εὐλογοῦμεν τὄνομά σου καὶ θερμῶς δεόμεθά σου κτλ.

4. Παρθένε, καύχημα κλεινὸν ἁπάντων τῶν χριστιανῶν, τοῦ ζῶντος ὕδατος πηγή, τοῦ κόσμου ἡ καταφυγή, εὐλογοῦμεν κτλ.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

285. Ἰδοὺ τὸ ἔαρ ἦλθεν.

ἀργῶς

Ἀλ. Κατακουζηνός

Ἰδοὺ τὸ ἔαρ ἦλθεν. Ἐλθέ, ἐλθὲ ταχύ. Ὦ πόσον ἡ μορφή σου μᾶς εἶνε θελκτική. Εἰς τὴν ἐπάνοδόν σου ἡ φύσις εὐτυχεῖ, κ'ἡμεῖς ἀγάπης ᾆσμα σοὶ ψάλλομεν γλυκύ.

Ν. Ι. Ἰγγλέσης.

286. Ἄξιον ἐστὶν ὡς ἀληθῶς.

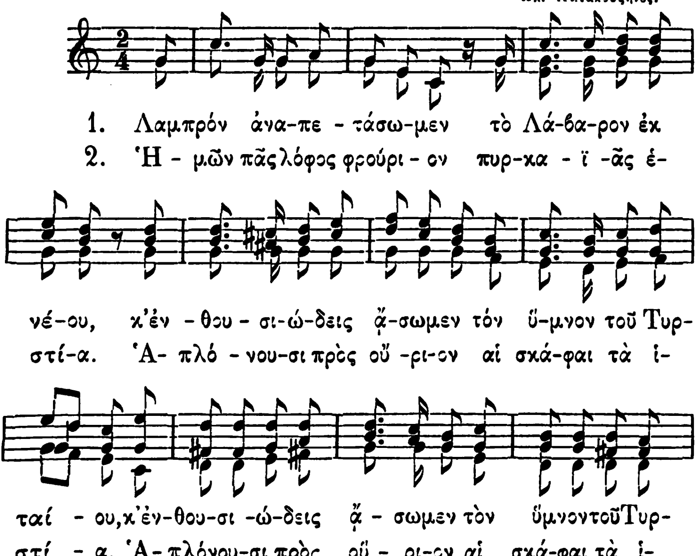
ἀργῶς — Ἀλ. Κατακουζηνός

287. *Λάβαρον.*

'Αλ. Καταχουζηνός.

ταί-ου. 'Εμ-πρὸς υἱ- οἱ 'Ελ-λή-νων, τῶν δύ-ο Κωνσταν-
στί-α. Μᾶς χρί - ει θεῖ-ον μῦ-ρον τὸ αἷ-μα τῶν μαρ-

τί-νων τὸν θρό-νον ἀ-να-πλάσωμεν ὡς ἄλλοτ'εὔκλε-ᾶ.
τύ -ρων καὶ πρὸς ἡμᾶς τὸν θού-ρι-ον ὁ λόγος των βο-ᾷ.

3. 'Ο τράχηλος τοῦ ἕλληνος ὑπὸ ζυγὸν δὲν κύπτει [: 'Εθραύσθη ὡς ὑέλινος ὁ κολοσσὸς καὶ πίπτει :]. Αὐγὴ ἐλευθερίας προβαίν'εἰς ἀκρωρείας, κ'ἐσβέσθη ἡ πανσέληνος, τὸ ἄστρον τῶν δεινῶν.

4. Τὴν μαύρην ὅσοι πίνομεν φιάλην τῆς δουλείας, [: ἀλλήλοις ἂς ἐκτείνωμεν τὰς χεῖρας τὰς δεσμίας :] 'Ως μᾶς συνήνουν πόνοι, ἐλπὶς ἂς μᾶς ἑνώνῃ. Κοινοῦ ζυγοῦ προκρίνομεν τὸν θάνατον κοινόν.

'Αλ. Ρ. 'Ραγκαβῆς.

288. *Χριστούγεννα.*

'Ωδὴ τῶν ὀρφανῶν τοῦ 'Αμαλιείου.

'Αλ. Κατακουζηνός.

1. Τῶν ἀγγέ-λων ἡ χο-ρεί - α δό-ξα ἐν ὑψίστοις
3. 'Ο τοὺς κόπους ἀν-ταμεί-βων κ'ἐπι-νεύ-ων πρὸς τοὺς

ψάλ -λει. 'Ω χα-ρά, χαρὰ με - γά - λη! 'Ε-γεν-
ὅ - σοι κο - πι-ῶν-τες με-ρι - μνῶ - σι δι' ἡ-

νή - θη ὁ Σω - τήρ, ἐ-γεν - νή -θη ὁ Σω - τήρ.
μᾶς τὰ ἀ-τυ - χῆ, δι' ἡ - μᾶς τὰ ἀ -τυ - χῆ.
ἔ -πεμψεν αὐ-τὸν ἐξ ὕ - ψοους, τοὺς ἀνθρώπους ἐλε-
τοὺς ἡμᾶς εὐ-ερ-γε-τοῦν - τας σὺ αὐτὸς ἀντευερ-
ἔ -πεμψεν αὐτὸν ἐξ ὕ -ψους
τοὺς ἡ-μᾶς εὐερ -γε-τοῦντας
ή-σας, ὁ τὸπᾶν δη-μιουργήσας ἐπουρά-νι -οςπα-
γέ-τει. Δὸς αὐτοῖς πολλὰ τὰ ἔ-τη,δὸςτὸνβί-ον εὐ -τυ-
τοὺς ἀνθρώπους ἐλε -ή-σας ἐ-που-ρά- νι-ος πα-
Σὺ αὐ-τὸς ἀν-τευεργέ-τει δὸς τὸν βί-ον εὐ-τυ-
τήρ, ἐπουρά-νι-ος πα - τήρ, ὁ πα - τήρ· ἐ -που-
χῆ, δὸς τὸνβί-ον εὐτυ - χῆ. εὐ -τυ - χῆ, δὸς τὸν
τήρ, ἐπουράνιοςπα-τήρ, ἐπουράνι-ος πα-
χῆ, δὸς τὸνβίονεὐτυ-χῆ, δὸςτὸνβίον εὐ-τυ-

Ἀλ. Κατακουζηνός.

289. Ἐκεῖ πέρα.

Γ. Ν. Μάλτος.

Δ. Βικέλας.

290. Ὠδῆς ἔπαινος.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

δή, τὸ νά -μα τῶν βο -τρύ-ων εἰς νέ-κταρ τρέπ' ἡ-
χάς, πρὸς τὸ κα-λὸν ρυθ -μίζει καὶ πό-θους των κ'εὐ-

δύ, εἰς νέκταρ τρέπ' ἡ-δύ. Πῶς τέρπει βαυκα -λί-ζει τὴν
χάς, καὶ πό-θους των κ'εὐχάς. Ὡς μάγος τις ἐμ-πνέει συμ-

ἄ - θυ-μον ψυ - χὴν καὶ τῶν παθῶν κοι - μί-ζει σο-
πά - θειαν ἁ -βράν. Φι - λανθρωπί-αν πνέ-ει, αὐ-

φῶς τὴν τα-ρα - χήν, σο - φῶς τὴν τα-ρα - χήν.
ξά - νει τὴν χα-ράν, αὐ - ξά -νει τὴν χα - ράν.

Φ. Οἰκονομίδης.

291. Ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

1. Τὰ σε- πτὰ σκη -νώ-μα - τά σου πό - σον
2. Εὐ -τυ - χεῖς οἱ κα-τοι - κοῦν-τες ἐν τῷ

3. Μία προσευχῆς ἡμέρα τῶν αὐλῶν ἐντὸς τῶν σῶν, εἶν' ἐ
τῶν τιμιωτέρα καὶ αἰώνων περισσῶν. Προτιμῶ παρεριμμένος
διάγω ἐν αὐταῖς, ἢ νὰ λάμπω προηγμένος ἐν αἰθούσαις μωμητ

4. Ὅτι ἔλεος αὐγάζει καὶ ἀλήθεια ἐκεῖ. Ἐκεῖ χάρις αἰθρ
ζει, ἐκεῖ δόξα κατοικεῖ. Ἐπαντλοῦντ' αἱ χάριτές σου τοῖς ἀκάκ
περισσαί. Εὐτυχεῖς οἱ λατρευταί σου, οἱ ἐλπίζοντες εἰς Σέ.

Ἠλ. Ταντα.Ιίδης.

292. Ἑωθινὸν ᾆσμα.

Μετρίως — Ἀλ. Κατακουζηνός

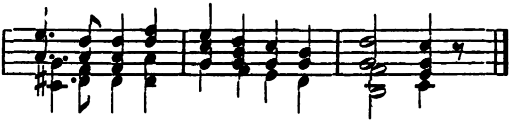

3. Δὸς χάριν κ' εὐλογίαν στὰ τέκνα σου ἡμᾶς, νὰ φέγγ' εἰς ὁδηγίαν λαμπρά σου ἡ λαμπάς. [: Ὦ, τήρει ἄγρυπνον τὸ φῶς ὑπὲρ ἡμᾶς, Θεέ, σοφῶς :].

Φ. Οἰκονομίδης.

293. Θεοῦ παρουσία.

δά-νει-ον τῆς νυκτοπό-ρου σφαί-ρας.
φή-μερον γα -λή-νην τῆς καρ -δί - ας.

3. Εἰς τ' οὐρανοῦ τὸν πάπυρον ἡ δόξα του ἐγράφη, καὶ τὸν ὑμνεῖ τὸ ἄπειρον [: καὶ ἡ ζωὴ κ'οἱ τάφοι :]. Τὸ κράτος του δοξάζοντα τὸν τρέμουσι τὰ ὄντα. [: Τὸ πᾶν ἐξουσιάζοντα καὶ πανταχοῦ παρόντα :].

'Αλ. Ρ. 'Ραγκαβῆς.

294. Προσευχὴ κορασίων.

'Αλ. Καταχουζηνός,

1. Πα - ρά σχου μοι, Θε - έ, τὰς χά -ρι-
2. 'Α - πὸ παν - τὸς κα - κοῦ προ-φύλ-λατ-

τάς σου, ἐν συντρι-βῇ θερ-μῶς πα-ρα-κα - λῶ, κ'εὐ-
τέ με, ὁ βα-σι-λεὺς καὶ φύ-λαξ τοῦ παν-τός. 'Ο-

δό - κη - σον, τὸ θεῖ - ον θέλη -μά σου, νυ-χθη-με-
δή - γει μου τὸν νοῦν καὶ φώ-τι - ζέ με, σὺ ὁ δο-

ρὸν κα -λῶς νὰ ἐκτε - λῶ, νυ-χθὴ - με - ρὸν κα-
τὴρ σο - φί -ας καὶ φω - τός, σὺ ὁ δο - τὴρ σο-

λῶς νὰ ἐ-κτε -λῶ.
φί -ας καὶ φω - τός.

3. Εἰσάκουσον τῆς παιδικῆς φωνῆς μου, ὃν εὐσεβῶς ἐν φόβῳ προσκυνῶ, κ' ἐπίτρεψον ἐφ' ὅλης τῆς ζωῆς μου [: τῆς σῆς στοργῆς ἀξία νὰ φανῶ :].

'Αλ. Κατακουζηνός.

295. Εἰς ἄνδρα ἔξοχον.

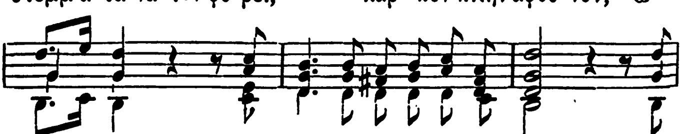
Μετρίως 'Αλ. Κατακουζηνός.

1. Πο- τέ, πο-τὲ δὲν ἀ-πο - θνή - σκεις, ἐρ-
2· 'Ε - κεῖ τὸ ἔργον τὸ γεν - ναῖ - ον ἐν

γά -τα ἔργου εὐγε-νοῦς. Ἂν φθό- νον εἰς τὴν γῆν εὑ-
στέμμ'ἀ-θά-να-τον φο-ρεῖ, καρ -πὸν πλὴν ἄφθο-νον, ὡ-

ρί - σκῃς, θαρ-ρῶν ἰ-δὲ τοὺς οὐ-ρα-νούς, θαρ-
ραῖ - ον καὶ εἰς τὴν γῆν καρποφο - ρεῖ, καὶ

3. Ὡς κλῆρον πράξεων μεγάλων, ὡς κλῆρον ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ὁ ἄνθρωπος δὲν ἔχει ἄλλον εἰμὴ μαρτύριον λαμπρόν.

Φ. Οἰκονομίδης.

296. *Στρατιώτου ᾆσμα.*

Ἀλ. Κατακουζηνός

τρα,τα,τα πλη-ροῦ-ται θάρρους νέ - ου. τα τρα τα τρα τα
ἤ θά-να-τος ἤ νί - κη. τα τρα τα τρα τα

τρα. Ἐκ -φεύγει ὁ κα - λῶς θανὼν τὴν λή- θην τοῦ θα-
τρα. (τέλος).

νά - του Αἰ - ῶ-νας μέ - γα καὶ κλει - νὸν ὑ-

μνεῖ-ται τ'ὄ - νο - μά του.

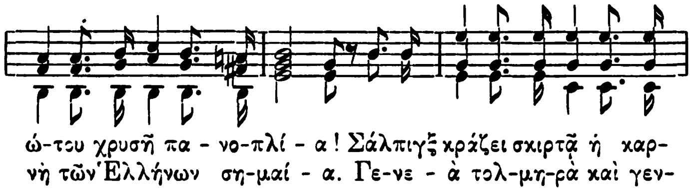
Ἀλ. Κατακουζηνός.

297. Ὁ στρατιώτης.

Ἀλ. Κατακουζηνός

1. Τί χα-ρά, τί χαρὰ κ'εὐτυ - χί α, στρα-τιω-
2. Κυ-μα-τί-ζει γλαυκόχρους ὡ -ραί -α ἡ κλει-

3. Ἐν ἡμέρᾳ δικαίου ἀγῶνος «Δεῦτε» κράξωμεν πάντες συμφώνως [:Δάφνης στέμμ' ἀνθηρὸν Μαραθῶνος, τὸν ἐνδόξως πεσόντα κοσμεῖ :].

Ἀλ. Κατακουζηνός.

298. *Ἡ ἑορτὴ τῆς μητρός.*

Ἀλ. Κατακουζηνός.

βά - λει, εἰς τὰ βου-νὰ χο - ρὸς πτηνῶν εὐχὰς καὶ ὕμνους
ψάλ-λει. Ὦ μῆτερ, μῆ-τερ πο - θη-τή, ἡ σὴ ἐ-φά-νη
ἑ - ορ - τή. Ἐν ὥ - ρᾳ συγ - κι - νή - σε-ως ἡ-
μῶν τὸ στῆ - θος πάλ - λει. Μα-
Μία φωνή
Pianoforte

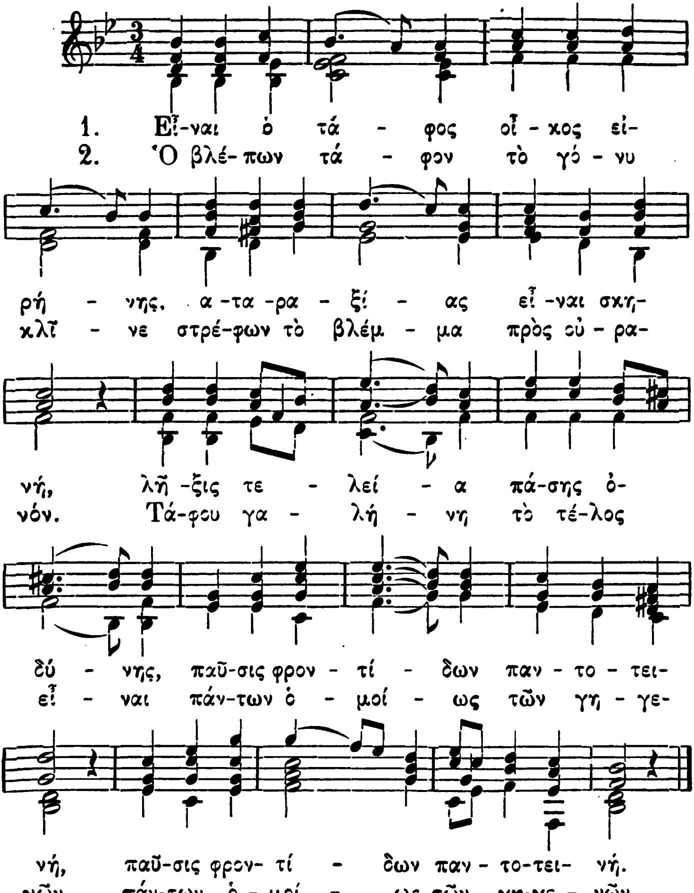

piu lento
ρί - α, δόξα τῶν πι-στῶν, δι' ἧς Χριστὸς ἐ-
φά-νη, εἰς σὲ ἡ-μῶν ἂν φθά - νη ἡ
ἔν - θερμος εὐ - χή, προ - στά-της ἔ-σο,
δέ - σποινα, μη - τρὸς φιλοστοργού - σης, ἡ-
μᾶς καθοδη - γού - σης εἰς βί - ον εὐ - τυ-

'Αλ. Καταχουζηνός.

299. *Οἶκος εἰρήνης.*

Ἀλ. Κατακουζηνός.

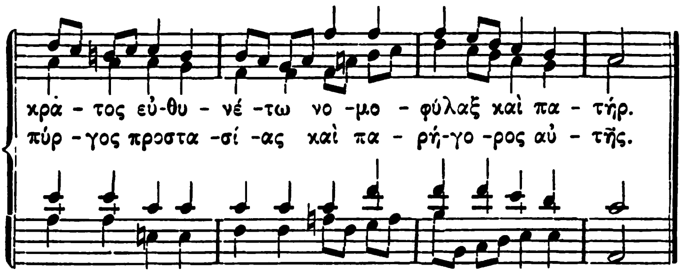
Ἀλ. Κατακουζηνός.

300 Ὁ ἐθνικὸς ὕμνος.

Ἀλ. Κατακουζηνός.

νόν. Εὐ-κλε - ῶς ἐν σοὶ ἀρ - χέ - τω δι - α-
θνῶν. Πᾶ -σαν δό - σιν εὐπρα - γί - ας χο - ρη-
λάμπων ὡς ἀ - στήρ, καὶ τὸ κρά - τος εὐ - θυ-
γῶν ὁ Ποι - η - τής, ἔ -στω πύρ - γος προ-στα-
νέ -τω νο -μο - φύ -λαξ καὶ πα - τήρ, καὶ τὸ
σί - ας καὶ πα - ρή-γο - ρος αὐ - τῆς, ἔ - στω

3. Τῆς Ἑλλάδος τὰς σημαίας τροπαιούχους κατ' ἐχθρῶν, κοσμησάτω δόξης νέας στέμμ' ἀπαύστως ἀνθηρόν. Προχωροῦντες μετ' ἐλπίδος εἰς τῆς μάχης τὴν βοήν, ὑπὲρ θρόνου καὶ πατρίδος δῶμεν πλοῦτον καὶ ζωήν.

4. Θεία χάρις παρεχέτω ἄνθ' εἰς θρόνον ἀγλαόν, καὶ ἀγάπη συνεχέτω βασιλέα καὶ λαόν. Οὕτω πάντες πρὸς ἐκεῖνον ἀνακράξωμεν κοινῶς: Ζῆθι, ἄναξ τῶν Ἑλλήνων, βασιλεὺς ἡμῶν κλεινός.

5. Παρ' αὐτῷ ἐπὶ τοῦ θρόνου διαπρέπει προσφιλής, ὁ βλαστὸς ἀρχαίου γόνου, ἡ Ἑλλήνων βασιλίς. Τῶν ἀνάκτων τὴν δυάδα σκέπε, φρούρει ὁ Θεός, καὶ βοήθει τὴν Ἑλλάδα παραστάτης κραταιός.

'Αλ. Κατακουζηνός.

ΤΕΛΟΣ.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Δοθείσης μοι ὑπὸ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑταιρίας πρὸ δέκα ἐτῶν τῆς ἐντολῆς ἵνα συλλέξω πρὸς τύπωσιν καὶ χρῆσιν τῶν μαθητριῶν τοῦ Ἀρσακείου τριακόσια δίφωνα καὶ πολύφωνα παιδαγωγικὰ ᾄσματα, θεωρῶ ἐμαυτὸν εὐτυχῆ, ὅτι ἤδη ἐξετελέσθη τὸ ἔργον.

Εὐγνωμονῶν εἰς πάντας, ὅσοι ὡς ποιηταὶ καὶ μουσουργοὶ ἀφιλοκερδῶς μὲ συνέδραμον, ἰδιαιτέρας χάριτας ὀφείλω εἰς τὸν ἀείποτε ἀόκνως ὑπὲρ τῆς μουσικῆς ἐργαζόμενον κ. Ἀλέξανδρον Κατακουζηνόν, ὅστις, οὐχὶ μόνον τὰ πλεῖστα ᾄσματα ἐπὶ τούτῳ ἐστιχούργησε καὶ ἐμελοποίησεν, ἀλλὰ καὶ τῶν λοιπῶν ᾀσμάτων τοὺς στίχους καὶ τὴν μουσικὴν διηυθέτησε καὶ τὴν ἐπίπονον τῆς ἐκτυπώσεως ἐπιμέλειαν ἀνεδέξατο.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 20 Φεβρουαρίου 1889

ΙΟΥΛΙΟΣ ΞΕΝΝΙΓΓ.

ΠΙΝΑΞ

ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ᾈΣΜΑΤΩΝ

Τὸ δέκατον τοῦτο μέρος, περιέχον εἴκοσιν ᾄσματα.
τιμᾶται λεπτῶν 45.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΠΙΝΑΞ
ΤΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

α΄. Κατ' ἀλφάβητον.

β'. Κατὰ ἔννοιαν.